

**FINLAND
I RÅDSFÖRBUNDETS
RADIO**

JAHVETTI

FINLAND
I RÅDSFÖRBUNDETS
RADIO

OY SUOMEN KIRJA

HELSINKI

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

	Sid.
<i>Företal</i>	7
<i>Allmän överblick av den rådsryska propagandan gentemot Finland under tiden</i>	
1. 11. 1939—31. 12. 1941	13
<i>Propagandan förbereder del väpnade angreppet 1. 11.—29. 11. 1939</i>	26
<i>Radion såsom bolsjevikernas hjälpvapenslag undervinterkriget 30. 11. 1939—</i>	
12. 3. 1940	40
<i>Rådsförbundets radiooffensiv under fredsperioden mellan våra försvarskrig:</i>	
Första skedet (Rekognoscering): Från Moskvafreden till början av juni	
1940	66
Andra skedet (Anfallsförberedelse): Från början av juni till slutet av ok-	
tober 1940	77
Tredje skedet (Anfall): Från början av oktober 1940 till slutet av mars	
1941	83
Fjärde skedet (Taktisk reträtt och förberedelse för nytt anfall): Från bör-	
jan av april till krigsutbrottet 1941.....	124
<i>Radion såsom hjälpvapenslag i början av Rådsförbundets nya anfallskrig 23. 6.</i>	
—31. 12. 1941	136
<i>Bihang</i>	188

FÖRETAL,

som även är avsett att läsas.

Det moderna, totala kriget föres på tre fronter: den militära, den ekonomiska och den psykiska. Vapnet på den psykiska fronten är propagandan, som naturligtvis i en eller annan form städse kommit till användning, såväl i den fredstida politiken, som då politiken tvungits att tillgripa maktmedel, d.v.s. krig. Propagandans inverknings har blott under vår tid blivit betydligt mera vittgående än tidigare tack vare de tekniska hjälpmedel, som tagits i dess tjänst. Särskilt radions andel i krigföringen på den psykiska fronten har antagit sådana proportioner, att den nuvarande propagandakampen i jämförelse med världskriget kunde kallas ett radiokrig, detta utan att på något sätt underskatta övriga propagandamedels betydelse.

Just Rådssryssland har från första början ägnat propagandavapnet särskild uppmärksamhet. Bolsjevikernas framtidsplaner äro ju helt baserade på den kalkylen, att i olika länder arbetarbefolkningen eller åtminstone dess aktivaste del skall kunna bolsjeviseras, varefter den i enlighet med den från Moskva ledda III Internationalens planer i sitt eget land skulle ställa till en kommunistisk revolution, medan Rådssförbundet skulle skänka den väpnat stöd inom ramen för vad den internationella situationen för tillfället medgäve. Ehuru denna Rådssförbundets och III Internationalens identiska verksamhet av diplomatiska och partitaktiska skäl oftast förnekats, ha bolsjevikerna dock officiellt i olika sammanhang erkänt densamma.

Sålunda beslöts vid III Internationalens sjätte kongress (17. 7.—1. 9. 1928), som godkände ett ordinarie program för denna inter-

nationella organisation, att (32 §) »någon motsats mellan en formell avrustning och en faktisk upprustning icke existerar i Rådsförbundet, som bereder sig på det revolutionära kriget.» Och exempelvis Karl Radek yttrar i sin bok »Den internationella situationen och Rådsunionens utrikespolitik», vilken av kommunisterna översatts också till finska: »Den Ryska Federativa Socialistiska Rådsrepubliken vill i egenskap av världsrevolutionens förtrupp ta sig an revolutionens sak, den må börja i vilket land som helst». I konsekvens med denna ståndpunkt ändrades också vid den 10. allryska rådskongressen 26. 12. 1922 Den Ryska Federativa Socialistiska Rådsrepublikens namn på förslag av ukrainaren Frunse till De Socialistiska Rådsrepublikernas Förbund »uttryckligen i avsikt att denna nya stat skulle komma att omfatta hela världen». Detta nya namn, i vilket benämningen »rysk» ströks såsom alltför trång med hänsyn till de uppställda målen, intogs även i Rådsförbundets grundlag den 6. 7. 1923.

Strävan att bringa hela världen under de rådsryska diktatorernas välde bar oberoende av senare taktiska modifikationer förblivit densamma. Skillnaden är endast den, att medan under Lenins tid huvudvikten lades vid den kommunistiska revolutionen, har 1930-talets av Stalin regerade Rådsförbund mycket öppet bekant gammal panslavistisk färg såväl utåt som i den interna förtryckspolitiken med avseende å egna nationella minoriteter. »Det heliga Ryssland» har under Stalins tid inom Rådsförbundets egna gränser såsom slagord nästan överflyglat de kommunistiska teserna. Men såsom diktators verktyg i förhållande till andra länders arbetarbefolkning har III Internationalen eller »komintern» tjänat. I ödmjuk åttlydnad av dess befallningar ha de kommunistiska partierna i olika länder enligt order presterat en sympatisk förklaring av Moskvapolitikens kullerbyttor.

Då statens enda mål är en oförliknelig, hela världen omfattande imperialism, som utom det egna landets gränser ytterligare måste kamoufleras med allehanda ideella kännetecken av allmän natur, så är det klart, att en sådan stats propagandaverksamhet också får en betydligt större omfattning än i »normala» stater.

Sina panslavistiska traditioner trogen riktade sig den rådsryska imperialismen synnerligen aktivt mot nordväst, mot Atlanten, och

vårt land råkade sålunda från början bli ett mål för dess propaganda. Vår självständighet var ju ännu ung, och de tragiska inrepolitiska händelserna år 1918 erbjödo bolsjevikerna en tacksam bas för att kamouflera sina verkliga avsikter med den sociala revolutionens skylt. Den från orter bortom våra gränsen dirigerade kommunistiska verksamheten i sin helhet är det bästa beviset härför. Radiopropagandan, som kunde bedrivas direkt från orter bortom gränsen utan agenter, som i Finland voro utsatta för risken att råka fast, troddes erbjuda lysande möjligheter att stöda den kommunistiska verksamheten direkt från Rådsförbundet. Och sålunda utsattes vårt land under fredstid för en fortlöpande finskspråkig radiooffensiv, som betjänades av den närmast för detta ändamål uppförda radiostationen i Petroskoi, medan Leningrad och Moskva vid behov gävo den sitt stöd. Under undantagsförhållanden var denna regelbundna och ständigt upprepade propaganda av stor betydelse. Den kommunistiska verksamheten hade ju hos oss förbjudits på 1930-talet. Radiopropagandan var sålunda det enda medlet att nå kontakt med de stora massorna, om man undantar de några maskerade publikationer, vilka under namn av att vara »vänsterorienterade» arbetade till förmån för kommunismen. Man må också minnas de c. 12.000 olyckliga, som under krisåren närmast just till följd av att de i radion hört förhållandena i Rådsförbundet skönmålas, lämnade sitt fosterland och i hemlighet överskredo gränsen. Endast få av dem lyckades efter många svårigheter och besvikelser återvända till Finland. Rådsförbundet har icke vid ett enda tillfälle, exempelvis icke i samband med Moskvafreden, gått in på att återsända de återstående, ty de skulle helt säkert veta allt för mycket om livet i det bolsjevistiska paradiset.

Om bolsjevikernas mot Finland riktade propaganda varit aktiv redan under normala tider, fick den en alldeles särskild betydelse hösten 1939, då Rådsförbundet med utnyttjande av det förmånliga internationella läget beslutat sig från att övergå från ord till handling i fråga om den finska självständighetens utplånande och därigenom nå ett viktigt trappsteg till världsherraväldet.

Radiooffensiven mot vårt land insattes redan medan förhandlingarna i Moskva pågingo, dag för dag i en alltmera upphetsad ton, tills den kulminerade i ett väpnat angrepp. Under kriget komplet-

terade propagandan den militära fronten, om också dess verkningar hos oss var av ringa betydelse. Men icke heller efter fredsslutet inträdde fred på den psykiska fronten, emedan Rådsförbundet beslutat sig för att på den inre revolutionens väg nå det mål, som det i kriget icke haft möjlighet till. Då det i juni 1941 ansåg sig åter ha möjligheter att i samband med det mot Tyskland utbrutna kriget definitivt göra upp sitt mellanhavande med Finland kom radiopropagandan, som icke för ett ögonblick upphört, att ha sin andel också i detta skede.

*

Undertecknad har såsom radioman varit i tillfälle att följa med denna propaganda. Vidare har jag haft möjlighet att på olika vägar få tillgång till det material, som ordagrant insamlats om bolsjevikernas i november 1939 påbörjade propagandaoffensiv intill slutet av år 1942. Det är dock av en sådan omfattning, att endast en del kunnat användas för att uppsatt i bokform hållas inom någorlunda måttliga gränser och för att läsaren också skall gitta läsa igenom den. Man måste ju minnas, att de avsedda radioutsändningarna ofta kunde utgöras av mer än en timme långa »predikningar», vilka ordagrant upprepades gång på gång. Och efter några veckor kunde samma historia utsändas ännu en gång blott under annat namn och med ändring av vissa detaljer.

Sådana upprepningar har jag i denna framställning försökt undvika, och i den mån de intagits, har det skett endast för att bevisa, att utsändningar av detta slag varit direkt karaktäristiska för något visst propagandaskede. I övrigt ha jag försökt utvälja typprov från olika områden i proportion till deras förekomst. Då ämnet är »Finland i Rådsförbundets radio», ha de ofta långrandiga utsändningar, i vilka bolsjevikerna också på finska beskrivit förhållanden i andra stormakter och den internationella politiken, icke i större utsträckning medtagits. Likaså har läsaren besparats långa, kruttorra teoretiska hårklyverier om marxismen, leninismen och stalinismen. Icke heller ha bolsjevikernas anatemata över trotskismen, sinovjevismen, bucharinismen m.fl. »sabotörlärar» ägnats något utrymme. Flere utsändningar ha dessutom uppvisat ett så ohyfsat språk, att de icke kunna

utgivnas i tryck ens såsom citat, ehuru t.o.m. i denna bok deras allmänna ton skulle få skrivas på en eller annan »Tiltus» konto.

De publicerade partierna äro i allmänhet utvalda ur Rådsförbundets finskspråkiga program. Där någon utsändning på ryska eller annat språk är i fråga, är detta särskilt angivet. Den rådsryska radiopropagandan är i allmänhet av den art, att en finne utan vidare lägger märke till vad det är fråga om. Under sådana förhållanden äro omfattande kommentarer icke nödvändiga. Under tecknad har dock ur egen fatatur insatt några kompletterande uppgifter och hänvisningar till någon annan rådsrysk utsändning, på det att läsaren själv genom jämförelser skall kunna se, vilket relativt begrepp sanningen i Rådsryssland är. Utom naturligtvis i det fall, att det är fråga om Stalin, som enligt bolsjevistisk uppfattning är identisk med den absoluta sanningen. I den mån våra anmärkningar endast utgöras av korta, i texten inströdda hänvisningar, stå de inom parentes och äro betecknade med J, vilket alltså betyder Jahvettis anmärkning, i den mån de utgöras av längre förklaringar, stå de icke inom parentes men äro genom en stjärna åtskilda från den övriga texten.

För att giva läsaren bättre helhetsbild finnes i bokens början en kort allmän översikt av den rådsryska propagandan mot Finland under tiden 1.11. 1939—31. 12. 1942. Och då allmänheten hos oss på sin tid var så oerhört intresserad av de typer, som i Rådsförbundets radio bedrevo landsförrädisk uppvigling, presenteras dessa jämte porträtt och korta personalia i ett särskilt bihang.

Slutligen uttala vi ett tack till alla dem, som genom att ställa kompletterande uppgifter till vårt förfogande eller på annan sätt varit oss behjälpliga. Många rakryggade personer i det offentliga livet ha oupphörligt levererat material till bolsjevikernas radioutsändningar och sålunda även bidragit till denna bok. De smädelsor bolsjevikerna utsatt dem för äro det bästa beviset för deras orubbliga plikt känsla och deras arbete för Finland. Men särskilt äro vi glada över att vi bo i en stat, där det är tillåtet att under brinnande krig publicera det fientliga uppviglingsmaterialet. Sådant är sällsynt i vår tid.

Man må endast ihågkomma huru i Rådsförbundet genast under krigets första dagar alla privata radioapparater beslagtogs och

åhörandet av utländska radioutsändningar belädes med dödsstraff. Då våra trupper på norra avsnittet vid Äänisjärvi togo som krigsbyte några hundra ryska radiomottagare, var våglängdsinställningsapparaturen helt och hållet avlägsnad från dem och visaren ställd på Petroskoi. T.o.m. i det gamla demokratiska England, där man alltid velat bevara ordets frihet obeskuren, förbjöds spridningen av II delen av »Finlands Blåvita Bok», som innehåller officiella dokument.

Då vi således politiskt ha råd att insamla och låta trycka t.o.m. den fientliga propagandan bevisar det bäst hur rättvis vår sak är och dementerar alla de påståenden om att ordets frihet hos oss upphävts, vilka i Rådsförbundets radio eller ryssvänliga länder spritts om Finland. Men samtidigt visar det också, att vår allmänna folkbildning står på den nivå, att envar är förmögen till självständigt tänkande och icke är mottaglig för den fientliga propagandans smitta.

Med fullt förtroende överlämna vi således alla Tiltuhistorier till det finska folkets omdöme.

Helsingfors den 20 mars 1942.

Jahvetti.

TILL DE SVENSKSPRÅKIGA LÄSARNA.

Vi äro övertygade om att den svenskspråkiga publiken kommer att finna språket i denna bok, åtminstone såvitt det gäller översättningarna av den rådsryska radions finskspråkiga utsändningar, i många stycken tungt. Och dock tro vi oss kunna försäkra, att den svenska språkdräkten ger en fördelaktigare bild av de ryska propagandisternas språkbehandling och bildningsnivå än den finska originaltexten. Denna skulle helt säkert ge en kriorättare många grå hår.

Vad Jahvettis inpass och anmärkningar beträffar, så måste vi erkänna vår oförmåga att träffa den frodiga humor och frejdiga ton, som är honom egen. Den är så specifikt finsk, att den icke kan återges i översättning.

Översättarna.

*För övrigt anser jag att
Finland måste förstöras.*

Allmän överblick

AV DEN RÅDSRYSKA PROPAGANDAN GENTEMOT FINLAND
UNDER TIDEN 1. 11. 1939—31. 12. 1941.

Då Finland hösten 1939 mottog kallelse att sända representanter till Moskva för att underhandla om politiska och ekonomiska frågor, begrep man hos oss allmänt — med händelserna i de baltiska länderna för ögonen — vad det var fråga om, ehuru varken från finskt eller rådsryskt håll några uppgifter om underhandlingarna offentliggjordes under deras första skede. Det är ju också en allmänt vedertagen internationell sedvänja, och från finskt håll iaktogs den korrekt, för att det på intet sätt skulle gå Rådsförbundets ära för när, om det för egen del vid underhandlingarna skulle göra några eftergifter.

Moskva bröt likväl denna diskretion redan under förhandlingarnas lopp, ty den 31 oktober lämnade utrikeskommissarien Molotov en synnerligen detaljerad redogörelse för underhandlingarna med Finland. I och med att detta tal utsändes på finska genom Moskva-radion började den propagandaoffensiv, som föregick kriget.

Karaktäristiska drag för denna voro rätt öppet uttalade hotelser, samt hänvisningar till de baltiska ländernas »kloka» förfarande, genom vilka man ville stämma också oss för en kapitulation, varjämte den finska regeringens ståndpunkt påstods vara dikterad enbart av de utomstående krafter, vilka »lyckades driva Polen i undergången». Likaså försökte man skjuta skulden till det kommande kriget på Finland med den motiveringen, att militära försiktighetsåtgärder här vidtogos genast i underhandlingarnas första skede.

Sedan underhandlingarna 13. 11 avbrutits ingrep den rådsryska radion aktivt också i våra inre förhållanden med den tydliga av-

sikten att skapa oro. De av mobiliseringen föranledda utgifterna och de stigande skatterna framställdes i en skrämmande belysning. Reservistfamiljernas svårigheter drogos fram och Moskvas propagandister påstodo, att endast skyddskåristerna voro färdiga för krig, men däremot icke de övriga reservisterna, varför flere sammanstötningar redan påstods ha inträffat mellan skyddskårister och reservister. »Nyheter» om epidemiers spridning och 1500 ateisters likvidering i Tammerfors kompletterade denna propaganda, som gick ut på att sprida oro och rykten. Den försökte driva in en kil mellan regeringen och riksdagen och därigenom i synnerhet bland den stora allmänheten utså misstroende mot regeringens mål. Anfallshotet från Finland påstods alltjämt ökas, om också Moskvaradion den 19 november i förbigående medgav, att man i Finland iaktta «tecken på demobilisation». I de ryskspråkiga utsändningarna underblåstes redan några dagar efter underhandlingarnas avbrytande en krigisk stämning och misstroende mot Finland.

Den 26 november, några timmar efter Mainilaskotten, upplästes en i Pravda omedelbart därförinnan publicerad smådeskrift om vår dåvarande sttsminister. Då något intermezzo icke ännu uppgives ha inträffat vid tiden för artikelns publicering, bevisar dess ton, t.o.m. bedömd enligt rådsryska mått, att dess författare uppenbarligen »anat» några oerhörda kränkningar från vårt håll. Mainilafallets uppgift var att bryta de sista fördämningarna för den bolsjevistiska propagandafloden. Under de följande dagarna innehöllo de rådsryska radioutsändningarna skildringar av hetsiga bolsjevistiska medborgarméetings, som kräva stränga åtgärder mot Finland, bl.a. »de finska narrarnas» utplånande från jordytan (Leningrad 28. 11. 1939 kl. 17). Den krigiska entusiasmen underblåses dessutom av nyheter om nya föregivna gränskränkningar från finskt håll.

Under krigets första dagar utgöres den mest betydande delen av de rådsryska utsändningarna av redogörelse och reklam för avtalet mellan Molotov och Kuusinen. Därtill komma krigsnyheter och frontskildringar. I de sistnämnda skildras finnarnas lömskhet och brutalitet. Nyheterna åter kunna berätta om lysande segrar, 10. 12. om övergången av Taipaleenjoki samt om avbrytande av järnvägen Nurmes—Joensuu, och snart påstods banan Haparanda—Torneå vara i turen. Befolkningen mottar överallt med glädje

den röda armén såsom befriare och Kuusinenregeringens laglighet kostateras vid olika medborgarmöten. 16. 12. meddelas: »Den röda armén har genombrutit Maginotlinjen.»

Redan före mitten av december påpekades likväl, att klimat-svårigheter medfört så stora olägenheter, att krigsoperationerna komma att draga längre ut på tiden än de 8 dagar, som man ursprungligen räknat med. I slutet av december upphöra de egentliga segerbulletinerna. Programmet upptar utöver de sedvanliga berättelserna av krigsfångar och revolutionsproklamationerna bl.a. utfall mot Frankrike och England för Folkförbundets beslut om uteslutning av Sovjetunionen. Dessutom finnas många utsändningar, som ansluta sig till Stalins 60-årsdag. Som «nyhetskällor» angivas ofta den svenska kommunisttidningen Ny Dag och den engelska kommunisttidningen Daily Worker. Någon gång anlitas också mera auktoritativa utländska tidningars namn, men nyheterna i dem behandlas lindrigt sagt konstnärligt fritt.

Det speciella programnumret i januari äro förklaringarna och bortförklaringarna av nederlagen i Suomussalmi—Raate, vilka givetvis tämplas såsom lögnaktiga uppfinningar av utländska journalister. 1 februari månads politiska propaganda drar man åter efter en längre paus fram Kuusinenregeringen och specialnumret för mars är påståendena om Mauri Ryömäs död, ehuru de visserligen anföras med lindriga reservationer.

Om också Finland vid fredsslutet avträdde många gånger större områden än de, som hösten 1939 förklarats utgöra vad Sovjetunionens säkerhet fordrade, ändrade detta på intet sätt bolsjevikernas inställning gentemot oss. Att erövra och bolsjevisera hela Finland hade redan från första början varit målet för de styrande i Moskva, vilket klart framgick just av Kuusinen-komedin. Då det den gången icke kunde uppnås tack vare vår armés energiska motstånd och det då rådande allmänpolitiska läget, inledde bolsjevikerna en systematisk verksamhet för att spränga vår självständighet inifrån. I denna avsikt utövades påtryckningar på vår officiella statsmakt med de mest mångskiftande medel, en särskild organisation, Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet, grundades för den kommunistiska verksamheten, och den fientliga propagandan fortsattes omedelbart efter Moskvafreden. Den mot

Finland riktade propagandan mellan de bägge krigen kan med hänsyn till tonen uppdelas i fyra avsnitt, av vilka det första sträcker sig från fredsslutet till början av juni 1940, det andra från början av juli till slutet av september 1940, det tredje från början av oktober till slutet av mars 1941 och det fjärde därifrån till det nya krigets utbrott. Beträffande det sista avsnittet kan man lägga märke till, att under de sista dagarna i maj en klar förändring till en stramare hållning kunde förmärkas. I varje fall kan det konstateras, att under tiden mellan dessa båda krig den rådsryska propagandan icke var vänskaplig eller ens formellt hövlig mot Finland. Dess angrepp voro endast än något maskerade, än alldeles öppna.

Efter fredsslutet började Rådsförbundet göra reda för sin egen politik och det nyss avslutade krigets orsaker. Enbart Leningrads säkerhet uppgavs vara skälet till kriget. Då dessa säkerhetsgarantier uppnåts, hade Sovjetunionen ädelmodigt låtit Finland behålla sin självständighet, fastän den röda armén lätt hade kunnat erövra hela landet. »Detta bör lära finnarna, att endast vänskapliga förbindelser med Rådsförbundet kunna rädda landet från krigshot». Finland hade drivits i krig av utomstående krafter, vilka endast ville draga nytta på vår bekostnad. Finland kan tacka enbart Rådsförbundets fredspolitik och dess ädelmodiga röda armé för sin självständighet.

Då bolsjevikernas hänsynslösa anfall öppnat också de ideella kommunisternas ögon för dess slaviska imperialism, försökte den rådsryska radion leda i bevis, att de nuvarande ledarna i Rådsförbundet icke avstått från arvet efter Lenin eller hans läror. Sålunda berättade Leningrads radio 24. 4. 1940: »Soldaterna ringde en gång till Kreml och bådo om råd. Lenin var mycket sjuk. Han inbjöd soldaterna till Kreml för att dricka te. Då soldaterna undrade om den sjuke Lenin kunde taga emot dem, svarade Lenin: »Jag sänder Stalin för att tala med er.» Soldaterna förstodo, att Lenins och Stalins tal och åsikter voro ett».

Efter kriget var det också viktigt att överdriva de finska förlusterna och att framställa de egna såsom obetydliga. Anledningen till att kriget drog ut på tiden var den med utländska imperialisters bistånd uppförda Mannerheimlinjen, som jämföres med än Maginot-, än åter Siegfriedlinjen. Dessutom hade främmande stater under-

stött Finland med stora vapen- och krigsmaterielsändningar och t.o.m. sänt starka trupper mot Rådsförbundet.

Under tiden från fredsslutet till juni månad utgjordes dock huvudparten av Rådsförbundets för Finland avsedda radioutsändningar av skildringar av förhållandena i det avträdde Karelen, främst uppgifter om huru livet i Rådskarelen och särskilt Råds-Viborg oaktat de stora krigsskadorna snabbt återgick i normala gängor.

Dessa ofta mycket skönmålande skildringar, vilka avsågo att propagera för rådsmyndigheternas organisationsförmåga och att underblåsa de förflyttades längtan till hembygden, kompletterades med redogörelser för det allmänna uppsvinget och välmågan i Rådskarelen. Under tsartiden var skogsarbetarnas ställning i Karelen synnerligen usel. »Nu behöva icke arbetarna längre bo i gemensamma baracker, såsom i de kapitalistiska länderna, utan i två våningshus. De ha tillgång till klubbar, bibliotek och matserveringar». Propagandan för det ekonomiska uppsvinget förstärktes med skildringar av den politiska friheten i det Karelen, som frigjorts från det kapitalistiska oket. Vid ett valmöte i det nya Karelen yttrades bl.a. »Genom århundradena har det karelska folket drömt om lycka, men först nu gry lyckans dagar av Stalins nåd». Kommunisten Adolf Taimi påstår sig vara lycklig över att det »kära Karelen» slutligen nådde sitt mål, då det fick ansluta sig till Rådsförbundet. »Det är som om solen denna vår skulle lysa särskilt varmt, som om vårbäckarna skulle sjunga med klarare stämma».

Hur försiktig och relaterande propagandan under detta avsnitt än var, så ingrep den häftigt och målmedvetet i vår utrikespolitik. De omedelbart efter fredsslutet publicerade uppgifterna om planerna på ett skandinaviskt försvarsförbund gävo anledning till ett skarpt propagandautfall, som lät oss förstå, att Rådsförbundet icke skulle godkänna ett dylikt förbund. Likväl försökte man bibringa lyssnarna uppfattningen, att Rådsförbundets inställning endast dikterades av dess omsorg om Finlands trygghet, emedan det ifrågavarande försvarsförbundet endast var ett försök att utnyttja Finland för andras sak.

I början av juni övergick man på propagandafronten från rekognoscering till anfallsförberedelser. Huvudinnehållet i detta propagandaavsnitt utgöres av skildringar av Sällskapets för fred och

vänskap mellan Finland och Rådsförbundet verksamhet och av detsamma anordnade tumult, av de baltiska ländernas anslutning till Rådsförbundet, arbets- och löneförhållanden i Finland och våra förflyttades svårigheter. Efter de baltiska ländernas anslutning ställdes också deras radiostationer i bolsjevikpropagandans tjänst, och sålunda utökas från och med slutet av sommaren 1940 de tidigare rådsryska utsändningarna ytterligare med de finskspråkiga utsändningarna från Tallinn, Türi och Madona.

Materialet för löne- och arbetsfrågorna var till största del taget direkt ur den finska pressen, varför det måhända gjorde ett vederhäftigt intryck. Då dessa nyheter likväl serverades jämsides med en färgad politisk skildring, kunde åhöraren få den uppfattningen, att svårigheterna mycket lätt kunnat övervinnas, men att varken vår statsmakt eller vår arbetarrörelse ville komma därhän.

I synnerhet ville man skapa uppfattningen, att en fullständig revolution höll på att äga rum inom vårt lands socialdemokratiska parti. Bakom Ryömägruppen påstods stå arbetarklassens majoritet, varförutom »femlingarnas», sedermera »sexlingarnas», verksamhet framställdes såsom de verkliga socialdemokraternas brytning med den »tannerska klicken».

Nyheter om ryömäanhängarnas oroligheter voro synnerligen färglagda. Det påstods bl.a., att polisen vid ett möte pryglade kvinnor och åldringar. Resultatet av dessa polisingripanden uppgavs vara, att sällskapet medlemstal oupphörligt växte och att det i Finland i själva verket icke fanns en enda människa, som icke fördömde regeringens och polisens åtgärder. Med anförande av rikssvenska tidningar proklamerades, att det ingalunda kunde råda något tvivel om huru Rådsförbundet skulle ställa sig till denna politik och man erinrade om den förtäckta hotelsen i Molotovs tal: »Vad beträffar den framtida utvecklingen av förhållandena mellan Rådsförbundet och Finland, så beror denna av Finland. Förhållandena kunna försämrats, om icke vissa kretsar inom den finska regeringen upphöra med sina förföljelseåtgärder mot dem, som sträva att upprätthålla vänskapliga förbindelser med Rådsförbundet.»

Denna propaganda var i ytterst stor omfattning bemängd med skildringar av Råds-karelen och de baltiska ländernas utveckling före och efter deras anslutning till Rådsunionen. Och såsom en släng

med anledning av svårigheterna i vår snabbkolonisation uppgavs, att »i Estland jorden nyskiftades före hösten», och såsom motsats till bostadsbristen bos oss framhölls, att »i Estland arbetarna nu bo i sina forna herrars hus». Särskilt ingående skildringar ägnades de baltiska delegationernas ankomst till Moskva med dessa länders anhängan om att få bli upptagna i »Rådsförbundets folkfamilj».

I denna främst nyhetsbetonade propaganda flöt en stilla underström av en annan propaganda, som behandlade bl.a. sådana frågor som östersjöfolkens anslutning till Sovjetunionen, oktoberrevolutionen och dess vinningar, det bolsjevistiska exemplet på folkens samverkan, det materiella och kulturella uppsving i sovjetarbetarens liv under rådsregimen etc. Däremellan sände dock Rådsförbundet genom sin radio bl.a. ett fullkomligt sakligt referat av Finlands dåvarande statsminister Rytis tal, i vilket denne berörde förhållandena till Sovjetunionen. Avsikten med sådana schackdrag var givetvis att visa tvivlarna, ett de bolsjevistiska radioutsändningarna också i allmänhet voro tillförlitliga, varför man alltid kunde äga förtroende för dem.

De i slutet av september utsända nyheterna om överenskommelserna mellan, de finska och tyska regeringarna om transitering lämnades av ryssarna okommenterade, enär Rådsförbundets dåvarande relationer till Tyskland icke tilläto sådana. Men i det stället anfördes i detta sammanhang de allra skarpaste engelska kommentarerna, varigenom man ville väcka oro i Finland.

Den från början av juni till slutet av september utsända radio-propagandan synes vara grundad på uppfattningen, att det i Finland till följd av de svårigheter det genomkämpade kriget haft i släptåg existerade tillräckligt mycket inre missnöje för en kommande revolution, varför man småningom begynte alldeles öppet propagera för en sådan. Detta antagande baserade sig givetvis på härvarande kommunistagenter överdrivna utfästelser, vilka Rådsförbundets officiella representanter uppenbarligen svalde med lika god smak som hösten 1939.

Från början av oktober insattes en fullkomligt systematisk propagandaoffensiv. Huvudparten av denna propaganda består av en granskning och färgläggning av våra ekonomiska förhållanden.

Det av riksdagen antagna statsförslaget för år 1941, vars siffror angivas riktigt, säges illustrera det hopplösa elände och den hungersnöd, i vilket borgarna genom sin krigspolitik störtat Finlands hela arbetande folk.

I fråga om den finska industrin säges bl.a. att Finlands huvudindustri, träproduktionen, ligger nere, pappersproduktionen katastrofalt nedgått, avverkningen av sågstock minskats o.s.v. Jämsides med dessa skildringar anföres, att bl.a. Nordiska Föreningsbanken och »penninginstitutet överhuvudtaget haft goda tider under folkets hungerår 1940».

Det verkliga skälet till den svåra livsmedelssituationen förklaras vara politiken under den senaste tiden; den påstås ha hämtat eländet till landet. »Om Finland skulle ha bevarat goda förbindelser med Rådsförbundet, hade detta nu kunnat trygga den finska befolkningens behov av livsförnödenheter, men de makthavande i Finland valde en annan väg.» Med andra ord, låt bli att ställa hinder i vägen för ryömånhängarnas öppet revolutionära verksamhet, om ni vill ha bröd av Sovjetunionen! Dessutom påstås, att från Finland exporteras livsmedel till utlandet och upplagras för ett kommande krig.

Det är sålunda uppenbart från vilken källa de rykten härstammade, vilka i vårt land då gingo från mun till mun. Prisnivåns stegring var även föremål för flitig behandling, likaså smyghandeln.

För lösande av bostadsfrågan rekommenderades samma metod, som i Estland, Lettland och Litauen kommit till användning »att ta de överflödiga rummen av de rika.» Ytterligare tillades: »Inför en sådan begränsning, att en person inte får bebo fem, sex rum; tag bostäder av Tanner och andra penningmagnater». Såsom en särskilt typisk propagandautsändning kan anföras referatet av finansministeriets ekonomiska delegations betänkande om förhindrande av inflation. I detta rekommenderades ju särskilda medel, bl.a. prisspär, tillverkning av standardvaror, beskattning av krigsvinst, hyrespärr o.s.v. och nämndes även, att i ett visst skede, under förutsättning, att prisspärren kunde genomföras, även en lönespär kunde komma ifråga. Moskvaradion konstaterade med anförande av vissa för dess propaganda lämpliga stycken, att detta betänkande var »ett dokument, som ger en åskådlig bild av den oförsynthet, med

vilken den finska kapitalistklassen bekämpar landets arbetarbefolkning för att på denna överflytta de tunga följderna av sin krigs- och konkurspolitik.»

I de flesta fall kulminera just dylika skildringar av de ekonomiska förhållandena och levnadsstandarden i yttranden av följande slag: »Den äventyrliga krigspolitiken och den därav följande uppblåsheten, kapitalisternas profithunger, den ohämmade spekulativen och slöseriet med landet ekonomiska tillgångar i den improduktiva krigsindustrin, i arbeten på befästningar och flygfält hava lett till ett aldrig tidigare skådat förfall för Finlands ekonomi. Detta eländiga tillstånd kommer att fortbestå, tills arbetarna och bönderna resa sig mot borgarna och göra slut på den tanner-mannerheimiska politiken.» Och den 10. 1. 1941 låter man klart förstå, att innan året är tillända, har i Finland än förändring i »systemet» skett.

De svårigheter, som vår snabbkolonisationsverksamhet i olika former mött, försågo också Rådsförbundets radio med propagandavapen. Huvudtemat i denna propaganda var följande: Hela snabbkolonisationslagen har blivit en vrångbild. Tidsutdräkten utvisar, att man driver storgodsägarnas sak. Det finns tillräckligt med jord i Finland, men den är i herrarnas besittning. De förflyttade börja förstå, att de senaste vinter bort stanna på hemtorvan.

IKL:s inträde i regeringen behandlas av propagandan främst med anförande av artikelmaterialet i den svenska kommunisttidningen Ny Dag. Det konstateras bland annat, att det av Tanner ledda socialdemokratiska partiet ingått en regeringskoalition med Lappoherrarna. Detta anses vara ett klart bevis på socialdemokratins förfall. Man erinrar i detta sammanhang om händelserna år 1930, och härifrån går man tillbaka ända till år 1918, tills kulmen nås i det propagandistiska konstaterandet, att »den socialdemokratiska ledningen numera arbetar tillsammans med de forna slaktarna, möjligen som deras handgångna män, emot det arbetande folket i Finland.» I allmänhet stämplades det politiska samarbetet såsom fullkomligt stridande mot arbetarnas intressen. I synnerhet angreps den fackliga rörelsen efter försöket att vinna denna för sig vid FFC:s representantmöte. Men då mötet för kommunisterna innebar en bitter besvikelse, började man i förtäckt form uppmana arbetarna att utträda ur de fackliga organisationerna. Då det oaktat FFC:s

medlemstal tvärtom uppvisade ökning, påstods detta vara kommunisternas förtjänst. Såsom huvudanklagelser mot FFC framstod dess beslut om anslutning till skyddskåren samt godkännande av förhållningsrelationer med arbetsgivarorganisationerna.

Med anledning av de pensioner, som beviljades de sk. röda invaliderna, anfördes i Rådsförbundets radio följande av Ny Dag lånade ord: »Allmosor hjälpa icke, det finska borgerskapets historiska ansvar för ett under 22 år genomfört utpressningssystem kan icke undanröjas. De finska borgarna skola svara för sina onda gärningar lika säkert som de ryska borgarna år 1917 och de estniska år 1940.»

Sådana uppenbara uppmaningar till revolution upprepades alltså i slutet av radioutsändningarna, varutöver man ofta låter i förtäckt form förstå, att Rådsförbundet rustar sig grundligt och är berett att vid lämpligt tillfälle giva sitt bistånd. Ett bevis på huru viktigt bolsjevikerna ansågo Finland vara för sina strävanden är bl.a. att under vårvintern 1941 den tid de olika rådsryska radiostationerna använde för finskspråkiga utsändningar utgjordes av 3 ½—3 ¾ timmar dagligen.

Den ståndpunkt den absoluta majoriteten av vår arbetarbefolkning och hela Finlands folk intog gentemot kommunismen och våra myndigheters energiska åtgärder för undertryckande av ryömahuliganismen hade likväl till följd, att Moskva tillsvidare fick skrinlägga sina förhoppningar om revolution. Då dessutom det internationella politiska läget begynte uppvisa tecken på att taga en för bolsjevikerna oförmånlig vändning, måste av taktiska skäl stilen också i den mot Finland riktade propagandan ändras.

Från början av april börjar också ett mera hyfsat språk än tidigare vinna insteg. Våra ekonomiska svårigheter och särskilt de förflyttades ställning skildras, om också detta sker mera dämpat en tidigare. Det bakom vår östra gräns pågående återuppbyggnadsarbetet får reklam i gammal känd stil. Avsikten torde varit att lugna Finland inför den annalkande uppgörelsen mellan Tyskland och Rådsförbundet, för att anfallet på vårt land skulle kunna komma såsom en överraskning.

De i Finlands press publicerade utländska uppgifterna om konflikter mellan Tyskland och Rådsförbundet gjorde dock de råds-

ryska propagandisterna rasande. Detta bevisas bl.a. av den 30. 5. radierade artikeln i Pravda. Och härefter bli radioutsändningarna också i allmänhet mera tillspetsade. I synnerhet angripes vår arbetarrörelse, medan ryömäänhängarna och sexlingarna består en god reklam. Antydningarna om vårt vinterkrig och Rådsförbundets upprustning äro avsedda såsom skrämskott, vilka ytterligare understrykas av förtäckta uppmaningar till revolution.

Omedelbart efter sitt angrepp återfalla bolsjevikerna i den från vinterkriget bekanta propagandastilen, som icke ger sanningen något överdrivet värde. Den 23 juni uttalas t.o.m. ett par gånger den bekanta hotelsen, att finnarna skola utplånas från kartan. I bägge uppges den vara en artikel i Pravda, och i den ena av dem anges uttryckligen akademikern Jaroslavski såsom författare. Senare hava bolsjevikerna upprepade gånger fräckt bestridit den och påstått, att något sådant icke publicerats i ett enda nummer av Pravda. Naturligtvis kan detta t.o.m. vara möjligt eller ock har detta nummer på åtgärd av censuren kunnat beslagtagas innan det distribuerats. Huvudsaken, att en sådan hotelse uttalats i radio, t.o.m. två gånger, är dock klar, vilket utvisas av de mekaniskt upptagna utsändningarna.

Ett särdrag för propagandan under det nu pågående kriget har varit försöket att driva in en kil mellan tyskar och finnar. Den ryska propagandan har försökt skrämma de finska lyssnarna med att tyskarna kommit till Finland såsom erövrare, att de här tära på våra livsmedelstillgångar och såsom fullständiga envåldshärskare bestämma över våra politiska, militära och ekonomiska åtgöranden. De män, som i Finlands politiska liv stå på ledande platser, likaväl som arbetarrörelsens ledare, ha »sält Finland åt fascisterna», vilka redan förintat demokratin. Däremot har Rådsförbundets mål alltid varit att trygga Finlands självständighet och att hjälpa det i dess svårigheter. Såsom ett bevis på det sistnämnda påståendet upprepas flere tiotal gånger uppgiften om det till 20.000 ton uppgående spannmålsparti, som bolsjevikerna i propagandasyfte levererade just innan kriget började.

Frågan om skulden till kriget har denna gång varit synnerligen viktig för bolsjevikerna, emedan Englands och Amerikas tidigare sympatier för Finland delvis försvårat deras tillträde till den anglo-

saxiska »societeten». För att två sina egna händer och skjuta skulden på Finland ha bolsjevikerna också offrat mångt radioprogram under kriget, men i synnerhet i slutet av år 1941, då England tvangs att förklara Finland krig. Detta var naturligtvis icke en följd av Moskvas bevisföring utan av den egoistiska stormaktspolitiken, som ville ge Moskva ett bevis på lämnat bistånd. Redan från krigets början har Moskva för sin del i sin radiopropaganda använt England och Förenta staterna som ett medel att skrämma Finland, såväl i allmänhet som med citerande av allehanda där förekommande yttranden, vilka kunna givas en för oss ofördelaktig tolkning.

Den propaganda, som använt våra ekonomiska svårigheter som utgångspunkt, har varit synnerligen aktiv, emedan var situation av begripliga skäl är mycket svårare än under vårt vinterkrig. Utöver allmänna påståenden hava artiklar i finsk och utländsk press, i lämplig grad färglagda, samt »krigsfångars» berättelser eller brev från hemfronten anförts. Berättelser av krigsfångar, vilka i allmänhet rikligt anlitas, tillverkas vanligen i bolsjevikernas egna propagandaverkstäder antingen såsom fria fantasifoster eller med tillägg av vissa hos stupade anträffade brev från hemfronten eller från någon enhet överkomna officiella handlingar. Och naturligtvis kan det i hopen finnas några av kommunisternas fredstida agenter, som vid lämpligt tillfälle tagit sig över linjerna och nu förråda sitt land och sina vapenbröder genom att tjäna sina uppdragsgivare på detta sätt.

Då de segrar våra trupper vunnit icke längre kunna förnekas, förklaras de vara obetydliga och hela vårt frontavsnitt av sekundär betydelse. Dessutom försöker man skrämma oss med de offer sek-grarna kräva och vilka i olika sammanhang beskrivas med så fantastiska siffror, att om de hopkalkyleras med de förlustsiffror, som angåvos från vårt vinterkrig, man kommer till rena rama orimligheterna.

I juli och augusti månader försöka bolsjevikerna störa våra egna radioutsändningar genom att i veckotal mycket regelbundet utsända egna propagandahistorier på Lahtis våglängd. Vanligen utgjordes de av uppmaningar till sabotage och revolution eller allmänna smädelser mot namngivna ledare i vårt politiska liv eller vårt krig. Dessa »schlagers» äro upptagna på grammofonskivor, så att de kunna rullas tiotals gånger samma dag. Dessutom följde bolsjevikerna med

vissa finska utsändningar och gjorde emellan åt inpass och frågor. Om den som hos oss satt vid mikrofonen icke visste någonting härom, fingo »sabotörerna» i lugn och ro driva sitt ofog. Men då i vissa fall den uppträdande samtidigt sattes i tillfälle att på Lahtis våg längd avlyssna det hela, kunde han också på rak arm besvara oförskämpheterna och också ställa motfrågor. Detta förfarande täppte ibland munnen på den kommunistiska f.d. chefredaktören Armas Äikiä, som skötte denna detalj i ryssarnas propaganda. Då dessutom krigoperationerna begränsade Rådsförbundets propaganda upphörde deras gästspel på Lahtis våglängd vid månadsskiftet augusti—september.

Till sin ton och sin sanningshalt har bolsjevikernas radiopropaganda under det nu pågående kriget varit ungefär av samma art som under vårt vinterkrig, varför det icke är lönt att ägna den saken någon vidare uppmärksamhet.

Rådsförbundets radiopropaganda har under de 26 månader, från vilka nedan utdrag anföras, haft endast ett mål: att förintä Finlands självständighet genom en inre revolution och den röda arméns anfall. Tonen i propagandan och de temporära objekten hava skiftat beroende av situationen, men i fråga om det slutliga målet har den alltid varit konsekvent. Låt vara, att konsekvensen annars varit någonting föga karaktäristiskt för de uppgifter, som bolsjevikradion förmedlat.

I begynnelsen var lögnen.

Propagandan förbereder det väpnade angreppet.

1. 1 1.—29. 1 1. 1 9 3 9.

Såsom i företalet nämndes, inledde den sovjetryska radion propagandakrig mot Finland ännu medan förhandlingarna pågingo. Avsikten var att genom skrämsel avtvinga oss de medgivanden, som bolsjevikerna började misströsta om att kunna nå på normal förhandlingsväg, hur långt än våra representanter voro villiga till eftergifter för att i vissa frågor uppnå samförstånd utan att därigenom riskera Finlands livsintressen. Vidare strävade denna radio-propaganda efter att ställa till oro och inbördes konflikter bland vårt folk och samtidigt preparera opinionen inom Sovjetunionen för ett förestående krig.

Trots att man från finsk sida under förhandlingarnas gång avhöll sig från att utlämna uppgifter om dem till offentligheten, detta för att eventuella medgivanden från Sovjetunionens sida inte på något sätt skulle taga på dess ambition, följde man från motpartens sida inte ens denna elementära internationella sedvänja. Den 31 oktober höll utrikeskommissarie Molotov vid en konferens i högsta sovjet ett tal vari han bl.a. rätt utförligt redogjorde för underhandlingarna med Finland och de krav Sovjetunionen härvid framställt och vilkas förkastande »allvarsamt skulle komma att skada Finland». Öppet hot alltså!

Detta tal radierades snart i finsk översättning över Moskva och får betraktas som upptakten till en allt hänsynslösare propaganda-offensiv. Här några exempel på de hotelser, som radierades kort efter Molotovs tal, alltså medan förhandlingarna ännu fördes normalt »i vänskaplig anda».

Leningrad 1. 11. 39 kl. 23.30 — Man har svårt att förstå varför den finska regeringen sölar med att avsluta fördraget med Ryssland. Vem förlitar sig Finland på? Ett visst annat land väntade också på den utlovade hjälpen och vad erhöll det? Finland enda hopp är att sluta en bestående fred med Rådrysland.

Överlåtelsen av Vilna vittnar om Rådryslands ädla politik. (År 1939 erhöll Litauen byn Vilna, som Rådsförbundet rövade av Polen. Men år 1940 togo bolsjevikerna själva hela Litauen. — J.)

Moskva 4. 11. 39 kl. 20.00 — »Ve den, som driver provocerande spel vid våra gränser. Det är vår plikt att skydda våra städer». (Det hade faktiskt förekommit provokationer vid Sovjets gränser. Så hade från bolsjevikernas sida under förhandlingarnas gång företagits c:a 30 territorialkränkningar in på finsk sida — J.)

Leningrad 7. 11. 39 kl. 20.00 — Ur Melishkovs tal: Det rysk-tyska fördraget står i strid med västmakternas intressen och har därför gjorts till föremål för agitatoriskt angrepp. Genom att avsluta fördrag med Estland, Litauen och Lettland har Ryssland tryggt freden i de västra delarna av Östersjön. Endast fiender kunna motsätta sig Rådryslands krav i fråga om dessa för Leningrads trygghet viktiga punkter. Våra underhandlingar med Finland överensstämmer med Finlands likaväl som med våra egna intressen. Vår enda avsikt är att trygga och skydda de baltiska staterna mot anfall från tredje part. Trots detta motsätta sig en del av de ledande männen i Finland fördragets avslutande. Den finska regeringen har skridit till extraordinära åtgärder, åtgärder som kunna vidtagas endast i ett land, som rustar sig för krig. Finlands regering framställer direkta hotelser. De ha stöd av makter, som äro oss välbekanta, som försöka framprovocera krig mellan Tyskland och Sovjetryssland och som lyckades förintä Polen. Men inga händelser förmå överrumpla oss. I vilket ögonblick som helst skulle vi på order av våra ledare kunna utdela ett mördande slag mot dem som eventuellt utgöra en fara för vår säkerhet.

*

Den finska regeringens »extraordinära åtgärder» bestodo i att vi inte med händerna i kors inväntade ett angrepp från en granne, som genast från början framställde territoriella anspråk och yttermera

gav dem större eftertryck genom upprepade kränkningar av gränsfreden. Då inte en enda av Finlands officiella representanter under hela den tid underhandlingarna fördes yttrade ett ord av hotelse — det faller sig nämligen svårt att ge denna tydning åt de ofta upprepade försäkringarna om Finlands fortsatta neutralitetsvilja — har propagandisten varit tvungen att nöja sig med allmänna argument, som ingen kan kontrollera. Hänvisningen till Polens öde är till och med för att komma från bolsjevikhåll en enastående grov hotelse mitt under fredliga förhandlingar, som »överensstämma med våra egna likaväl som med Finlands intressen». Det må ytterligare erinras om att Molotov ännu så sent som den 17 september 1939 officiellt hade meddelat Finland minister i Moskva att »Rådsförbundet kommer följa neutralitetspolitik i förhållandet mellan S.R.R.Förbundet och Finland».

Redan under förhandlingarna framställde alltså Sovjet till Finland hotelser, som sakna sin like. Men omedelbart efter det förhandlingarna avbrutits den 13 november, började den bolsjevikiska radio-propagandan blanda sig också i våra inre angelägenheter, som den förvrängde på det mest lögnaktiga sätt, allt för att utså inre split och oroligheter. Visserligen utan något som helst praktiskt resultat, som vi alla minnas. — J.

*

Så meddelade t.ex. *Moskvaradion* den 13. 11. 39 kl. 16.00 om förhållandena i Finland bl.a. följande:

»Inom armén förekomma dagligen deserteringar och sammanstötningar mellan reservister och skyddskårister. Skyddskåristerna intaga en krigisk hållning gentemot Moskva, men reservisterna vänta sig intet angrepp från Moskva. Därför uppstår det konflikter mellan dessa båda grupper, stundom kommer det till och med till blodiga sammanstötningar. Allt mera hör man även i officiella kretsar talas om att regeringen »överdriver det allvarsamma i läget, att den är alltför nervös o.s.v.». Mobilisationen ställer sig dyr för Finland. En del beräkna att kostnaderna dagligen stiga till c:a 30 milj. mark, andra kalkylera med upp till 60 milj. I inget fall understiga de militära utgifterna 40 milj. mark per dag. Detta är en ytterst tung belastning på Finlands ekonomi, ty landets inkomster ha redu-

cerats åtskilligt och myndigheterna ha att uppehålla armén, skyddskåren, evakuerade personer och reservisternas familjer. Man räknar med att Finland under dylika förhållanden inte skall kunna uthärda trycket av denna ekonomiska påfrestning längre än 4 månader».

»Regeringens hållning utvisar bestämt att den ej önskar förlikning med Ryssland. Detta är det vanliga tänkesättet. I allmänhet är tankegången följande: Finland älskar fred och anstränger sig för att komma till samförstånd med Rådssryssland. Finland framställde förslag, vilka avsågo att ömsesidigt förbättra relationerna och säkra tryggheten, men ryssarna framkommo med egna krav. Vidare framhålles, att Rådssryssland är skyldigt till hela konflikten. I samband härmed råder det betecknande oenighet i fråga om det sätt varpå Rådssrysslands förslag skola framställas i riksdagen. Det är uppenbart, att regeringen under nuvarande situationen är rädd för att framträda inför riksdagen».

*

Med andra ord: man försöker driva en kil mellan skyddskårister och övriga reservister. Man skrämmar upp folket med ett ekonomiskt sammanbrott. Som syndabock utpekas den finska regeringen, som kantänka handlat mot riksdagens vilja och bakom dess rygg. Här kan som exempel anföras att regeringen hade rådfört sig med ordförandena för riksdagsgrupperna och med utrikesutskottet innan den uppgjorde sitt svar till sovjetregeringen och att det härvid i fråga om svaret rådde fullständig enighet mellan samtliga grupper. På ett övertygande sätt tog sig denna enhällighet uttryck även i den vädjan, som riksdagen riktade till alla kulturfolk och som av riksdagen godkändes den 10 december sedan kriget utbrutit. — J.

*

De dagliga hotelser, som sovjetradion regelbundet upprepade, äro alltför enformiga för att uppräknas. Följande sändning däremot kan ha sitt intresse:

I Moskvaradion upplästes lördag kväll den 19. 11. 39 ett brev, som föregående dag hade sänts från Helsingfors. I brevet omtalas att Helsingforstidningarna framprovocera krig. Östra Finland företar en alltigenom krigisk anblick. Viborg är mörkt och alla åtgärder

utvisa att krig råder i landet. Människorna gå omkring, tigande och med dyster uppsyn. Utanför staden och ännu längre bort har man grävt skyttegravar. Ju närmare gränsen man kommer, desto tydligare ser man att allt är klart för krig. Varför råder det mörker på denna sida och ljus och liv på den andra? Leningrad är upplyst och livet pulserar normalt. På denna sida gränsen råder krig, på den andra fred. Om Finland fortsätter på detta sätt kommer det snart att märka att det befinner sig på det sluttande planet. I alla fall märker man redan nu tecken på demobilisation.

(Var man alltså på allvar i Leningrad inställd på det ofta omtalade angreppet från finsk sida, eftersom man där levde i djupaste fred i en fullständigt upplyst stad? Eller gavs det kanske ingen anledning här till, då ju *bolsjevikerna själva redan den 19 november erkänna att man hemförlovar trupper i Finland.* — J.)

Icke desto mindre radierade Moskva ännu samma dag eller den 19. 11. 39 ett representantmöte, där en bondvärdinna sade att hon då hon studerade kartan kommit att tänka på att »det kanske vore skäl för oss att tänka på vårt gränsförsvar, ty det stolta Leningrad är alldeles för nära det avogt sinnade Finlands gräns». En agitator utropade då: »Kamrater, det kommunistiska Rådsrysslands kvinnor och familjemödrar äro vakna medborgare och agitatorer. Hys ingen fruktan, älska ditt sovjetfolk och hata din fiende, se där en god agitators lystringsrop.»

I hemlandet underblåste man alltså på organiserade möten krigshetsen mot Finland.

Och följande dag, den 20. 11. 39 utbasunerar Leningrads radio en av sina ryktbara nyheter, som äro så utan rim och reson att man i Finland inte ens längre gitter skratta åt dem. Den meddelar nämligen att enligt Kauppalehti *1500 ateister likviderats i Tammerfors.*

Den 22 november vet samma station att berätta att en förskräcklig tyfusepidemi rasar i Helsingfors. Dylika skräcknyheter om att epidemier utbrutit äro ett närapå klassiskt drag i propagandans historia. Avsikten är givetvis att framkalla nervositet på hemfronten och isynnerhet bland de kämpande trupperna, som inte på ort och ställe kunna verifiera uppgifterna. Och ännu förefaller det att inte ha råkat i glömska, ty också under vintern 1941—1942 har det i finskspråkiga utsändningar både från Rådsryssland och England

talats om att än tyfus, än fläckfeber spritt sig till vårt land genom de tyska trupperna. Man gick till och med så långt att man varnade för spetälska. Det påstods nämligen att spetälskepatienter i Estland lyckats rymma från sjukhusen och spritt smittan till tyskarna och genom dem till Finland.

Den bolsjevikiska radiopropagandan glömmar icke heller bort ett annat urgammalt trick, nämligen att utså misstro bland de olika statsorganen och att slå in en kil mellan regeringen och folket. Så sprider Moskvaradion den 23. 11. 39 en uppgift från *Tass* enligt vilken de ledande kretsarna i Finland sedan förhandlingarna avbrutits söka en utväg att klara sig ur den svåra situationen. Regeringen påstår sig fortfarande vara villig att försöka åstadkomma ett fredligt avtal med Rådssryssland och inrikesministeriet förklarade nyligen för de utländska journalisterna, att Finlands folk väntar på en fredlig lösning. I själva verket ställer sig regeringen fientlig gentemot Rådssryssland och gör allt för att förhindra en fredlig uppgörelse. För att kamouflera sina verkliga motiv ger regeringen Paasikivi skulden för förhandlingarnas avbrytande och gör gällande att Paasikivi ej förstått att föra underhandlingarna i rätt anda. Paasikivi bär skulden för allt, men regeringen påstår att den ständigt uppriktigt strävat att komma överens med Sovjetunionen. Regeringen vågar ej framträda inför riksdagen, varför riksdagens sammankallande uppskjutits på obestämd tid. Men länge kan regeringen inte föra det finska folket och den allmänna opinionen ute i världen bakom ljuset. Allt flera fakta tala för att regeringen intar en synnerligen avog ställning till Sovjetunionen.

*

Man gör alltså gällande att regeringen skulle ha givit Paasikivi skulden för de misslyckade förhandlingarna, något som givetvis saknar all grund, enär ingenting sådant yttrats. Senare påstår samma bolsjevikradio att man skulle ha kommit överens med Paasikivi om inte andra fiskaler hade satt sig på tvären. Så går det då den högra handen inte vet vad den vänstra gör. Oavbrutet göres gällande att regeringen fruktar riksdagen, oaktat, såsom tidigare nämnts, såväl riksdagsgrupperna som utrikesutskottet hela tiden höllos under rättade om händelsernas utveckling. Man rent av tilltror det finska

folket en sådan dumhet, att man frankt berättar, att riksdagens sammankallande uppskjutits på obestämd tid, detta trots att riksdagen ända sedan början av hösten hade varit församlad i sedvanlig ordning. Samtidigt gör man allt för att underblåsa stridslusten i det egna landet. — J.

*

Den 23. 11. 39 tillsänder *Moskvaradion* landsortspressen en del nyheter från Tass, vilka förutom de gamla välkända lögnerna innehålla bl.a. följande:

Den sovjetfientliga inställningen bland de ledande kretsarna i Finland har avslöjats. Tidningspressen i Finland fortsätter sitt härnadståg mot Sovjetunionen. Å ena sidan framhålles avtalets betydelse, å andra sidan fortsätter den ohejdade sovjetfientliga propagandan. Gång på gång ge de ledande kretsarna i Finland bevis på sin extrema avoghet mot Rådsunionen.

*

Och dock visade pressen i Finland, något som tidningsnumren från den tiden tydligt utvisa, den största återhållsamhet i allt som skrevs om Sovjetunionen. Detta gäller till och med sådana tidningar, som stundom tidigare företrätt den radikalaste ståndpunkten i fråga om våra relationer med Rådsförbundet. Så har *sovjetradion* inte under hela hösten 1939 före krigsutbrottet presenterat ett enda klipp ur våra tidningar, som den själv ens skulle ha betecknat som uttryck för illvilja. Och var lugn för att om vi hade låtit undfalla oss en enda sådan mening, så hade nog bolsjevikerna med förtjusning spritt den över hela världen. Men då man inte fann någonting sådant, nöjde man sig med allmänna beskyllningar, vars vederhäftighet självfallet ingen i Sovjet kunde kontrollera. — J.

Men samtidigt som man med alla upptänkliga medel försöker driva upp stämningen bland landets egna, försöker man i Finland väcka missnöje och underkastelsevilja genom att svartmåla våra ekonomiska förhållanden. Låt oss som exempel från tiden i fråga taga sändningen den 25. 11. 39 kl. 22.30, då *Moskvaradion* säger sig ha fått ett meddelande från Helsingfors, enligt vilket situationen i landet till följd av mobiliseringen är synnerligen tilltrasslad. Med

hänvisning till Hbl omtalas att levnadskostnaderna för de evakuerade och reservisternas familjer stiga till ansevärliga summor, som staten till en betydande del får utbetala. Senaste år utdelade staten i understöd åt de värnpliktigas anhöriga 9—10 milj. mark, fördelade på 3.000—5.000 understöd. Som en följd av det rådande läget ha 15.000—20.000 liknande ansökningar inkommit, vilket betyder en ytterst tung extra belastning på staten. Från Helsingfors meddelas att en tilläggsskatt stadgats om 10 penni per 3 tändstickor. Per 1 kg socker 1 mark och per kaffekilo 3 mark. Likaså stadgades en inkomstskatt på 20 %, som kommer att särskilt betunga arbetarna och bönderna. H.S. konstaterar att den ekonomiska situationen för närvarande är synnerligen svår.

*

Propagandan vinner i trovärdighet genom att informationerna uppges härstamma från vederbörande land och genom att bland dem inmängts även en del uppgifter som helt eller delvis hålla streck. I skydd av dessa har man sedan dragit till med att skatten på tändstickor skulle ha stigit med 10 penni per 3 stickor. Det hade inneburit att enbart skatten fören vanlig ask på 50 stycken hade utgjort c:a 1:66 och tändsticksasken alltså kostat över två mark. Intressant är även de därvarande skatteexperternas konklusion, att just en höjning av inkomstskatten med 20 procent skulle särskilt betunga arbetare och händer. För ett vanligt sunt förstånd är det de indirekta skatterna som äro mest betungande för de fattigare samhällsklasserna, medan den progressiva inkomst- och förmögenhetsskatten främst faller på de förmögna. Men enligt den bolsjevikiska logiken måste det naturligtvis även i detta fall vara rakt tvärtom. — J.

Karaktäristiskt för sovjetpropagandan har varit förutom dess lögnaktighet, avsiktlig eller beroende på dumhet, dess blomstrande flora i fråga om grova okvädningssord. Vanligen ha dessa riktats mot personer, som beklätt ledande poster inom vårt statsliv eller i största allmänhet mot »socialfascisterna», »borgarna», »baronerna», o.s.v. Genom att citera sändningar innehållande dylika direkta utskällningar kunde man med lätthet fylla ett betydligt digrare verk än detta, men innehållet skulle bli ytterst ensidigt. Som stilprov anför vi dock en artikel ur *Pravda*, som upplästes i *Moskvaradion* den 26.

11. 39 kl. 17.10. Artikeln är ett utfall mot statsministern i Finland, som fortfarande bevarade »vänskapliga relationer» med Sovjetunionen. Innehållet i denna unika sändning var ord för ord följande: »Kråkskrämman som statsminister». — Den finska regeringen är rädd för att uppträda i riksdagen. Statsminister Cajander gör kullerbyttor som en hovnarr och framställer sakerna tvärtemot vad de äro i verkligheten. Han kan inte lämna riksdagen några uppgifter om varför förhandlingarna i Moskva avbrötos, men i dess ställe håller denna hycklare tal om musikfester och förvränger sanningen. Han för fram på estraden de ryska tsarerna och bugar sig djupt i stoftet som en slav för Alexander II och Nikolai I, som han påstår ha varit Finlands vänner. Så ställer sig denna narr på huvudet och hotar med fotterna Rådsryssland, som kantänka hotar Finlands självständighet, i sanning en skön attityd. Som känt försökte de ryska tsarerna, en Alexander och en Nikolai att på alla upptänkliga sätt förkväva Finlands självständighetsideer. Till allt slags tsaristisk påtryckningspolitik, våldsåtgärder och kuvningsförsök ställde sig de mutbara borgerliga kretsarna i Finland eftergivna. »Cajandertyperna» tjänade de ryska tsarerna som trogna trälar och hovnarrar. Då sedan tsardömet störtade samman för folkets dråpslag, förbjöd den dåvarande regeringen alla finska självständighetssträvanden. Mot förbud av denna art kämpade bolsjevikerna Lenin och Stalin tillsammans med det finska folket. Finland har erhållit sin självständighet på grund av Sovjets vilja, denna självständighet, som de borgerliga kretsarna i Finland ständigt fört till salu på imperialismens torg. Så framstå fakta. Cajander tror att det bara behövs att han gör en saltomortal för att världen skall bli upp och ned. En skrattretande figur, den där Cajander, en jonglerande narr, men fakta stå orubbligt kvar. Hela denna ömkansvärda komedi utspelas bara för att slippa att besvara den fråga, som Finlands folk ställt till sin i intriger intrasslade regering: »Varför ha Lettland, Estland och Litauen slutit ett fördrag med Sovjetryssland, som garanterar dem oavhängighet, fred och fredliga arbetsförhållanden, medan finska regeringen avbröt förhandlingarna för att hålla folket i spänning». Det är en situation som man inte klarar sig ifrån med ett enda krumsprång. Cajander trissar runt som en snurra, förvränger och gal som en tupp och brister sedan plötsligt i gråt. Han ynkar sig och stönar

och sliter sina kläder, han strör ut cirkussågspån som aska, inte över sitt eget huvud utan över ministrarna i Estland, Lettland och Litauen. Cajander suckar: »Dessa tre livskraftiga baltiska stater, som hade en lysande framtid framför sig, förbyttes i ett nu från självständiga stater, till länder, som mer eller mindre äro beroende av Sovjetunionen. På oss finnar gjorde detta ett beklämmande intryck». Cajander beklagar politikerna i Estland, Lettland och Litauen. De ha nämligen visat sig vara kortsynta. Men han, narren på statsministerns post, han är framsynt. Han ser långt, han en lärjunge av ett fjärrskådande århundrade, elev av den framsynta Moscicki. Må han få känna på samma sak, som de befängda polska narrarna, som för alltid ha förlorat sina ämbeten. Antagligen blir Cajander rätt snart i tillfälle att verkligen försäkra sig om att de framsynta politikerna ej stå att söka bland den finska regeringens marionetter, utan bland de ledande männen i det nuvarande Estland, Lettland och Litauen, vilka ingått ömsesidiga biståndspakter med Sovjetunionen. I varje fall kunna »Cajandrarna» icke undandraga sig det ansvar, som det finska folket allt enträgnare uppfordrar dem till.

Varför ha ni »Cajandrar» avbrutit förhandlingarna? Inte har folket krävt det. Vem yrkar på avbrott? Finlands statsminister spinner runt som en snurra. Han snyftar och torkar tårarna från sitt smutsiga ansikte och säger: »Att förhandlingarna avbrutits utvisar klart huru svårt det var att finna en gemensam bas för dem. Detta är beklagligt, ty Finland önskar uppriktigt upprätthålla goda relationer med sina grannar, o.s.v. »Cajander» avbröt förhandlingarna tillsvidare. Därför faller Cajander tårar, de lögnaktigaste, mest avskyvärda tårar, världens mest motbjudande tårar, tårar som fällas av kråkskrämman som försöker efterapa en krokodil. Denna kråkskrämma är något enastående. Den har varken vassa tänder eller styrka, men den är lömsk och stridslysten som ett litet odjur. Likväl kunna dessa »Cajandrar» icke undvika den fråga, som Finlands folk hotande ställer till dem, detta folk, vars provokatörer inblandat sig i ett vämjeligt och farligt spel. Varför avbröto ni »Cajandrar» underhandlingarna? Äro ni beroende av någon annan makt än det finska folket, som fullt och fast eftersträvar vänskap med sovjetfolket? Vilka äro ni då beroende av? Vems vilja är det ni följa, av vem tar ni era direktiv? — Oroligt, fegt, med flackande

ögon svär denna kråkskrämma till statsminister vid Gud att »Finland aldrig haft behov av och heller aldrig tagit direktiv från någon annan stat, vid Gud, aldrig. Om jag så skall rämna på kuppen har detta aldrig skett». En narraktig ledares narraktiga eder. Det finns bevis för att direktiv erhållits från andra stater och detta bevis har publicerats. Det kommer till synes i de uttryck av erkänsla som den imperialistiska pressen i England givit med anledning av Cajanders tal. Daily Herald klappar vänskapsfullt den finska narren på axeln och säger »Väl gjort, min broder». Behöver man då alls förundra sig över att »Cajandrarna» inte kunna finna en gemensam bas för underhandlingarna med Rådsförbundet. Narren slår kullerbyttor på den krigslystna imperialismens »gemensamma bas», jazzorkestern skräller, visslorna ljuda, imperialismens piska viner. Huru länge skall detta politiska marknadsgyckel pågå? Icke alltför länge får man hoppas. Man måste hoppas att det finska folket ej skall tillåta marionetter i stil med Cajander att styra det finska statsskeppet mot samma undergång som en Beck och en Moscicki i Polen.

*

I krigstid har propagandan haft ett och annat att säga om fiendelandets ledande statsmän, men säkert är att ovanstående står i en klass för sig då det är fråga om stater som fortfarande uppehålla normala diplomatiska förbindelser. Och onekligen har härför krävts all den uttrycksfullhet i fråga om okvädingsord, som är utmärkande för det ryska språket. För övrigt avslöjade fakta inom mindre än ett år de »möjligheter till oavhängighet, fred och fredligt arbete», som fördraget med Rådsförbundet garanterade de baltiska staterna.

I sanning »jazzorkestern skrällde, visslorna ljödo, imperialismens piska ven.» Vid samma tidpunkt då denna artikel skrevs, arrangerades provokationer på Näset, i avsikt att förvandla propagandakriget till ett väpnat angrepp på Finland. Och redan någon timme innan artikeln upplästes i Moskvaradion hade »imperialismens piska snärtat till» i Mainila. Visserligen dansade den först i gammal god stil på de egna musikernas rygg, men detta blev en förevändning för att snart nog låta den vina också på denna sidan gränsen.

— J.

De närmaste dagarna fortgick det »politiska marknadsspektaklet» i de sovjetryska sändningarna i följande stil:

Leningrad 27. 11. 39 kl. 10.00 — Arbetarna vid Stalinfabriken i Moskva höllo möte omedelbart efter det den påstådda gränskränkningen på Karelska näset blivit känd. Mötet radierades och man hörde rösterna av en och samma man och kvinna, som turvis talade som hade de läst upp direkt från ett papper. Kvinnan: »Den finska regeringen för sitt folk mot undergång. SRF:s politik däremot är en fredens politik. Arbetarna och folket i Leningrad äro skakade ända in i djupet av sin själ över denna provokatoriska krigsutmaning.» Därpå upplästes Molotovs not, som sedan gick laget runt. Arbetarna skummade av ilska, gnisslade tänder och knöto nävarna.

Mannen: »De polska militär myndigheterna påstodo på sin tid att Rådsrysslands tanks, voro gjorda av faner, men de fingo det ganska knepigt då våra tanks vältrade in över gränsen och Polen störtade samman som ett korthus. Uppfyllda av fasa flydde de polska soldaterna då de sågo Sovjets väldiga krigsmaskiner. Det samma är förhållandet med de militära kretsarna i Finland. Också de underskatta oss, men de må skylla sig själva om de tvinga den röda armén att visa sin styrka. Arbetarna vid Kirovverken anhålla om att sovjetregeringen måtte hålla i helgd minnen av oktoberrevolutionen och bevara dem för krigshetsarna. Vi lova att så snart order ges försvara vårt fosterland och utdela ett dräpslag mot angriparen».

Kamrat Shukov yttrade: Finlands arbetare önska inte krig med Rådsryssland. Jag minns ännu den tid, då Finland erhöll sin självständighet på åtgärd av Sovjetryssland. Nu tala regeringsherrarna i Finland om tsarerna Alexander och Nikolai och försöka på allt sätt skapa en antisovjetsk opinion. Vi invånare i Leningrad kunna vara lugna för vår stad, ty regeringen drar försorg om oss. Vår röda armé skall beskydda oss och vårt fredliga arbete. I denna stund känna vi alla varm och djup vänskap för den röda armén. Om det blir nödvändigt, skall den nog visa världen ett ännu aldrig skådat exempel på kraft och hjältemod. Arbetarna och hela det övriga folket fordra att regeringen skall göra någonting definitivt i saken». Följde så ånyo meddelandet om händelsen på Näset och uppläsning av Molotovs not.

Leningrad 28. 11. 39 kl. 10.00 — Pravdas redaktion har erhållit otaliga referat av möten, som hållits med anledning av gränskränkningen. Arbetarna och intelligensen, medvetna om landets styrka, kräva kraftiga åtgärder mot Finland. »Vi tåla inga gränskränkningar, vi kräva att regeringen utan tvekan ger sitt svar åt intrigörer och politiska äventyrare. I Polen försökte man också framprovocera krig mot Ryssland och på tio dagar dukade Polen under.»

Leningrad 28. 11. 39 kl. 17.00 — »Med anledning av provokationen på Näset förstärka vi vårt försvar och vår militära styrka. Våra fäder och våra söner försvara våra gränser. Om finnarna fortsätta som de börjat, komma de att få en svår läxa att lära. Låt oss visa de finska narrarna att 180 milj. nog kunna utplåna från jordens yta sådana galningar, som inte ha vett att lämna oss i fred. Må de minnas år 1922 då de röda under Antikainens ledning slog de vita i Karelen. Lämna oss i fred och vi skola ej heller röra er.»

(Det färdigt trimmade propagandamaskineriet hade således i fråga om självuppvigling nått sin toppunkt. Man lovade nu, som så många gånger senare att utplåna finnarna från jordens yta, om man också skenheligt i propagandasyfte tillade ett: »Lämna oss i fred, så skola vi ej heller röra er.» — J.)

Följande steg är otaliga lögnaktiga beskyllningar mot finnarna om påstådda gränskränkningar oaktat ingenting dylikt inträffat. De finska styrkorna och gränsbevakningstrupperna hade uttryckligen fått order att draga sig tillbaka på ett visst avstånd från gränsen för att undvika konflikter. Låt oss som prov på sändningarna den 28 och 29 november taga följande utdrag:

Moskva 28. 11. 39 kl. 23.50 — En finsk truppavdelning gick i dag till anfall, varvid vi till en början retirerade, men sedan vi erhållit hjälp slog vi fienden tillbaka över gränsen. Av tre tillfångagagna soldater erhöles vi två gevär, en revolver, två kikare och en ljuspistol. Kl. 18.00 avfyrades från höjden 204,3 fem gevärsskott mot oss, som vi lämnade obesvarade. Finnarna sköto i riktningen Käsnäselkä två kanonskott, som exploderade på vårt område 500 m från höjden 357 västerom Kolatselkä.

(Den gammal vanliga ryska regeln. Beskyll andra för vad du själv har gjort så misstänker ingen dig. Utöver de tiotals gränskränkningar, som bolsjevikerna gjort sig skyldiga till under förhandlin-

garnas gång hade de nämligen under dessa dagar företagit nya sådana och bl.a. den 29 november överskridit gränsen vid Pummanki i Petsamo därifrån de bortfört tre finska gränsvakter. — J.)

Den 29 november upplästes i Leningrads radio bl.a. Finlands not. Vidare omtalades att den bulgariska tidningen Zarjas korrespondent meddelat att väldiga antisovjetska demonstrationer förekommit i Helsingfors. (Helt säkert i största hemlighet, då ingen huvudstadsbo observerat dem. Då notisen tillskrevs en neutral tidnings korrespondent, räknade man med att den skulle äga större beviskraft. Ett trick som sovjetradion ofta använt sig av, både förr och senare. — J.)

*

I alla händelser ansåg man nu att propagandaförberedelsen skett enligt alla konstens regler, varför det nu var tid att låta vapnen tala. Den 30 november på morgonen anföllo Rådsförbundets lantstridskrafter längs hela gränsen från Finska viken till Petsamo och bombplanen fällde sin last över fredliga bosättningscentra på tiotals orter. — J.

*Schakal och räv
i samma person.*

Radion som bolsjevikernas hjälpvapenslag under vinterkriget.

30. 11. 1939 — 12. 3. 1940

Den 30 november och 1 december fungerade Moskvas och Lenins radiostationer på samma sätt som tidigare. Språket var sådant att man inte ens har lust att citera det. Låt oss därför nöja oss med följande stilprov från den 30. 11. 39.

»Skurkaktig deklaration av Finlands president. Finlands president förklarar landet i krigstillstånd.»

(I sanning hårresande: Då en 50-faldig övermakt pressar på till lands och sjöss och från luften efter att dessförinnan ha svurit på att utplåna oss från jordens yta, så förklaras landet i krigstillstånd i stället för att vi med händerna i kors borde ha inväntat vad som komma skulle. — J.)

*

En betydande del av radiosändningarna under krigets första dagar redogjorde för det »fördrag» herrar Molotov och Kuusinen avslutade i Moskva den 2 december, då herr Kuusinen sålde skinnet av den björn, som varken han eller hans höga uppdragsgivare ännu hade skjutit. Detta spektakel var avsett att åstadkomma splittring i Finland, särskilt bland arbetarbefolkningen, men sällan har väl något propagandatricks mötts med större förakt och löje av just dem, som det friade till. Det var att riktigt med peksticka visa det lögnaktiga i bolsjevikernas tidigare påstående, att deras krav uteslutande avsåg att genom vissa landavträdelser från vår sida trygga Leningrads

säkerhet. I det Molotov-Kuusinska »fördraget» ingick nämligen erövringen och bolsjeviseringen av hela vårt land. Det stod klart för envar vad den »självtändighet» skulle ha inneburit varom Kuusinen och hans uppdragsgivare skrev vackra fraser på pappret. Och händelserna i Estland, Lettland och Litauen drygt ett halvt år senare gav en god åskådningsundervisning åt dem, som annars inte skulle ha begripit det. — J.

*

Den 2. 12. 39 kl. 22.50 gav Moskva ord för ord följande referat av «fördraget» i fråga:

Rådsförbundets högsta råds presidium å ena sidan och Finlands demokratiska regering å andra sidan hava, övertygade om att nu, då tack vare det finska folkets hjältemodiga kamp och Rådsförbundets röda armé den egentliga krigshärd, som Finlands tidigare plutokratiska regering till förmån för de imperialistiska staterna hade skapat vid Rådsförbundets gräns, kommer att likvideras och då Finlands folk bildat sin egen demokratiska republik, som helt uppbäres av folket, det har blivit tid att åvägabringa ett gott vänskapförhållande mellan våra länder och med gemensamma krafter trygga våra staters säkerhet och integritet med beaktande av att *tiden nu är mogen för att förverkliga det finska folkets sekellånga förhoppningar om ett återförenade av Karelens folk med deras frändefolk finnarna genom att införliva det med Finlands folk* ävensom med beaktande av en gynnsam och med vardera fördragspartens intressen överensstämmande reglering av gränsfrågorna, isynnerhet beträffande tryggheten av Leningrad och Finlands sydkust, i avsikt att stärka andan och grundförutsättningarna i fördraget av den 23 oktober år 1920, ett fördrag som baserar sig på vardera partens erkännande av den andras statliga autonomi och det oriktiga i att intervensera i den andras inre angelägenheter, funnit det nödvändigt att sluta nedanstående ömsesidiga biståndspakt mellan Rådsförbundet och Finlands demokratiska republik och till sina befullmäktigade utsett, Rådsförbundets högsta råds presidium å sin sida V. Molotov, ordförande i folkkommissariernas råd, ordförande i rådsryska utrikeskommissariernas råd och folkkommissarie för Rådsförbundets utrikesärenden, och Finlands folkregering å sin sida O. V. Kuusinen, ord-

förande i Finlands regering och Finlands minister för utrikesärenden, vilka befullmäktigade efter att ha företett sina fullmakter, som befunnits vara i riktig och behörig form utställda, enats om följande»:

(Härefter upplästes i radion 7 särskilda artiklar, vilka anslöto sig till det tidigare nämnda »fördraget». — J.)

Artikel 1 rör införlivandet av de råds Karelska områdena med en areal om 70.000 km² med det demokratiska Finlands statsområde. Gränsen mellan Rådsunionen och Finlands demokratiska republik uppdrages enligt en färdigt uppgjord karta. Å andra sidan samtycker Finland till att i någon mån flytta gränsen norrut från Leningrad genom att på Karelska näset överlåta ett 3.970 km² stort område. I ersättning för de järnvägsanläggningar på Karelska näset som härigenom tillfalla Rådsunionen utbetalar denna åt Finland 120 milj. mark.

Enligt *artikel 2* samtycker Finland till att a) åt Sovjetunionen för 30 år utarrendera Hangö udd jämte kringliggande sjöområde inom en radie av fem sjömil åt söder och öster och tre sjömil åt väster och norr ävensom ett antal anslutna öar i söder och öster enligt en färdigt uppgjord karta för upprättande av en militär marinbas, som förmår försvara inloppet till Finska viken och härigenom garantera Finlands och Rådsunionens säkerhet, varvid Rådsunionen beviljas rätt att för försvaret av marinbasen på egen bekostnad därstädes hålla lands- och luftstridskrafter i noggrannt begränsat antal, vars maximigräns fastslås genom särskild överenskommelse; b) åt Rådsunionen sälja öarna i Finska viken: Hogland, Seitskär, Tytärskär, stora och lilla Björkö ävensom de delar av Fiskarhalvön och vid kusten av Norra Ishavet som tillhöra Finland till ett överenskommet pris av 300 miljoner finska mark.

Artikel 3: »Rådsunionen och Finlands demokratiska republik förbinda sig att ge varandra all slags hjälp, inklusive militär hjälp i det fall att Finland utsättes eller hotas att utsättas för angrepp ävensom i det fall att någon europeisk stat anfaller eller hotar att anfälla Rådsunionen från finskt område.»

Enligt *artikel 4* förbinda sig fördragsparterna att icke ingå några förbund eller delta i koalitioner, vilka äro riktade mot någondera fördragsparten.

Artikel 5: »Fördragsparterna ha beslutat att inom närmaste framtid avsluta ett handelsavtal och öka det ömsesidiga årliga varuutbytet betydligt över 1927 års nivå, då det var som högst och uppgick till 800 milj. mark.»

I följande artikel förbinder sig Sovjetunionen att på billiga villkor hjälpa Finlands folkarmé med vapen och andra krigsförnödenheter.

Artikel 7: Giltighetstiden för detta fördrag utgör för de delar av detsamma som beröra förbindelserna om ömsesidig hjälp mellan Rådsunionen och Finlands demokratiska regering — artiklarna 3—5 25 år och för så vitt ingendera fördragsparten ett år innan utgången av den utsatta tiden finner skäl att uppsäga de för denna tid i fördraget upptagna besluten komma dessa automatiskt att gälla för ytterligare 25 år framåt.

Den sista artikeln rör fördragets ikraftträdande och ratifikation och slutar på följande sätt: »Detta fördrag har uppgjorts i tvenne originalexemplar på ryska och finska språken i Moskva den 2 december 1939.» Undertecknare O. Kuusinen och V. Molotov.

*

Det kanske passar att ovanpå detta fördrag servera ett uttalande, av Rådsförbundets officiella representant vid Folkförbundets generalförsamlings session den 28 september 1937:

»Det är alldeles uppenbart att enligt internationell rätt ingen hjälp får lämnas dem som göra uppror mot den lagliga regeringen; all hjälp som lämnas upproriska i form av krigsförnödenheter och särskilt i form av manskap vore en grov kränkning av den internationella rätten; att ledaren för de upproriska erkännes som regering-chef förbättra ej saken, ty härigenom kunde vilket uppror eller vilken revolution som helst legaliseras genom att helt enkelt proklamera att de upproriska bilda regering; ett erkännande av de upproriska som laglig regering skulle redan i och för sig innebära intervention.»

Sällan har här i världen en stats politiska skenhelighet blottats så ända in i minsta detalj som bolsjevikernas spel i det internationella umgänget i belysning av vårt vinterkrig. Men sitt eget historiska intresse äger i varje fall det officiella erkännande av den karelska frågan, som rådsregeringen gjorde i samband med Kuusi-

nen-»fördraget». Däri säges ju uttryckligen att *Finlands folk i sekler hoppats att att deras frändefolk karelarna måtte kunna upptagas i det övriga finska folkets gemenskap. Att man dessutom erkänner det berättigade i denna förhoppning* bevisas ju av att man på basen av fördraget lovar förverkliga densamma.

I trots av sitt eget vittnesbörd visade ryssarna såväl i radio-utsändningar som i sina tidningar ett rent av heligt hat med anledning av att de finska trupperna angrepo de ryska anfallställningarna även i Öst-Karelen. Och varje uttalande som i Finland gjorts om en nyorganisering av förhållandena i Öst-Karelen har angripits med den motiveringen, att Öst-Karelen aldrig tillhört Finland och att Finland saknar varje rätt att framställa krav i denna fråga. Den rätten erkändes nog den 2. 12. 39 speciellt av herr Molotov. — J.

*

Radioutsändningarna under de första dagarna i december utgjordes till betydande del av krigskommunikéer och frontreportage från den nyss inledda kampen. Sanningen är ingalunda deras starka sida. Här några stilprov.

Moskva 3. 12. 39 kl. 8.00 sänder utdrag ur tidningspressen: Ett ögonvittnes intryck från fronten. De första 3 timmarna. Natten är varm och mörk. Norrifrån hör man ljudet av stridsvagnarna, annars är allting stilla. Nyss hade vi hört Molotovs tal. Ända in i det sista hade vi hoppats att Finlands regering skulle ta sitt förnuft tillfånga, men förgäves. Kriget har börjat. Vi ha observerat de finska soldaternas liv och förhållanden. De bo som djur i löpgravar och försöka på allt sätta dölja sin existens för oss. Men vi känna i alla fall mycket väl till deras göranden och låtanden. Vi ha märkt att de byggt någonting som kantänka skall föreställa hölador. Men i väggarna kan man i alla fall se maskingevärsöppningar. De ha även i övrigt banditvanor, lägga sig i bakhåll, skjuta från träden o.s.v., men också detta ha vi kommit underfund med.

Den 30. 11. gav distriktskommendören order om att krigshandlingarna skulle börja. Detta var följden av finska regeringens provokation. Trupperna förflyttades samma dag kl. 7.33 3 kilometer

närmare gränsen. Det finska området är tydligt skönjbart. Som genom ett trollslag blir det liv och rörelse. Där komma maskingevärs- män, kavallerister mm. Kl. 7.57—7.59 är allt fortfarande tyst. Med ens flamlar det upp och flödar av rött ljus. Kronstadt har upptagit striden. En finsk gränsbevakningsstuga fattar eld. Finnarna svara med maskingevärseld. Deras artilleri hinner skjuta endast 3 skott innan det förintas. Sådant var läget under 30 minuter utmed den 140 km långa och 180 km djupa fronten. Sedan artillerielden tystnat, gavs en grön ljussignal och infanteriet trädde i aktion. Pionjärbataljon I under Havasskis befäl lade ut nya broar ty de tidigare hade finnarna sprängt i luften. De våra påträffade minor och oskadliggjorde dem. Finska sergenter ertappades på bar gärning. K. 9.15 övergingo infanteriet och trossen bron. Striden började till höger och vänster. Gränsbevakningsbyggnaderna demolerades med 4 skott. Marschriktningen var Jäppilä by. En gränsbevakningsstuga brann. Där hade finnarna i sin panikartade flykt kvarlämnat en mängd papper. Kl. 10.15 visade sig vårt flyg. Finska plan syntes inte alls. Vi hade ytterst få sårade, men även dessa sökte sig tillbaka till striden. Det finska artilleriet fungerade ej alls. Deras maskingevär förstördes. Kl. 11.00 gick framryckningen vidare.

Flygangrepp. En mörk höstnatt någonstades ute på Östersjön åhörde våra tappra flygare kamrat Molotovs tal. Mot morgonsidan av natten anlände de allihop till flygfältet och började fastgöra bomber vid sina maskiner. Kl. 6 gavs stridsalarm och då var allting redan klart. Före avfärden hölls ett par möten varvid många talare uppträdde och avgåvo försäkringar som sin trohet. Därefter voro alla startklara. Uppgiften var att blixtnabbt förstöra ett flygfält. Vädret var ogynnsamt, snöslagg. Planen bildade triangelformationer och kapten Rakov förde befälet över eskadern. Maskinerna flögo på mycket stor höjd. Kursen var riktig och då vi nådde målet observerade vi att på marken rådde panik och villervalla. Bombfällningen lyckades över förväntan väl. Försvarsanläggningarna jämnades med marken. Vi kunde inte märka något som helst motstånd och ledde inga förluster. Samtliga plan återvände till sina baser. Samma dag förstördes flera befästningsanläggningar.

Från fronten. Fienden retirerar längs hela fronten och kvarlämnar minor och andra hinder såsom vid trådar fastgjorda spräng-

laddningar, vilka påträffats överallt, vid broändar m.fl. ställen. De våra lärde sig mycket snart att upptäcka och oskadliggöra dem.

Moskva 4. 12. 39: Molotovs svar på Finlands erbjudande att förhandla kl. 23.45: *Rådsförbundet erkänner icke den s.k. finska regeringen, som redan lämnat Helsingfors och sökt sig en okänd uppehålls-ort, varför inga som helst förhandlingar med denna regering kunna komma i fråga. Sovjetunionen erkänner endast Finlands demokratiska republiks folkregering o.s.v.*

I de ryska radiosändningarna den 5. 12. 39 intaga stridsskildringarna en betydande plats och äro halft om halft »skönlitterära». Sovjettruppernas bedrifter och allmänna standard förhärsligas medan finnarna nedsättas. Utmärkande för reportagen är att då finnarna utsättas för beskjutning de »råka i panik och springa till skogs». Efter en drabbning hade de röda soldaterna »småleende» betraktat saker som finnarna lämnat efter sig. Bl. a. hade ett gevär vars axelrem ersatts med ett snöre roat dem.

Frontkommunikén från Leningrads militärdistrikt omtalar att finnarnas reträtt fortsätter på Murmansk-avsnittet. På frontavsnittet Uhtua—Petroskoi har man trots de dåliga kommunikationerna trängt fram 45 km från gränsen. På Näset har man avancerat i medeltal 30 km från gränsen. Mustamäki och Ino station ha erövrats.

I en artikel ur *Isvestija* berättar Moskva om fiendens bakslughet. Artikeln skildrar finnarnas mineringar på de avträdde områdena. De ryska flygarna ge prov på hjältemod. Under bombardemanget mot Kouvola anföllos fyra militärtåg. De finska soldaterna äro i full panik. Den finska luftvärnselden var häftig. Planen ledo inga förluster. *Helsingfors station har bombarderats och dessutom ha 5 ammunitionsförråd och några bensinupplag sprängts i luften.*

Moskva 8. 12. 39 kl. 1.00 — Leningrads radio meddelar: *Sovjettrupperna ha avancerat norrut från Taipale. Befolkningen hälsar dem, glada över att äntligen slippa förtryckarens ok. I Raivola och Terijoki ha invånarna uttryckt sin glädje över att den nya folkregeringen bildats.*

Leningrad 8. 12. 39 kl. 1.00 — Sovjettrupperna avancera. Det ogynnsamma vädret är dock våra luftstridskrafter till stort förfång. Sovjetunionen dementerar på det bestämdaste en uppgift från finskt håll, enligt vilken kartor hade påträffats i en rysk officers ficka.

Moskva 8. 12. 39 kl. 17.00 — Rådsunionens segrar ha ökat arbetsivern i de karelska industriinrättningarna. Överallt blir arbetsprogrammet mera omfattande. Så berättas att skidfabriken i Petroskoi, som tillverkar skidor för sovjetarmén i år beslutat höja sin årsproduktion från 100.000 till 130.000.

Vidare hördes en skildring av huru de ryska flygarna överflögo Viborg, där de iakttog, huru de *skonade de elektriska anläggningarna och endast förstörde ledningen, som ledde till frontens taggträdsstängsel. De ryska flygarna förvåna sig högeligen över den uppfattning, som man av Roosevelts upprop att döma i Amerika har om sovjetflygarna. De äro vår tids sanna humanister.*

Moskva 10. 12. 39 kl. 6.00 från Stockholm: Svenska Dagbladet och Dagens Nyheter ha från London erfarit, att ett stort antal luftvärnskanoner från Tyskland över Skandinavien avsänts till Finland. Och allt fortfarande erbjuder sig Tyskland att leverera dylika pjäser till nedsatt pris. En italiensk flygeskader har fått tillstånd att gå ned på tyska flygfält och taga bränsle. Tyskland har samtyckt till den italienska hjälpen och tillåtit ett 50—60-tal bombplan att flyga till Finland.

Moskva 10. 12. 38 kl. 9.00 — Den finska blockaden inbjuder till jämförelser med den tyska blockaden. Den kommer att skada ett flertal andra länder, men Sovjetunionen lyssnar icke på protester. *Ryssarna ha avbrutit förbindelsen Nurmes—Joensuu och nå snart fram till svenska gränsen och ämna avbryta även förbindelsen Haparanda—Torneå. Även om Finland befäster Åland, kan det ändå inte hindra oss från att nå Bottniska viken. Den stränga kölden kommer inte att bli långvarig, varför inte ens den kan avhålla oss. De rådsryska operationerna väntades räcka högst 8 dagar. (Jfr Moskva 22. 12. 39 kl. 1.00. — J.) Att framryckning en gått så pass långsamt beror utslutande på de dåliga väderleksförhållanden. Under den första dagen avancerade sovjettrupperna 5 kilometer, utom i Petsamo där de ryckte fram 10 kilometer. Den ryska överlägsenheten är förkrossande. Den enda känning man i Moskva har av kriget är att trupper avresa norrut. Invånarna i Petsamo och Terijoki ha övervägt den Kuusinska regeringens kompetens och kommit till den slutsatsen att den utgör den enda rätta regeringen. Folkförbundets kongressuttalande kommer att stå i överensstämmelse med den pacifistiska kongressens.*

Moskva 10. 12. 39 kl. 2.00 Ryssarna ha ryckt fram 15 km längs Murmanbanan och 70—80 km i riktningen Uhtua—Repola—Petrosavodsk. *Sedan ryssarna överskridit Taipaleenjoki trånga de fram mot Kexholm.* I trakterna av Murmansk ha 50 km Petsamo-område råkat i rysk besittning.

Moskva 14. 12. 39 kl. 12.00 — Högkvarteret i Leningrad meddelar att de ryska trupperna gått fram i alla riktningar. *I riktningen Uhtua ha de erövrat Matkajärvi köping, som ligger 92 km från ryska gränsen.*

Moskva 16. 12. 39 kl. 17.20 — Ett brev till Röda Armen upplästes. »Soldater, som strida för världsfreden, kämpa för att frälsa Finlands plågade folk ur dess förtryck.» Så följde en skildring av den sankta terrängen i Finland. »*De finska trupperna äro listiga och förslagna och utsätta hinder i stridsvagnarnas väg. De tillgodogöra sig alla möjligheter, kanaler och stenar. Den Röda Armén har genombrutit Maginot-linjen.*

*

Så började alltså striden. Finnarna voro i sanning veritabla skurkar, »levde som djur i löpgravar» och försökte hålla bolsjevikerna okunniga om sin existens. De hade till och med så »bovaktiga fasoner» att de sköto i bakhåll, från träd mm. och lade ut minor för att ta död på sina »befriare».

Hur som helst, då den röda arméns trupper började röra på sig råkade alla i panik. De röda soldaterna kunde inte annat än dra på munnen då de sågo de flyende finnstackarna, som använde vanligt paketsnöre i stället för gevärsrem. Och redan den 10 december har man avbrutit järnvägen Nurmes—Joensuu och inom kort står den röda armén vid svenska gränsen där den kniper av banan Torneå—Haparanda. Man måste i alla fall ursäktas för att tempot är sådant som det är, ty enligt de ursprungliga beräkningarna borde hela historien ha klarats av på 8 dagar. »Den långsamma frammarschen har berott uteslutande på väderleksförhållandena».

Samtidigt äro de ryska luftsridskrafterna bestyr samma på sitt håll. Men de äro ädla och ridderliga. De bombardera endast befäst-

ningsanläggningar och i Helsingfors spränga de i luften 5 ammunitionsförråd, bensincisterner och järnvägsstationen. Även i Viborg skona de elektricitetsverket och nöja sig med att skickligt avklippa de elektriska ledningarna som leda till frontens taggtrådsstängsel. Man kan därför med skäl fråga sig hurudan amerikanarnas uppfattning är om dessa sovjetflygare, som *»äro vår tids verkliga humanister»*.

Från den politiska fronten vet man berätta, att finska regeringen lämnat staden och smitit undan. Finska folket däremot välkomnar sina befriare med öppna armar och sedan de dryftat den Kuusinenska regeringens kompetens ha de kommit till den slutsatsen att *»den utgör den enda rätta regeringen»*.

I varje fall ha bolsjevikerna redan den 8 december på Näset ryckt fram norrom Taipale och 2 dagar senare meddelas, att de efter att ha överskridit Taipale tränga fram mot Kexholm. De våra visste faktiskt ingenting om dessa operationer norr om Taipaleenjoki ens under krigets allra sista dag så skickligt var den kamouflerad.

Den 10 december observeras även andra dröjsmål på den *»oövervinnliga röda arméns»* väg. Sålunda ha Tyskland och Italien företagit sig att hjälpa Finland. Den 14:de erövrar visserligen den för oss okända köpingen Matkajärvi, men ett par dagar senare ser man sig igen föranlåten att referera till den sankta terrängen i Finland och de våras illistighet, som bland annat tar sig uttryck i att de läga hinder i stridsvagnarnas väg. Men samtidigt kan man för första gången rapportera en gigantisk bedrift: *»Den Röda Armén har genombrutit Maginotlinjen»*. — Om denna vidunderliga linje och dess genombrytande uppstod en fantastisk legend i Sovjet, som vi snart skola få se.

Men efter de *»lysande segrarna»* under krigets allra första veckor få krigsreportagen helt plötsligt träda i bakgrunden i Sovjets radioutsändningar. I dess ställe berätta de därvarande informationskällor mångt och mycket om våra inre svårigheter samtidigt som de gå till anfall mot *»det imperialistiska Frankrike och England»*. Kuusinens regering och kamrat Stalins 60-årsdag utfylla likaså en stor del av dessa radioprogram. — J.

Moskva 17. 12. 39 — Befolkningen tvingas att flytta bort från sina hemtrakter. De som inte lyda, nedskjutas utan förbarmande. Men snart märka invånarna på de olika orterna, att de röda soldaterna äro deras verkliga vänner. Då detta gått upp för befolkningen vänder den tillbaka till sina förra boplatser, övertygad om, att de sovjetryska soldaterna skola hjälpa dem.

Moskva 17. 12. 39 — Tass meddelar följande: Tass har bemyndigats att framlägga de auktoritativa kretsarnas kritik i anledning av Folkförbundets beslut. Nationernas Förbund fattade den 14. 12. beslut om att utesluta Sovjetunionen ur Nationernas Förbund och fördömde dess »åtgärder» gentemot Finland. Detta skrattretande beslut kan inte annat än blamera dess oskickliga upphovsmän. De imperialistiska kretsarna i England och Frankrike, som under sitt välde lagt vidsträckta områden i Asien och Afrika ha ingen rätt att döma Ryssland, isynnerhet som de alldeles nyligen avslogo Tysklands fredserbjudande. Deras politiska grundsats är att »föra kriget till ett segerrikt slut». De borde tvingas att visa större anspråkslöshet. Härtill kommer att relationerna mellan Rådsryssland och Finlands demokratiska republik äro sådana, att de trygga Finlands självständighet. Som känt överlåter Sovjetunionen till Finland ett område om 70.000 km² med ett invånarantal om 100.000 mot Finlands 4.000 km² med 20.000 invånare. Skall detta betraktas som ett grundelement i begreppet anfall? Om här vore fråga om England eller Frankrike, skulle de helt enkelt bemäktiga sig Finland liksom de tidigare slagit under sig andra områden. Ytterligare bör observeras, att den ömsesidiga bistånds- och vänskapspakten mellan Finland och Sovjetunionen utgör en fredsgaranti. Sovjetunionen har inget intresse av ett krig mot Finland. Det är endast Mannerheimklicken som tvingat Finland in i krig mot folkets vilja. Folkförbundets beslut avser inte att hjälpa Finland utan att hålla kriget i gång. Herrar imperialister gå till angrepp mot den enda stat, som förmår göra motstånd mot Folkförbundet. Sovjetunionen kan rent av draga fördel härav, då den härigenom blir kvitt sina skyldigheter och sitt moraliska ansvar i fråga om Nationernas Förbunds ärelösa handlingar. Detta ansvar faller på Nationernas Förbund och på de engelsk-franska ledarna. Men Rådsunionen kommer att ha fria händer.

Moskva 18. 12. 39 kl. 5.10 — Om själva aggressionsbegreppet i grunden innebär, att en främmande stats område erövrar och befolkningen inom detta område med våld underställes den angripande staten, då måste man medgiva, att fördraget mellan Sovjetunionen och Finland ingalunda utgör ett bevis på angrepp utan tvärtom på Rådsunionens fredliga och vänskapliga politik gentemot Finland, en politik vars mål är att trygga Finlands oavhängighet och stärka dess makt genom territoriala utvidgningar. Den ömsesidiga biståndspakten mellan Rådsunionen och republiken Finland utgör en absolut garanti för fred mellan dessa bägge länder. Just därför att denna pakt tryggar fredliga och vänskapliga relationer mellan dessa bägge länder. *Sovjetunionen varken för eller önskar föra krig mot Finland.*

Moskva 18. 12. 39 kl. 22.00 — En grupp Amerika-finländare ha avsänt ett telegram till Kuusinens regering. — »Vi hoppas, att Ni skola rädda Finland ur der krig, vari bandet Mannerheim, Tanner m.fl. indragit Eder. »Daily Worker» omnämner att flere tiotal fackföreningar beslutat uttala sitt gillande av Rådsunionens hjälpkaktion för Finland. Tass gör gällande att Nationernas Förbunds beslut åsyftar en utvidgning av krigsfronten.

Moskva 21. 12. 39 kl. 19.30 — Med anledning av Stalins 60-årsdag publicerar Trud en artikel som behandlar Stalins inställning till Versaillesfreden. Redan för flere år sedan insåg Stalin, att Tyskland inte skulle foga sig i denna fred utan frigöra sig från dess ok.

Moskva 21. 12. 39 kl. 23.30 (Tass) — I landet utövar den mannerheimska bandithopen en fasansfull terror. Invånarnas öde beror fullständigt av Mannerheims godtycke. De bortföras med våld. Tusentals personer sakna tak över huvudet. Vägarna äro betäckta med lik. Aftonbladets korrespondent påträffade en gråtande bonde. Man hade bränt hans gård och bortfört hans hustru och barn åt olika håll. Finnarna ha bränt tiotal byar. Salmijärvi har jämnats med jorden.

Moskva 22. 12. 39 kl. 1.00 — Pressen framhåller att ryktena om att Revolutsija sänkts sakna all grund. Det har konstaterats, att trupperna opererat framgångsrikt. I riktningen Petsamo ha de ryckt fram 6 km per dag, i riktningen Uleåborg 7 km, i riktningen Sordavala 4 km och i riktningen Viborg 2—3 km per dag. Under den tid

som gått ha 18 finska officerare, 105 underofficerare, 1.302 soldater tagits till fånga. De ha förlorat 35 kanoner, 300 maskingevär, 3.000 gevär, 21 minkastare, 220 granatkastare, 7 pansarvagnar. Ryssarnas egna förluster äro 1.823 stupade och 7.000 sårade. Finnarnas förluster 2.200 stupade på de av oss besatta områdena. Dessutom ha finnar stupat på frontens andra sida. Antalet sårade finnar stiger till 10.000. De utländska tidningarna anse att framryckningen går för långsamt och stämpla detta som bristande stridsförmåga hos den röda armén. Somliga påstå att de rådsryska krigsoperationerna slagit slint, bara därför att motståndet ej övervunnits inom en vecka. Detta är grovt förtal. Terrängen utgör det svåraste hindret för ryssarna. Överallt ha finnarna byggt konstgjorda ogenomträngliga befästningslinjer, som de förstärkt med betong. Under dylika förhållanden är det svårt att avancera i snabbt tempo. Redan för fyra år sedan började finnarna bygga dessa befästningar med hjälp av de tre stormakter, som nu sinsemellan kämpa om inflytande i Finland. Dessa länder tänkte sig Finland som ett språngbräde för ett angrepp mot Leningrad. *Dessa konstgjorda befästningar kunna i alla avseenden jämföras med Siegfried-linjen.* Över tre månader ha nu de engelsk-franska trupperna stått framför denna linje utan att förmå tränga fram. Den röda armén är fullt medveten om dessa svårigheter. Därför har den aldrig tänkt krossa Finland med ett enda blixtsnabbt slag, trots att man påstått, att dess avsikt varit att klara av Finland på en vecka. (Jfr Moskva 10. 12. 39 kl. 9.00 — J.) Näset är översållat med konstgjorda hinder från Ladoga ända till Finska viken. Den ryska framryckningen är en anmärkningsvärd prestation. Dessutom meddelas att ryssarna på flere ställen genombrutit finnarnas huvudförsvarslinje. Då man jämför dessa resultat med vad de engelsk-franska trupperna åstadkommit vid Siegfried-linjen, måste man medge, att de sovjetryska trupperna haft betydande framgång. Varför visar den utländska pressen inget intresse för huru många kilometer de allierades trupper avancerat vid Siegfriedlinjen och huru länge det kommer att dröja innan de uppnå sitt mål. I så fall skulle framryckningen få uttryckas i centimeter. — *Ovannämnda sändning* radierades 3 särskilda gånger.

Moskva 25. 12. 39 kl. 11.30 — Stalins svarstelegram till Kuusinen upplästes och lydde: »Jag tackar Eder för lyckönskningarna.

Tillönskar Finlands folk och dess folkregering en snabb seger över det tanner-mannerheimska kopplet».

Moskva 25. [12. 39 kl. 12.25 — (På samma våglängd som nyheterna från FNB). Soldaterna i Finlands folkarmé avgåvo sin soldated på Stalins 60-årsdag. (Därpå följde en skildring av slaktarnas och bödlarnas förtryck i Finland. — J.) Folket tvingas med våld in i kasärnerna. De som våga opponera sig mot de vita officerarnas order, skjutas utan misskund. Det är omöjligt att i ord skildra det finska folkets lidanden. Det ges ingen heligare och tapprare kamp än den finska folkarméns kamp. Helig är även den ed de avgivit. I denna ed lova soldaterna i Finlands folkarmé att utan knot lyda sina kommissariers och befälhavares order. Eden är undertecknad av Kuusinen och utrikesminister Rosenberg.

Moskva 25. 12. 39 kl. 23.30 — Från Stockholm meddelas att de vita soldaterna vid sin reträtt förstöra byar och tvinga befolkningen att följa med. *Ny Dag* skriver den 24 innevarande månad: »Så nedrigt handlar endast en till undergång dömd hord». *Stockholms-Tidningen* skriver, att Salmijärvi by ända från morgonen varit ett enda eldhav. Tiototalstusen människor vandra längs vägarna. Natten tillbringa de i tält eller snöhyddor, (då artikeln, som publicerades i »*Ny Dag*» den 24. 12. redan följande dag upplästes i Moskvaradion, har den synbarligen just i detta syfte telegraferats dit. För så vitt inte Moskva telegraferade den till »*Ny Dag*» i och för publicering. Den snabba förmedlingen av den svenska kommunisttidningens »nyheter» till Moskvaradion måste överhuvud ha skett via telegraf eller radio. — J.)

Moskva 28. 12. 39 kl. 6.00 — Vid fronten har ingenting nämnvärt inträffat. Luftstridskrafterna utförde spaningsflygningar. I Förenta Staterna publicerar *New York Times* ett brev, som president Hoover den 16. 4. 1919 tillsänt Wilson och vari Hoover kräver ett erkännande av Vit-Finlands regering.(?) »Utan kredit kommer Finland ej tillrätta.» Han säger sig vara medveten om att den allmänna opinionen ogillar bödeln Mannerheim. *New York Times* nämner dock inte Mannerheims namn, utan talar om »en viss gentleman.»

Moskva-Komintern 29. 12. 39 kl. 8.35 — Referat av Pravdas ledande artikel: Den finska folkarméns första bataljon har den 21. 12.

hållit ett möte i Terijoki därifrån 5.775 soldater och bataljonskommandören sände Stalin en eldig hälsning.

Moskva 30. 12. 39. kl. 23.50 — Då USA:s representant Steinhardt på uppdrag av president Roosevelt överlämnade sistnämndas skrivelse till kamrat Molotov gav denne sin egen framställning av Finlandsaffären. *Vad beträffar önskemålet att städerna i Finland ej måtte bombarderas, påpekade kamrat Molotov, att det här rör sig om ett missförstånd. Råds-Rysslands flygare fälla ej bomber mot städer utan mot militära mål, såsom flygfält. Amerika ligger på mer än 8.000 km:s avstånd från Finland varför denna omständighet måhända undgått president Roosevelt. Men faktum kvarstår i alla fall. Vad åter Cajanders avgång och Tanners utnämning angår, så innebär detta beklagligt nog ingen förbättring i läget. Att uppställa Tanner som kandidat är inget lyckligt val. Tanner är och förblir en misslyckad skyddspatron för Finland. Om Paasikivi hade förhandlat utan Tanners inblandning, liksom under den första förhandlingsperioden, hade förhandlingarna säkert resulterat i samförstånd. Men Tanners inblandning skämde alltihop och band klart och tydligt Paasikivis händer. Därför väntar sig Rådsregeringen ingenting gott av Tanners regering. Bildandet av Kuusinens nya folkregering inlänkar händelserna i ett nytt skede, som måste beaktas av Rådsunionen.*

■

Frankrike och Sovjets nuvarande bundsförvant England fingo alltså höra ord och inga visor med anledning av att den stalinska staten uteslöts ur Nationernas Förbund. För att uppväga de sympatibevis Finland erhöll från utlandet, försökte också bolsjevikerna visa, att de hade andliga meningsfränder ute i den övriga världen. Därför lånas det flitigt från kommunistiska småtidningar såsom »Ny Dag» och »Daily Worker» eller också omtalar man telegram som amerikafinländare påstås ha avsänt. Men också mera auktoritativa utländska källor anlitas sedan innehållet först omstuvats på ett för ändamålet lämpligt sätt. Detta gäller exempelvis den rikssvenska tidningen »Aftonbladet» och den kända finlandsvännen, expresident Hoovers yttrande.

Ett kapitel för sig bildar sändningen den 22 december, som skildrar bolsjevikernas militära svårigheter. Trots att den ryktbara

Maginot-linjen genombrutits redan den 16, har man påträffat en ny vidunderlig Siegfried-linje, som vi hållit på att uppföra hela 4 år med hjälp av tre stormakter. Intet under att en sådan brak-sensation vevades i radion tre gånger å rad.

Ett propagandaknep för sig är också försöken att svartmåla Tanner genom att ge någotslags erkännande åt Paasikivis försonliga inställning. I en tidigare utsändning (sid.31) hade man framhållit, att finska regeringen sköt skulden för fördragets misslyckande just på Paasikivi. Obekantskapen med våra inre förhållanden illustreras tydligast av sändningen den 30. 12. vari meddelas att Tanner inträtt i regeringen i Cajanders ställe.

Hur pass tjockhudade ryssarna trodde finnarna vara framgår bäst av att de i de finskspråkiga radioutsändningarna ha mage att upprepa Molotovs skenheliga deklaration till Roosevelt: »De sovjet-ryska flygarna bombardera icke städer, utan militära mål, såsom flygfält». Hundratals familjer hade ju under den första krigsmånaden förlorat hem och anhöriga just tack vare dessa samma asgamar.

Om den sovjetryska radion redan mot slutet av december var relativt förtegen i fråga om krigshändelserna, så blev det alldeles stopp i januari. Men så hade också förutom segern vid Tolvajärvi utkampats de för våra förhållanden väldiga förintelseslagen vid Suomussalmi och Raate, där de ryska 163. och 44. divisionerna fullständigt förintades. Intet under alltså att ryssradion fick anstränga sig för att bortförklara denna särdeles delikata blamage.

Ryssarna hade tagit det så för givet, att det anfall, som sattes in i riktningarna Suomussalmi och Raate skulle lyckas, att de ryska trupperavdelningarna medfört kompletta musikkapell, som skulle uppträda vid den stora paraden med anledning av att Finland avskurits på det smalaste stället. Dessa musikanter fingo nog samt pröva på att »sången är ur sorg framsprungen».

Som prov på sovjetsändningarna under januari taga vi en politiskt betonad »nyhet» som, givetvis utan fog, tillskrevs en rikssvensk tidning för att verka mera trovärdig, och en »sjöförklaring» rörande slaget vid Raate. — J.

Moskva 8. 1. 40 kl. 7.00 — Stockholm. Enligt vad Svenska Dagbladet erfarit råder i Finland en obeskrivlig terror. Människorna skjutas massvis. Anhängarna av den Kuusinenska regeringen uppsåras överallt. (Det var nog till att söka med ljus och lykta, så sällsynta som dessa fåglar voro. — J.)

Moskva 13. 1. 40 kl. 10,00 — Tass. Stabens för Leningrads militärdistrikt sammandrag av krigsoperationerna under den andra 3-veckors perioden. Under denna period ha inga nämnvärda förändringar inträffat i fråga om krigshändelserna i Finland. Under den första perioden noterades sådana viktiga förändringar som upprättandet av anfallsbaser på finskt område, men under de följande tre veckorna inskränkte sig operationerna i främsta rummet till sedvanlig patrullverksamhet och smärre infanteriskärmytslingar. Den hastigt påkomna stränga kölden har kännbart underlättat de finska truppavdelningarnas belägenhet. De ha dock inte förmått tillgodogöra sig de gynnsamma förhållandena. I dess ställe har den utländska pressen och framför allt Havasbyrån utvecklat livlig aktivitet i fråga om att dikta ihop lögner om sovjetarmén. Vår stab har inte haft tid att dagligen dementera alla lögner från denna byrå, men nu finner den det nödvändigt att göra ett slut på lögnerna och avslöja dessa herrars verkliga väsen. De utländska nyhetsbyråerna meddela, att den 44 divisionen skulle ha förlorat 14.000 man. Detta påstående är ett foster av en övernaturlig fantasi. Nämda division hade 10.000 man ute vid fronten. Hur kunna då förlusterna stiga till 14.000? Den faktiska förlusten i manskap var 900 man, främst en följd av den stränga kölden och inte av den finska arméns militära åtgärder. Men utlandspressen förtiger att finnarna i stupade förlorat 2.000 man. De finska skyddskåristerna nedslaktade sina egna män på det grymmaste för att hindra dem från att yppa någonting för sovjettrupperna.

*

För februari månads del taga vi några skildringar av våra inre förhållanden sedda genom bolsjevikglasögon. Vi få här även bevittna ett försök att använda också språkstriden för att spränga vår front. Vidare framställas arbetarna i Sverige som motståndare till vår frihetskamp. — J.

*

Moskva 4. 2. 40 kl. 13.00 — Den vita terrorn i Finland. Flyktingar, som anlänt till Sverige, berätta om masshåktningar och skräckdåd. Bland de fängslade befinna sig medlemmar av det socialdemokratiska partiet. Även intellektuella arbetare, som kritiserat borgarklassen ha fängslats. Jakten på arbetarna fortgår. I hela landet råder godtycke. Hemmen brännas och skövlas. Officersdjäv-larna uppvigla sina soldater. Skyddskåren och underbefälet ser till att inga diskussioner bli möjliga. Avrättning av fångar är en all-daglig företeelse. Finlands vita armé befinner sig i upplösningstill-stånd. Redan nu stöter man på motstånd i fabrikerna och inom armén. Nöden och eländet ha nästan nått sin kulmen. Finlands folk vet att den finska folkarmén och den röda armén äro arbetarnas befriare. Segern är viss.

En livsfråga för Finlands svenskar.

Efter år 1930 angrepo de rabiata finnarna finlandssvenskarna. Den studerande ungdomen nöjde sig icke med ord utan skred till handling. Regeringen Cajander ansatte Åland. Självbestämning-rätten kränktes. Befolkningen på Åland reste sig till motvärn. De svenska storkapitalisterna angrepo Åland. Bland arbetarna existerar inget nationalhat. Tanner är en förrädare.

»Ny Dags» ansvariga redaktör har dömts till 2 månaders fängelse. Bland arbetarna i Sverige råder missnöje med anledning av dags-lönens överlämnande till Mannerheim. Mötesprotester inlämnas. Sveriges arbetar önska ej arbeta för de engelska lordernas intressen. Vit-finnarna och tidningsrepresentanterna anhänga om hjälp från Europa och sända agitatorer till utlandet.

Leningrad 4. 2. 40 kl. 22.00 — Vi läsa ett brev av krigsfången Kustaa Holmsten. Jag vet av erfarenhet, vilket hårt liv torparna föra i Finland. För tidigare torparjord var man tvungen att åt gods-herrarna erlägga högt pris. Plutokraterna i Finland fortsätta med att bedraga och förtrycka folket. Torparna blevo sina borgenärs träl-ar. Det talades om att torparna skulle bli självständiga, men då den ekonomiska krisen inträffade foro bankerna iväg med de tidigare torparnas gårdar. Jag vet vad det vill säga att bo på en gård, som omfattar 30 ha odlad jord och 7 ha naturlig äng. I banken hade jag ett lån på 46.000: —. Som en följd av den otillräckliga arealen

och min banksskuld var jag tvungen att föra en oupphörlig kamp mot auktion. Tusentals småbrukare i Finland hade det lika illa ställt som jag. Då jag hade endast obetydligt betesmark, fick jag lov att slå hö på godsherrns sankmarker. I gengäld här för har jag då det varit uppehållsväder gått i godsägarens arbete.

(Detta föreställer alltså en fullblodsrepresentant för småbrukarna i Finland, en man som äger 30 ha odlingsjord och 7 ha naturlig äng. Undertecknad skulle vara färdig att ta emot ett dylikt »småbruk» till och med om den åtföljdes av en 46.000 marks skuld. Det visar huru litet bolsjevikerna känna förhållandena i Finland, när de tro att en sådan »småbrukare» vid uppehållsväder får gå i »godsägarens» arbete. — J.)

I samma sändning radierades bl.a. följande »nytt från utlandet»:

Rumäniens oljeproduktion har till mer än 50 % finansierats med engelskt och franskt kapital. Därför utsattes nu Rumänien för påtryckning från England och Frankrike, som hota att vidtaga tvångsåtgärder såframt landet ej går deras intressen. De engelsk soldaterna klaga över matbrist. Födan har ingen fetthalt. Från kl. 17 till kl. 8 på morgonen få de vara utan mat. (Sovjetsoldaterna sitta antagligen kring köttgrytorna natten igenom. — J.)

Leningrad 4. 2. 1940 kl. 24.00 — Den stora nationen i öster har sänt sina egna arméer för att befria Finlands arbetare från förtryckarnas ok. Tusentals arbetare, bönder och medlemmar av den bildade klassen invänta med fröjdefull spänning den röda arméns och folkarméns ankomst.

Finlands arbetande folk! Reaktionen har ingen rätt att förtrycka majoriteten. Bana väg för ett kulturellt uppsving! Må varje man i Finland hjälpa till att frigöra sitt land från Mannerheimkopplet. Anslut er till Kuusinens regering, som erhållit sina fullmakter av folket. Arbetare och bönder, då komma förhållanden i Finland att bli sant demokratiska!

Moskva-Komintern 6. 2. 40 kl. 19.40 — En by i en gränssocken har c:a 500 invånare, som i huvudsak livnära sig av jordbruk. De forna egendomsägarnas politik har lett till att småbrukarnas lägenheter gått under klubban. Ungefär 68 bönder saknade brödsäd. Folkregeringen medförde för deras räkning 50 säckar rågmjöl. *Befolkningen var i fullständig avsaknad av kultur. Där hade aldrig förevisats*

filmer. Byinvånarna togo med förtjusning emot folkregeringen. En av dem sade, att han aldrig tidigare blivit bemött på detta sätt.

Leningrad 15. 2. 40 kl. 24.00 — Masken har slitits från förrädarens ansikte. Det finska folkets förrädare är Väinö Tanner. Tanner har oavbrutet bedragit Finlands folk. Borgarna i Finland och Tanner föra samma politik. Maskerna ryckas nu från förrädarnas drag. Äntligen kommer den andra internationalens halvruktna lik i dagen. Den andra internationalen har för arbetarklassen betytt idel förtryck, tillbakagång, död och krig. De redligaste representanterna för arbetarrörelsen togo avstånd från rörelsens stinkande kloaker. Världens alla arbetare omfatta det socialistiska landets politik.

Varför gick Finlands regering icke in på de åtgärder, som avsågo att trygga Sovjets säkerhet? Därför, att Mannerheims vitgardister allt fortfarande ruvade på Leningrads erövring. Estland och Lettland godtogo dessa arrangemang och deras *deras självständighet gick inte förlorad*. Den finska regeringen samtyckte inte, därför att den endast är ett redskap i händerna på bankpampar och stor kapitalister. Finlands regering är de utländska imperialisternas och kapitalisternas regering. Finland är bankherrarnas och stormagnaternas förlovade land. Arbetarnas utsugare ha alltid gjort sig rika i Finland. Om arbetarnas ställning ens för ett ögonblick förbättras, draga storsvindlarna genast fördel härav och fylla sina fickor. Sedan 1930 ha priserna på alla produkter i Finland stigit (Var finns det land där 1940 års pris inte skulle vara högre än år 1930. — J.) Regeringen ger folket stenar i stället för bröd. De socialistiska ledarna ha bitit huvudet av skammen. De äro den borgerliga reaktionens elithundar. Men nu tryter det arbetande folkets tålmod. Finlands regering känner redan på sig att den är förbannad och förkastad av folkets djupa led. Det oaktat har regeringen tillgodo-gjort sig tiotalstusen tvångsmobiliserade soldater. Det gäller att skapa en enhetlig arbetarfront. Det gäller att skapa en arbetarregering, en folkregering, som knyter vänskapliga förbindelser med Sovjet. Denna folkregerings uppgifter äro 1. att skapa en folkarmé i Finland, 2. att ställa bankerna under statlig kontroll, 3. att göra ett slut på arbetslösheten, 4. att införa en 8-timmars arbetsdag (Huru lång manne den varit hos oss under normala förhållan-

den? — J.), 5. att exproprierä storsvindlarnas och godsherrarnas lägenheter, 6. att befria bönderna från de resterande skatterna, 7. att till småbrukarna överlåta jord och betesmark, 8. att demokratisera Finlands statsskick och regering, 9. att befrämja demokratiskt framåtskridande vetenskap och konst.

Sovjetunionen driver en fredlig politik. *Det framgår tydligast i Litauen.* Intet land förmådde uppfylla Litauens förhoppningar, men Sovjet kunde det. *Finlands folk har i 200 år drömt om att förena Karelen med Finland. Nu lovar Sovjetunionen att uppfylla till och med detta.* Sovjet ivrar för ett närmande folken emellan. Ungdomen vet, att ingenting vinnes utan kamp. Nu har den stund grytt, som är värd offer. Leve Finlands folkregering!

Soldater i Finlands armé. Betänk noga för vems skull ni utgjuta ert blod. En Tanner, en Ryti och en Mannerheim tvinga tiotalstusen finska ynglingar att offra sina liv för deras egen vinning. Varför tro dessa herrar att Sovjet önskar krig. Det är inte sant. *Sovjet önskar fred, och därför samtyckte Sovjet till att överlåta Karelen.* Sovjet önskar i Finland se en regering som är vänskapligt och icke hatfullt inställd gentemot Sovjet. Ni gjuta ert blod för Rytis och Mannerheims skull. Men Finlands armé är alltför fåtalig för att kunna segra. Den finska armén saknar reserver. Den röda armén kan skicka i elden så mycket manskap den har lust. Låt oss räcka varandra handen och höja ett leverop för folkregeringen under Kuusinsens ledning.

Moskva (på svenska) 16. 2. 40 kl. 23.30 — Finlands folk har i mer än tjugo år lidit förtryck. Nu har en folkregering tillsatts och slutit ett fördrag med Sovjetunionen som garanterar Finlands folk frihet, lycka och oavhängighet. (Ett kort referat av fördraget. Vidare omtalades att man i de erövrade byarna tillsatt förvaltningskommittéer, att livet börjar gå vidare, att skolundervisningen vidtager, butikerna öppnas, att det till och med ges biografer, och att man för mottaga livsmedelsförsändelser. — J.) En skogsarbetare lär ha sagt att vårdverksamheten aldrig tidigare varit så förträffligt ordnad. Befolkningen hjälper nu till att spåra upp skyddskåristerna, meddelar om utlagda minor, vapengömmor mm. *Och då folkregeringens flagga vajar i Helsingfors, då är Finlands folk fritt från sina för-*

tryckare (Men krigsmålet var ju endast tryggandet av Lenin-grad. — J.)

Moskva (på svenska) 17. 2. 40 kl. 23.30 —Finlands folk erhöll sin oavhängighet genom oktoberrevolutionen. Men länge fick det ej behålla denna frihet. År 1919 skrev Times, att den genaste vägen till Leningrad går över Finska viken och Finland och att Leningrad utgör nyckeln till Moskva. Finland uppmanades att anfalla det ännu orustade Rådsryssland. År 1920 sade Lenin, att Finland låg i Englands ficka. (Männe bolsjevikerna allt fortfarande hålla Lenin för ofelbar? — J.)

Moskva 20. 2. 40. kl. 21.45 — Mannerheim bönfaller om hjälp. Ni har för stora pretentioner, herr baron. Vi kunna ge er många markgrevar. Dessutom kunna utrusta er med lögner. (För en gångs skull talar man sanning också på det hållet. — J.) Ljug bäst ni behagar. Vi hjälpa er via London. Och Londonradion börjar sprida väldiga lögner. (Profetiskt sagt. — J.) Engelsmännen Citrine och Noel Baker komma fram med *lögner om att sovjetflygarna skulle bombardera civilbefolkning, kyrkor och sjukhus, något som är en stor osanning.*

Men bolsjevikerna ha alltid spelat stora kulturvänner och därför utsände de på Kalevaladagen följande säregna folkning av vårt nationalepos:

Moskva 28. 2. 40 kl. 21.00 — Elias Lönnrot var son till en fattig skräddare. Han skaffade sig bildning genom träget arbete. År 1828 företog han sin första runoinsamlingsfärd. Så utkom Kalevala, som skildrar människans kamp mot naturkrafterna. Rebellen Kullervos lidande i Kalevala illustrerar folkets hopp om en bättre framtid. Därför har Kalevala även vunnit världsrykte. Kalevala slutar med följande ord av den gamle Väinämöinen: »Låt ännu en tid förflyta, dagar komma och försvinna, då behöver man mig åter att en annan Sampo bringa, att ännu en sol befria.»

Nu har den dagen kommit. Nu gryr frihetens morgon. Finlands folk spränger sina bojar och smider en ny Sampo. Nu behövs det smeder i stil med Ilmarinen. Under röda arméns ledning kommer Finlands folk att besegra Pohjolas onda Louhi. Nu skall kantelen ljuda för Finlands fria folk.

Sovjetunionen kunde icke tidigare överlämna Karelen åt penningmatadorerna i Finland. *Sovjetregeringen, som alltid förfäktar de små staternas sak*, gick med på att överlåta Karelen till Finland. (Om det inte vore fråga om ryssar, kunde man redan efter så här pass många löften säga att »Man tar mannen på orden och tjuren vid hornen.» — J.) Karelarna ha med fröjd välkomnat Sovjets fredspolitik. Finlands och Karelens folk ha redan tidigare skapat en gemensam grund då de redan en gång förut kämpade mot Mannerheims trupper.

Moskva 2. 3. 40 kl. 11.00 — Stockholm. Det berättas att de finska vitgardisterna skulle ha mördat den förra socialdemokratiska riksdagsmannen Mauri Ryömä.

Moskva 3. 3. 40 kl. 12.20 — Otto Kuusinsens artikel: »Har den Tannerska regeringen låtit mörda Mauri Ryömä? *Det ges tvenne skäl som tala för ett jakande svar på denna fråga.* För det första ha de borgerliga tidningarna i Sverige publicerat ryktet härom. Dessa tidningar borde vara initierade då de ju stå i ständig kontakt med Tanners blodiga regering. För det andra äro de makthavande i Finland desamma som 1918 års blodiga bödlar. De enda skillnaden består i att Tanner då ej var medlem av regeringen. Nu fungerar denna tyrann, som är ännu värre än Noske, såsom minister. Redan för två månader sedan började det gå rykten om att regeringen Tanner—Ryti—Kekkonen på ett synnerligen brutalt sätt låtit fängsla, plåga och mörda en del för regeringen misshagliga representanter för arbetarklassen. Man har dock hållit tyst med saken, därför att det inom det socialdemokratiska partiet ges en mängd motståndare till Tanner. En av dem var Mauri Ryömä. *Denne tappra kämpe slog redan i 1926 års riksdagsval Tanner ur brädet och valdes till riksdagsman.* För att förhindra hans uppträdande i riksdagen sände statsmakten honom till militären. På åtgärd av partifanatiker uteslöts han ur det socialdemokratiska partiet. Mauri Ryömä har alltid uppträtt öppet och offentligt. Inte ens polisen vågade lägga hand på honom, förrän ett av Ryömä till Tanner adresserat brev publicerats. Ännu veta vi inte definitivt huruvida Ryömä mördats eller ej. De makthavande gitta ju inte ens taga reda på vilka av de fångar, som försmäktat i deras fängelser, leva och vilka man tagit livet av. Om Ryömä mördats, har regeringen detta dåd på sitt samvete. Nu nal-kas den dag, då de skola ställas till svars. Arbetarklassen är icke

hämndlysten, men vi endast varna de makthavande då vi säga, att det är skäl att avhålla sig från brott som sådana avdagatagande av oskyldiga fångar.

*

Först låter man alltså utsprida nyheten om att Ryömä mördats, som man uppger sig ha från en svensk tidning, därefter besvarar kamrat Kuusinen frågan «av tvenne skäl jakande», man i alla fall lämnas en bakport öppen, då ju en så uppenbar lögn lätt kan avslöjas. Man räknade i alla fall med att det skulle taga sin tid, och under mellantiden är nyheten ägnad att väcka upphetsning bland Ryömäs självfränder och utomlands, där man ej vet, vems ärenden herr Ryömä går. Huruvida det är avsiktligt eller beror på en lapsus linguæ att Ryömäs inträde i riksdagen uppges ha skett 10 år innan så faktiskt skedde, är svårt att säga. I varje fall får man den uppfattningen att denna yngling skulle ha besegrat det soc. dem. partiets ledande man.

Låt oss från samma dag taga en något senare utsändning vari bolsjevikerna åter fräckt förneka att de fällt bomber mot civila mål. Med tanke på opinionen i utlandet var detta en så pass sjuk punkt, att man gång på gång återkom till den, något som läsaren redan tidigare observerat. Denna gång söker man sig ett »alibi» genom att framhålla att om ryssarna faktiskt hade fällt så mycket bomber mot civila mål som finnarna uppgett, skulle även offrens antal varit betydligt större. Denna bevisföring har dock två luckor, och de äro sovjetflygarnas kvalitet och de finska flygarnas och it-männens förmåga att reda sig trots obetydliga resurser. — J.

*

Moskva 3. 3. 40 kl. 1.00 — Tass. Vederläggandet av den finska regeringens mot till Nationernas Förbund med anledning av Rådss-rysslands krig, en not som innehåller fantastiska uppgifter:

I noten uppges, att i de ryska luftangreppen mot civilbefolkningen skulle ha deltagit hundratals maskiner, stundom över 500. Sovjetflygarna skulle ha fällt över 20.000 bomber och ofta skjutit med maskingevär. I noten skyr man inte ens så obegripliga lögnar, som att dessa flygangrepp hade riktats mot civilbefolkningen. Noten

utvisar, att dess upphovsmän inte det bittersta skämmas för sina otympliga historier. Ett bevis härför utgöra de i noten angivna överdrivna uppgifterna. Det uppges, att flygbombardemangen, som pågått under tre månader, tidvis dagligen, skulle ha kostat 392 civilpersoner livet. Redan detta faktum visar det fantastiska i de bankruterade finska ledarnas försök att göra sovjetflygarna och den röda armen ansvariga för dessa dåd. Detta faktum endast bekräftar den utsträckning i vilken Sovjetunionens luftstridskrafter framgångsrikt bombarderat finska trupper, flygfält, befästa ställningar och andra militära mål på finskt område, och ingalunda civilbefolkningen, bland vilken, såsom ur de finska rapporterna framgår, bombardemangen krävt endast ett fåtal offer. Sålunda framhäver denna not, genomsyrad av bakdanteri och förtal, tydligt sina upphovsmäns hjälplöshet och lögnaktighet.

Moskva 5. 3. 40 kl. 23.00 — Finland utgör en bas för angrepp mot Sovjetunionen. Landet underlades det engelska kapitalet. Flygfält anlades. År 1925 redogjorde Kirke i England för organiserandet av Finlands försvar och utbyggandet av stödjepunkter. Samtidigt besökte en kommission sakkunniga Finland för att sätta sig in i landets förhållanden. Engelsmän och fransmän arbetade tillsammans med Mannerheim på Finlands försvar. Den manliga befolkningen i Finland har nu till största delen mobiliserats. Avsikten med skyddskårerna är att driva sovjetfientlig propaganda.

Moskva 10. 3. 40 kl. 23.00 — Kamrat Molotov har sagt, att varje stats utrikespolitik är en fortsättning på dess inrikespolitik. Målet för de kapitalistiska staternas utrikespolitik är det kapitalistiska väldets tillväxt. Sovjetunionens utrikespolitik är olik andra staters. I allt är målet endast och allenast arbetarnas fördel. Versaillesfreden förberedde blott ett imperialistiskt krig. Då konflikterna tillspetsades, beslöt Sovjetunionen att uppdraga ledningen av utrikespolitiken åt Molotov, om följde den bolsjevikiska linjen. Molotov är en härdad representant för den lenin-stalinska bolsjevismen. Molotov är övertygad om bolsjevismens alltbesegrande position. Molotov har sagt, att endast sovjetstaten förmår följa en kraftfull fredspolitik. Den som önskar pröva denna fredspolitik, han må försöka. De sovjetfientliga krigsäventyrarna smida sina ränker. Kapitalisterna komma att skrida till extrema åtgärder. Det imperialistiska krigs-

läget kräver fasthet av Rådsunionen. De engelsk-franska imperialisterna ville i kriget mot Tyskland göra kanonmat av Rådsunionen. Då regeringsherrarna i Finland försökte få till stånd krig mot Sovjetunionen, beslöt denna att ingå ett fördrag med Finlands folkregering. Vi äro inte beroende av de finska herrarnas illvilja. I utrikespolitiken spelar utrikeskommissarie Molotov en viktig roll. *England och Frankrike fordra att Sovjetunionen skall gå med i kriget mot Tyskland. Ha dessa imperialister blivit galna? Sovjetunionen kommer icke att börja krig varken mot Tyskland eller England eller Frankrike. Nej herrar imperialister, håll ni er krigsbrasa för er själva. Sovjetunionen kommer inte att föra sina soldater i elden för att bli kanonmat.* Vi hoppas att Molotov skall få arbeta ännu många år.

*

Slutet av ovanstående sändning är såtillvida unik för att komma från Moskva, att den faktiskt innehåller en rejäl bekännelse. Bolsjevikernas uppriktiga strävan var att skicka alla andra i elden för att sedan, då stormakterna blivit ytterligt utmattade, själv med friska krafter gå till anfall och grunda ett bolsjevistiskt världsvälde. Men den här gången hade man kalkylerat fel och kamrat Molotov och hans kumpaner fick själva pröva på en bättre brasa. Osvuret hade alltså varit bäst. — J.

*Då vapnen inte hjälpte, tog
man till den trojanska trähästen.*

Sovjetunionens radiooffensiv under freds- perioden mellan våra försvarskrig.

FÖRSTA SKEDET: FRÅN MOSKVAFREDEN TILL BÖRJAN
AV JUNI 1940.

Såsom vi redan nämnde i företalet, fortsatte Sovjetunionen sin mot Finland riktade radiopropaganda även efter Moskvafreden. Låt vara att den i jämförelse med den tidigare propagandan åtminstone i början var rätt måttfull. Man finner i alla fall inte en enda sändning som skulle ge uttryck åt en sann strävan efter att skapa vänskapliga relationer till vårt land, som efter ett tungt krig åt Rådsunionen hade överlätit mångdubbelt de »trygghetsgarantier», som ursprungligen hade uppställts som krigsmål.

Det huvudsakliga innehållet i propagandan under denna första period var i korthet följande: En utläggning av Sovjetunionens politik och det nyss avslutade kriget i gammal känd stil, med särskild tonvikt på den röda armens framgångar och finnarnas nederlag, samtidigt som de egna förlusterna ursäktas. Vidare skildras huru- som på de erövrade områdena livet snabbt löpt in i normala gängor tack vare bolsjevikernas effektiva åtgärder. Men redan strax efter fredsslutet ingrep man med »husbonderöst» i vår utrikespolitik och motsatte sig kategoriskt ingåendet av ett försvarsförbund mellan Finland och de övriga skandinaviska länderna, ett förbund som i betraktande av de skandinaviska ländernas konsekventa neutralitetsståndpunkt på intet sätt hade kunnat utgöra ett hot mot Rådsunionen. Det visste de maktägande i Moskva lika väl som vi.

Vi ha här tagit några typiska exempel på de rådsryska radioutsändningarna under kampanjens första period.

Komintern-radion 13. 3. 40 kl. 7.40 — Pravdas ledare: I går slöt Sovjetunionen fredsfördrag med republiken Finland. De mål, som Sovjetunionen i tiden uppställde, ha nu uppnåtts. Vår försvarsuppgift har framgångsrikt slutförts. Frågan har gällt trygghandlet av landets gräns i norr och isynnerhet det stora bosättningscentral Leningrad. Förverkligandet av detta tillfredsställer ej endast sovjetmedborgarna, utan de arbetande i hela världen. Samtliga villkor i fredsfördraget överensstämmer med Molotovs tal den 29. 11. 39 enligt vilket Rådsunionens enda strävan har varit att trygga sitt territorium och särskilt Leningrad. Rådsunionen har aldrig haft en tanke på att kränka någon främmande stats självständighet. År 1917 erhöi Finland sin självständighet av Sovjetunionen. Sedan dess har Sovjet respekterat och skyddat Finlands autonomi. Det nu utbrutna andra imperialistiska kriget har ställt Sovjetunionen inför en ny uppgift, ty vårt land löpte fara att ryckas med i kriget. De fördrag som Sovjetunionen slöt med de baltiska staterna räddade den östra delen av Europa från att bli indragen i kriget. Sovjetunionen framställde liknande villkor för Finland, men de engelsk-franska imperialistiska krigshetsarna trädde emellan.

*

Trots att hela Finland genom ett officiellt fördrag deklarerats tillhöra Kuusinens »livsrum», så att man under kriget ej ens värdigade vidkännas »regeringen» Ryti-Tanner, och trots att man gång efter annan bl.a. i radioutsändningar (t.ex. 16. 2.) visat att man strävade efter att erövra hela Finland, fann man nu igen för gott att av omständigheternas tvång tala blott om det gamla krigsmålet, Leningrads trygghandlet. Men nu började man sträva till de faktiska, definitiva målen, erövringen av hela Finland, på annan väg, genom att inifrån spränga vår enhetliga front. Därtill gällde det att utrikespolitiskt sett isolera Finland, så att det skulle sakna varje stöd, då den »sista striden» skulle vidtaga. — J.

*

Moskva 20. 3. 40 kl. 5.00 — Den utländska pressen omtalar att mellan Finland, Sverige och Norge förhandlas om slutande av ett s.k. försvarsförbund, vars uppgift vore att skydda Finlands gränser.

I detta sammanhang uppges även att Sovjetunionen icke motsätter sig slutandet av ett dylikt försvarsförbund mellan Finland, Sverige och Norge. Tassbyrån har bemyndigats meddela, att dessa uppgifter angående Sovjetunionens ställningstagande till saken icke överensstämmer med sanningen, när ett dylikt förbund — såsom framgår av det sovjetfientliga tal, som stortingets talman Hambro i Norge höll den 14 mars — vore riktat mot Sovjetunionen och stode i strid med det mellan Sovjetunionen och Finland den 12. 3. 40 ingångna fredsfördraget.

Moskva 22. 3. 40 kl. 6.00 och 7.00 — Fredsfördraget mellan Finland och Rådsunionen har givit en knäck åt krisprovokatörerna. De reaktionära i Sverige smida nya ränker enligt sina uppdragsgivares instruktioner i de skandinaviska länderna. Sveriges reaktionära aktivister propagera för ett s.k. försvarsförbund. De förra krigsprovokatörerna, som ville utvidga krigsskådeplatsen i norr, ha nu samlats under en nya fana. Dessa aktivister försöka inte ens dölja, att försvarsförbundet är riktat mot Sovjetunionen. Vid ett möte som hölls i Stockholm i Auditoriumsalen och varvid som talare uppträdde den kände Höglund, general Åkerman m.fl. framhävdes nödvändigheten av ett dylikt förbund. De vida befolkningsskikten gilla inte dylikt farligt spel. Sveriges kommunikationsminister Anderson höll i dagarna i staden Mora ett tal vari han berörde vådorna av ett dylikt förbund. De skandinaviska kommunistbladen framhålla, att då ett förbund av detta slag icke tidigare existerat, det icke heller nu är av nöden.

Moskva-Komintern 23. 3. 40 kl. 5.00 — Från Kexholm meddelas, att trafiken i staden ända från morgonen var livlig. Sovjetbilarna fyllde gatorna, som tack vare de röda soldaternas förfarna händer snabbt iståndsattes. Många gator erhöles nya namn; så döptes exempelvis huvudgatan till Röda arméns riksgata. Kexholm är en gammal stad, med många värdefulla minnesmärken. Märkligast av dessa är det gamla slottet. Staden äger en såg, en cellulosafabrik och ett skeppsvarv. Efter några dagar avgår det första tåget från Leningrad till Kexholm och vidare till Sordavala.

Moskva 23. 3. 40 kl. 21.15 — I nyheterna från Tassbyrån uppgavs enligt vissa utländska tidningar förlusterna inom den finska armén; Mannerheim har erkänt att 50.000 man stupat. De sårade

uppgå åtminstone till 200.000. Då Finlands hela armé omfattade 500.000 man har således hälften av arméns styrka gått förlorad.

(Som var och en vet, har fältmarskalk Mannerheim aldrig vid något tillfälle nämnt ett enda ord om 50.000 stupade, endast om ett par tiotatusen. Nu börjar i alla fall bolsjevikernas propaganda beträffande våra förluster, och som synes, växlar den åtskilligt allt efter respektive talares fantasi. — J.)

Moskva 25. 3. 40 kl. 8.00 — En artikel ur Pravda: »En dag i Sordavala». År 1931 grundades Volga Aluminiumkombinat. Omedelbart efter detta satte man i Finland i gång med byggandet av ett militärt flygbasfält i Sordavala, en åtgärd som klart och tydligt var föreskriven av de engelska husbönderna. Flygstationen anlades för att tjäna som bas för bombbräder mot Volga Aluminiumkombinat. Nu är denna fara för bombardemang avlägsnad. Sordavala har blivit en stad i Sovjetunionen.

(Om flygfältet i Sordavala hade anlagts som en anfallsbas mot Volga Aluminiumkombinat, kunde man lika gott påstå, att flygfältet i Malm hade byggts i avsikt att förstöra kraftstationen i Dnjepropetrovsk. — J.)

Moskva 27. 3. 40 kl. 24.00 (på engelska) — Finland hade blivit ett lockbete för de stora västmakterna i merkantila frågor och dess export till Ryssland under självständighetstiden var nästan lika med noll. Affärsmannakretsarna i Finland hade redan länge varit missnöjda med den rådande situationen. Nu utgöres grundstenen i det finsk-ryska fredsfördraget av det finsk-ryska handelsutbytet.

*

Engelsmännen, för vilka denna deklaration var avsedd, informeras inte om att man från finskt håll ständigt eftersträvat goda handelsförbindelser med Sovjetunionen. Så meddelade vi vår beredvillighet att föra handelsunderhandlingar bl. a. den 5 oktober 1939 då vårt sändebud i Moskva, Yrjö-Koskinen hade kallats till Molotov. Och samma sak framlade även utrikesminister Erkkö något senare, den 8 oktober, för Sovjets sändebud i Helsingfors, Derjvianski. Men i stället för att ägna uppmärksamhet åt våra handelsförbindelser, framställde Moskva omfattande politiska krav. Politiska medgivanden, som hotade vår självständighet, utgjorde det

pris, som Moskva även tidigare mer eller mindre öppet hade krävt, innan det var villigt att diskutera handelsfrågor. Vad slags hörnsten den finsk-ryska handeln kom att utgöra efter Moskvafreden, framgår häst av att Sovjetunionen ungefär ett halvt år efter det i juni undertecknade handelsavtalet inledde öppet handelskrig mot vårt land. Högröstad propaganda för handelsrelationer har ständigt för Sovjetunionen varit endast ett medel att avtvinga små nationer politiska eftergifter. — J.

*

Leningrad 30. 3. 40 kl. 8.00 — Pravda. Terijoki är en av Karelens mest idylliska städer. Man håller som bäst på att reparera krigets skador. Telefonförbindelsen med Leningrad har iståndsatts och byggnaderna äro om kvällarna starkt upplysta. Butikerna ha öppnats, bl.a. en fruktbutik vid huvudgatan. Dagligen ser man skaror av människor som stå och lyssna till högtalarnas senaste nyheter. Nu har även järnvägsförbindelsen iordningställt och byggnadsmateriel levereras i stora mängder. Byggnadsföretagen ha åter satts igång och nya fabriker grundas. Terijoki är rikt på minnen. Här fann Lenin en fristad under de oroliga tiderna. Man funderar på att öppna ett Leninmuseum i Terijoki. Den för ändamålet tillsatta kommittén är som bäst sysselsatt med att insamla föremål. Från Terijoki leder en vacker strandallé längs kusten. Denna väg har nu iståndsatts och trafiken är synnerligen livlig. Koivisto erbjuder en god hamn för djupgående fartyg. Även handelsflottan har här goda möjligheter. Vidare ämnar man där grunda fiskkonservfabriker. Likaså går arbetet vidare i de sågar och cellulosafabriker som tillfallit oss.

*

Vi lämna nu det idylliska Terijoki, där våra soldater sommaren 1941 med egna ögon kunde iakttaga ryssarnas »återuppbyggnadsarbete» och taga i stället några punkter rörande Finland ur ett tal, som kamrat Molotov höll vid högsta sovjets sammanträde. Att döma av talet, som den 30. 3. 1940 kl. 18.00 radierades över *Leningrad*, *Minsk* och *Moskva*, var det skrämmande militära styrkor den röda armén hade att övervinna under vårt vinterkrig. Enligt Molotovs uppgifter erhöilo vi under vinterkriget från olika länder bl. a. åtmins-

tone 2.486 kanoner och 3.780.000 kanonprojektiler, andra förnödenheter att förtiga. Också legenden om Mannerheimlinjen har denna gång levererat stoff till herr Molotovs tal. Den var ju »lika väl befäst som Maginot- och Siegfried-linjen». Antalet stupade och sårade finnar överstiger nu betydligt uppgifterna i Moskvaradion den 23. 3. och de egna obetydliga förlusterna uppges precis på soldaten. — J.

»I och med kriget i Finland förberedde sig de engelsk-franska imperialisterna att rikta ett dråpslag mot Sovjetunionen. Denna har dock icke vidtagit några som helst fientliga åtgärder mot dessa stater. De fantastiska planer som tillskrivits Sovjetunionen och vilka gått ut på att sovjetarmén skulle marschera till Indien, sätta inga andra tro till än sådana som sakna allt förstånd. Sovjetunionens neutralitetspolitik faller icke England och Frankrike i smaken. Dessa herrars nerver äro i olag. De önska knyta oss vid en annan politik, som åsyftar ett imperialistiskt krig mot Tyskland. Rådsunionen kommer dock aldrig att låna sig som vertyg för främmande politik. Rådsunionen följer sina egen fredspolitik. Vad var avsikten med det finska kriget, som fördes 3 ½ månad? På grund av det alltmera tillstramade internationella läget önskade Sovjetunionen trygga sina nordvästra gränser särskilt med tanke på Leningrads säkerhet.

Under tiden oktober-november underhandlade Sovjetunionen med finska regeringen för att avgöra saken på ett för bägge parterna tillfredsställande sätt. Oaktat Sovjetunionen skar ner sina anspråk till det minsta möjliga, kunde saken icke lösas på diplomatisk väg. Underhandlingarna blevo resultatlösa tack vare finnarnas ovänliga attityd. Saken måste avgöras på slagfältet. Om finnarna hade visat mindre avoghet mot Sovjetunionen, skulle Sovjet och Finland ha kommit överens redan på hösten utan krig. Nu sedan fredsfördraget med Finland undertecknats, kan saken bedömas med stöd av fakta. Fakta tala.

I närheten av Leningrad, på Karelska näset hade finnarna uppfört betong- och granitbefästningar som bildade ett 50-60 kilometer brett bälte, utrustat med oräkneliga moderna kanoner och maskingevär. Detta slags starka befästningar beräknas uppgå till flera hundra. De voro förbundna med varandra genom underjordiska gångar och omgävos av talrika minfält. Denna Mannerheim-linje, som byggts med hjälp av utländska experter, var lika stark som Maginot- och

Siegfried-linjerna. Mannerheimlinjen betecknades som oöverkomlig. Tillsvidare har ingen armé lyckats genombräta dylika befästningar. Varenda by hade av de finska militärmyndigheterna gjorts till en befäst stödjepunkt. Järnvägarna hade ingen som helst ekonomisk betydelse för Finland och Karelska näset. Finnarna gjorde Karelska näset till ett uppmarschområde, som år 1939 var klart för angrepp mot Sovjetunionen.

I detta krig hade Sovjetunionen att kämpa inte allenast mot finnar, utan även mot England och Frankrike, som hjälpte Finland med vapen av alla tänkbara slag, penningar och utrustning, över hela världen agiterades det mot Rådssryssland och man kunde höra de gnällande rösterna av Blum och Höglund, dessa den andra internationalens prostituerade, som ända in i det sista förblevo imperialisternas trogna drängar. Chamberlain har avslöjat på vilket sätt de engelska imperialisterna försökte hjälpa Finland. Av 152 utlovade flygplan sändes 101. Man lovade 223 kanoner och sände 114, lovade 297.000 kanonprojektiler, sände 185.000, lovade 100 Vickerskanoner, sände 100, lovade 20.700 flygmaskinsbomber, sände 15.700, lovade 20.000 tankminor, avsände 10.000 o.s.v. Utan omsvep berättar Chamberlain att man i brådsnande ordning förberedde avsändandet av trupper och att 100.000 man voro klara för avfärd i början av mars 2 månader före den av Mannerheim utsatta tiden. Sådan ter sig imperialismen i det fredsälskande England enligt egna mäns utsago. Vad Frankrike vidkommer, sände landet till Finland 170 flygmaskiner, 172 kanoner, 795.000 kanonprojektiler, 5.100 maskingevär, 200.000 handgranater o.s.v. Den 11 mars yttrade Frankrikes premiärminister Daladier i parlamentet att Frankrike hör till de stater, vilka sänt krigsförnödenheter till Finland. Den 26 februari sade han att franska trupper voro klara att avresa till Finland. I två hamnar lågo fartyg redo för avfärd till Finland. Han yttrade även, att de allierade med alla tillbudsstående krafter skola komma Finland till hjälp. Dessa yttraden tala för sig själva. Det är en inte fullt redig hjärna som ligger bakom dem. Sverige gav Finland ett visst antal flygmaskiner, som utgjorde 1/5 av Sveriges hela flygvapen. Vidare sände Sverige till Finland 84.000 gevärspatroner, 575 maskingevär, över 300 kanoner, 300.000 granater, 50.000.000 patroner. Inte heller Italien stod efter då det gällde att uppträda som

krigsuppvigglare gentemot Sovjetunionen, Italien sände till Finland 50 stridsflygplan. Även Amerikas Förenta Stater, som så styvt höllo på sin fredskärlek, sände militär hjälp till Finland. Från andra länder sändes sammanlagt 350 flygmaskiner, 1.500 kanoner, över 2.500.000 kanonprojektiler, 160.000.000 andra projektiler och mycket annat. Efter att ha krossat dessa imperialistiska länders förenade krafter, visade den röda armén, att dess källa till hjältemod i vårt folk är ousinlig. Kriget i Finland krävde stora offer såväl av oss som av Finland. Enligt offentliggjorda beräkningar uppgå våra stupade till 48.745 och sårade till 158.863 man. På finskt håll försöker man reducera antalet offer, men finnarnas offer äro märkbart större än våra. Antalet stupade på deras sida är 60.000 och sårade 250.000. Om vi utgå från att den finska arméns styrka utgjorde 600.000 man, har den i stupade och sårade förlorat mer än hälften av sin numeriska styrka. Till grund för fredsfördraget ligger frågan om Leningrads och Murmansks trygghet samt principen bevarandet av Finland som en autonom stat. Vi ha uppnått det mål vi föresatte oss. Här-efter komma Sovjetunionen och Finland att stå i ett gott grannförhållande till varandra såväl politiskt som ekonomiskt.

Ett militärförbund mellan Finland och de skandinaviska länderna står icke i överensstämmelse med fredsfördraget. Trohet mot detta fördrag tillåter icke Finland att ansluta sig till något som helst militärförbund riktat mot Sovjetunionen. Om Norge och Sverige ingå att militärförbund tillsammans med Finland skulle detta innebära att dessa länder övergåve sin neutralitetspolitik och började följa en annan politik, varom Rådsunionen skulle draga sin egna slutsatser. Det har ryktats att Sovjetunionen av Sverige skulle ha krävt en hamn och Narvik. Det är lönlöst att spilla ord på dylikt. Detta är rykten som satts i omlopp av kapitalisternas och de imperialistiska folkbedragarnas drängar. Rådsunionens uppgift är att säkerställa freden vid de baltiska kusterna. Dess fördrag med Estland, Lettland och Litauen befrämja dessa länders internationella styrka, självständighet och oberoende. I dessa länders relationer till Sovjetunionen har redan en märkbar utveckling skett«.

*

Försvarsförbundet mellan Finland och de övriga skandinaviska länderna spökar dock allt fortfarande och därför sprider Sovjet-

radian också grundlösa rykten om det hat mot svenskarna, som påstås råda i Finland. Härvid skyr man inte att exempelvis i minister Tanners mun lägga de grövsta lögner, detta trots att hans tal radietades och publicerades såväl i den inhemska som den utländska pressen, så att var och en kunde konstatera att de förolämpningar han påstods ha riktat mot svenskarna saknade all grund. Men bolsjevikerna ha alltid grundat sin radiopropaganda liksom hela sitt välde på människornas okunnighet. I sitt eget hemland ha de faktiskt lyckats, men åtminstone inte i Finland. — J.

*

Moskva-Komintern 7. 4. 40 kl. 23.00 — De frivilliga som återvända från Finland berätta bittra och besvikna om sina upplevelser. Dessa svenskar äro förbittrade, rent av avogt stämde mot finnarna, som givit dem ett mycket dåligt bemötande. Tvisterna och agget mellan finnar och svenskar har ånyo brutit ut i ljusan låga. En svensk frivillig vid namn Nord skriver, att efter fredslutet ha svenskarna inte haft det roligt på denna sidan Bottenhavet. Vistelsen var som en mardröm och vad som helst kunde inträffa. Tanners radiotal 13. 3. bidrog i hög grad till att hos finnarna väcka denna blinda animositet mot svenskarna, ty Tanner försäkrade det finska folket att Sverige och Norge på det skamligaste bedragit Finland och att Finland kunde ha räddats, om västmakterna hade beviljats tillstånd att komma till undsättning. Enligt Tanners tal äro svenskarna usla förrädare. De svenska frivilliga kommo till Finland endast för att äta des bröd och den obetydliga hjälpen från Sverige, 400 milj. kronor, gavs endast för att freda landets dåliga samvete. Tanner gjorde narr av den svenska hjälpen och sade att Sverige utrustar varje finsk soldat med 9 par knävarmare. Sannolikt kommer det snart att sända våra gossar halmhattar för att skydda dem mot alltför starkt solgass. Man gick så långt att man spottade på svenskar som voro i reserven. En svensk reservist går fortfarande med armen i band efter ett knivhugg som en finsk officer tilldelade honom på en restaurang. Officeren var visserligen berusad, men de övriga restauranggästerna kommo ej till hjälp. En annan finsk officer misshandlade grovt en svensk ambulansläkare. Då de frivilliga sedan gingo i kyrkan för att höra tröstens ord, ropade prästen

rån sin prediksstol: »Gud vare tack, att jag inte är svensk!» De gamla tvisterna och misshälligheterna mellan svensk och finne ha blossat upp och till och med många av Finlands svenskar önska lämna landet.

Leningrad 7. 4. 40 kl. 23.00 — En beskrivning av den entusiasm med vilken sovjetarbetarna hälsa Molotovs utrikespolitik. Bland annat betonades den omständigheten, att den röda armén utan svårighet kunnat erövra hela Finland, varför Finland endast har den röda arméns ädelmod och Rådunionens fredsvilja att tacka för sin självständighet. Härav må finnarna draga den lärdomen, att endast vänskapliga relationer till Sovjetunionen kan rädda landet ur krigsfara. De imperialistiska ländernas krigsuppviglingsverksamhet i de skandinaviska länderna visar, att denna fara fortfarande är för haniden. Den tydliga varning Molotov med häntydning härpå alldeles nyligen gav i sitt tal är synnerligen viktig och beaktansvärd. Fredsfördraget mellan Sovjetunionen och Finland tryggade en bestående fred. *Rådunionen övervakar, att fördragets klausuler icke brytas.* (Förtäckt hot. — J.)

Leningrad 16. 4. 40 kl. 23.00 — Ett föredrag »Sovjetunionen och de små nationerna». Sedan fred slutits mellan Finland och Sovjetunionen ha de engelsk-franska tidningarna publicerat artiklar, vari sagts, att förlusten av av Karelska näset samtidigt innebär förlusten av Finlands självständighet. Kamrat Molotovs utrikespolitiska tal utvisade tydligt raka motsatsen. Oaktat den röda armén hade kunnat erövra hela Finland, så förverkligade Sovjet endast sina egna intentioner och respekterar republiken Finlands autonomi och statliga existens.

De imperialistiska länderna föra en helt annan politik gentemot små nationer. England har tvungit Kina att sluta för England fördelaktiga handelsavtal, lika har det handlat mot Persien, Turkiet m.fl. Rådunionen har slutit fördrag med små svaga nationer på rättmätig grund. Bevis härför utgöra Iran, Afganistan, Estland, Lettland, Litauen och Finland. Fredsfördraget Finland—Sovjetunionen utgör en länk i de vänskapsrelationer Sovjetunionen uppehåller. Genom sitt ädelmodiga uppträdande mot Finland har Sovjetunionen visat att det alltid uppträder vänskapfullt mot små nationer.

(Om det fortfarande hos oss fanns någon sista mohikan som upp-

riktigt trodde att det låg någonting under dessa bedyranden om sveklös vänskap, så öppnades nog hans ögon någon månad senare, då det i Baltikum blev uppenbart, att det rådsryska ädelmodet är en dyrköpt vara för små nationer. Det kostar — livet. — J.)

Moskva — Komintern 20. 4. 40 kl. 5.00 — I dag förevisas en ny film: »Lenin och Mannerheim». Den visar kampen mellan de röda hjältarna och vitgardisterna. Ur filmen framgår kommissariernas och politrukernas hjältedåd. Filmen visar även Mannerheim-linjen. Hela filmen har upptagits på Karelska näset.

Leningrad 26. 4. 40 kl. 17.30 — *Imperialistkretsarna försökte få till stånd en konflikt mellan Sovjetunionen och Tyskland, men misslyckades. Pakten mellan Europas två största stater är en realitet.* Fördragen med de baltiska staterna garantera en enhetlig försvarslinje gentemot det imperialistiska angreppet. Sovjet önskar fred för alla folk. Hela världen står i brand. De engelsk-franska imperialisterna försökte utnyttja vitgardisterna i Finland för att åstadkomma förvecklingar. De engelsk-franska planerna strandade fullständigt. Den röda armen och flottan icke endast genombröto Mannerheim-linjen utan oimintetgjorde därtill krigshetsarnas planer och förintade krigsbasen. Under striderna mot vitgardisterna i Finland stod varenda arbetare på sin post. På otroligt kort tid levererade fabrikena till den röda armen allt det som föreskrivts dem. Ett bevis för det stora arbete som utförts finner man i den stora utdelningen av utmärkelsetecken bland Leningrads arbetare och tjänstemän. Den andra maj kommer att firas i tecknet av ett effektiviserat försvar. Försvarsdugligheten måste uppdrivas därhän att landet står mobilisationsberett gentemot yttre fiender (Stalin). I alla fabriker, skolor, ämbetsverk och kolchoser ges militär utbildning.

(Ur Petroskoisändningen den 25. 1. 41 framgår vad bolsjevikerna anse om den synnerligen anspråkslösa form av försvarsundervisning, som meddelas i våra skolor, samtidigt som de själva skryta med sina egna faktiskt militariserade skolor, ämbetsverk mm. — J.)

ANDRA SKEDET: FRÅN BÖRJAN AV JUNI TILL SLUTET AV OKTOBER 1940.

Som redan sagts var sovjetpropagandan under tiden från Moskva-freden till juni relaterande och defensiv. Gick man någongång till anfall skedde det försiktigt och i förklädnad. Det var ett slags späningsverksamhet för kommande operationer.

I juni ansåg man sig redan kunna övergå till anfallsförberedelse, varvid man vid behov tog till propagandaartilleri av synnerligen grov kaliber. Bolsjevikerna hade sin «femte kolonn», Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet (SFR). De av föreningen framprovocerade oroligheterna lämnade ett flitigt anlitat material för propagandan under denna period. Dessutom kände man sig för beträffande sådana svaga punkter som våra löne- och arbetsfrågor, livsmedelssituationen, de evakuerades ställning o.s.v., allt områden där det till följd av det nyss utståndna kriget givetvis rådde brist. De baltiska ländernas införlivande med Sovjetunionen trodde man även skulle locka de våra, varför man i rosiga färger skildrar de nya förhållandena i dessa länder liksom i de områden, som vid Moskvafreden frånruckts Finland.

Kommunisterna hos oss hade synbarligen nu liksom under tiden före vinterkriget givit sina uppdragsgivare en alltför optimistisk bild av sinnesstämningen bland vårt folk. Det allmänna draget i propagandan utvisar nämligen, att bolsjevikerna av allt att döma räknade med att man hos oss var något så när mogen för inre revolution. I de flesta fall drog man sig från att öppet slå korten i bordet och därför skildrades våra förhållanden oftast i form av «klipp» ur antingen finska eller utländska tidningar. Bitvis stack man in verkliga sakuppgifter, för att det hela skulle verka mera sannolikt, men i allmänhet behandlades nog materialet — lindrigast sagt — på ryskt sätt.

Moskva 21. 6. 40 — En notis med anledning av Sällskapets för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet möte i Koittos hus i Helsingfors. Som talare uppträdde bl.a. fil.dr. Helo. I sitt tal berörde han utvecklandet och stärkandet av goda och förtroendefulla relationer mellan Finland och Sovjetunionen. Publiken belönade hans framställning med applåder isynnerhet då han under-

strök vikten av att Finland följer en vänskapsfull politik gentemot Sovjetunionen.

Leningrad 24. 6. 40 kl. 17.00 — I år ha 230 år förflutit sedan tsar Peter erövrade Viborg. År 1910 restes en staty av Peter på Tervaniemi, men år 1918 avlägsnade de vita den därifrån. Då man numera påträffat statyn, kommer den att den 24 juni, då flottan firar sin årsfest, åter ställas upp på sin gamla plats.

(Landet, som «alltid hyst vänskap för små nationer» följer av allt att döma speciellt traditionerna från Peter den stores tid. — J.)

Leningrad 8. 7. 40 kl. 22.45 — Högsta sovjet i Karelen-Finland sammanträdde i dag för att behandla ett förslag till statsförfattning. Som talare uppträdde bl.a. Otto Kuusinen, Inkeri Lehtinen m.fl. I sitt tal yttrade Kuusinen bl.a. följande: Statsförfattningen i Råds-Karelen är en dotter av Stalins politik. Den kommer att skänka oss arbetsfrihet, rätt till vila och studier samt nationella särprivilegier. Nu smides kvarnen Sampo, som Finlands folk sedan urminnes tider besjungit. Vi skola göra Råds-Karelen till en blomstrande, fri republik, något som det kapitalistiska systemet aldrig förmått.

(De finska soldaterna kunde senare själva se hur pass många lärar den bolsjeviksmidda Sampo faktiskt hade malat i Råds-Karelen. Den av Kuusinen omtalade «arbetsfriheten» hade förverkligats knappa två veckor tidigare genom förordningen av den 26. 6. 1940 enligt vilken «det tillsvidare är förbjudet att egenmäktigt lämna eller byta arbetsplats.» I Sovjetunionen är det endast företagets ledare, som har rätt att bestämma när arbetarna få lämna sin arbetsplats. — J.)

Leningrad och Moskva 23. 7. 40 — *Helsingfors* — Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet har trots sin korta verksamhetsperiod samlat närmare 4.000 medlemmar. Oaktat de borgerliga partierna motsätta sig föreningen, får den allt flere anhängare och vinner allt fastare fotfäste, isynnerhet bland arbetarna. Sällskapet har börjat utge en daglig tidning, *Soihtu*, vars provnummer redan utkommit.

Moskva 27. 7. 40 kl. 11.00 — I går hade Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet arrangerat en biograf-föreställning, där man fick se Lenin och Stalin 1918. Då Lenins och Stalins gestalter framträdde på vita duken hälsades de med applåder. Filmen hade två delar.

Moskva 2. 8. 40 kl. 5.00 — Sammanstötning mellan arbetare och polis i Helsingfors. Den 31 juli kl. 19 hade Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet utlyst ett möte i ett arbetarkvarter i Helsingfors. Utanför möteslokalen samlades omkring kl. ½19 över 2.000 personer. Vidpass en kvart för den utsatta tiden upsattes på möteslokalens dörr ett anslag, vari gårdsägaren en gång för alla vägrar att upplåta sin lokal för mötet. Efter några minuter anlände polis till platsen. Polisledaren gav ett tecken och så gick man löst med piskor på de arbetare och tjänstemän som anlant till mötet. Arbetarna satte sig energiskt till motvärn och kastade stenar på poliserna. Förbipasserande, som samlats utanför nämnda byggnad, kommo föreningens medlemmar till hjälp. På åtgärd av polisen blevo många kvinnor, åldringar och män piskade och slagna. Sedan det blivit känt, att mötet inhiberats, spriddes flygblad längs gatorna med texten: «Godtycket kan inte hindra oss från att uttrycka våra tankar», «Ned med Tanner», «Leve vänskapen mellan Sovjetunionen och Finland», «Befrien Ryömä». Detta slags misshandel och piskande har redan pågått i över tre månader i Finland. (Alltså sedan slutet av april. Varför har inte sovjetradion som av myggan den 31 juli gjorde ovanstående elefant tidigare berört detta med ett enda ord? — J.)

Moskva 3. 8. 10 kl. 17.30 (på ryska) — (Tass' diktamen)

Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet förföljes i Finland. Förföljelsen börjar antaga systematiska former. Alla tidningar i landet publicera regeringens meddelande om att sällskapets demonstration skingrats med polisstyrka. Man ställer demonstrationen i falsk dager och försöker göra gällande, att det hela var ett huliganupptåg av unga män. I själva verket var det tusentals arbetare, som blott krävde att få hålla ett möte. Numera har det konstaterats, att av deltagarna flere kvinnor och åldringar misshandlats och att många häktats.

*

Hurudana dessa oskyldiga »arbetare», som inte hade fått stämplas som huliganer, i själva verket voro, bevisas av att SFS:s under tumulten anhållna viceordförande, Ryömäs högra hand, Lauri Vilenius, tidigare dömts för tre första resans stölder, därav två grova,

en andra resans stöld och dessutom för misshandel. Av de c:a 30 personer, som i samband med tumultet anhöllos för förhör, hade endast ett litet fåtal klara papper. Ungefär hälften hade på sitt konto stölder, bedrägerier m.fl. rent kriminella brott. Därtill hade dessa och många andra dömts för tidigare deltagande i lands- och högförrädisk verksamhet. — J.

*

Leningrad 13. 8. 10 kl. 19. 15 — Radioreportage från flygfältet i Enso distrikt. På flygfältet i Enso distrikt förlöper liver åter normalt. Såväl under dagen som nattetid hållas övningar i stridsflygning. Samtidigt intervjuades flere personer ur flygeskaderns befäl. De omtalade att eskadern var en av de bästa i landet. För det hjältemod den visat i kriget mot vitfinnarna har den belönats med den röda stridsfanan och Leningrad militärdistrikts röda fana. Nästan alla flygare bära utmärkelsestecken och bland dem ses många av Rådsunionens hjältar, ty de ha allihop utmärkt sig i kriget mot det vita Finland. Flygmaskinerna hade uppvisning i paradflygning, som de öven utförde på det allmänna förbundets flygdag i Leningrad.

Tallinn 15. 8. 40 kl. 20.10 — Den i Stockholm utkommande tidningen «Ny Dag» innehåller en artikel, som skildrar splittringen inom det socialdemokratiska partiet i Finland och arbetarnas opposition mot partiledningen. Denna opposition växer dag från dag och riktar sig främst mot Tanner. Arbetarna börja frigöra sig från den tannerska klicken och anordna demonstrationer för att åstadkomma faktiska vänskapsrelationer med Rådsunionen. Det soc.dem. partiet förklarar sig likaledes eftersträva vänskap med Rådsunionen, men detta är endast bluff. I själva verket är partiledningen mera konservativ än de konservativaste kretsarna i Finland. Men det finska folket börjar inse att Tanner, Fagerholm och Vuori handlade brottsligt då de hetsade till krig mot Sovjetunionen. Sovjets utomordentligt förmånliga anbud förkastades och i stället började man ett krig, som medförde tunga förluster. Det var Tanner som tillsammans med Chamberlain och Churchill fick kriget till stånd.

(Månnro bolsjevikerna fortfarande intaga samma ståndpunkt visavi Tanners och Churchills samarbete. — J.)

Moskva 18. 8. 40 kl. 11.00 — Såväl ryska som rådsfinska författare ha i sina verk skildrat den karelsk-finska rådsrepublikens hjältemodiga kamp mot vitfinnarna. Så skildras exempelvis i verket «Sammon aarre» striderna mot vitfinnar och fransk-engelsmän. Den sovjetryska skriftställaren Grönlund har skrivit ett opus över de hjältemodiga skidpatrullfärder, som under Toivo Antikainens ledning företogs i de vitfinska truppers ryggar.

Tallinn 19. 8. 40 kl. 22.05 — Arbetarna i Finland ha förvägrats rätt att hålla möten. En arbetare, som anlant till Tallinn från Helsingfors, berättar att det inte ges en enda människa i Finland som inte skulle fördöma regeringens åtgärder. Ingen förstår, varför regeringen inte gick med på att till Sovjetunionen överlåta några stödjepunkter i stället för att framkalla krig och onödig blodsutgjutelse. (Man försöker underblåsa underkastelsestämning. — J.) Vida medborgarkretsar fördöma likaså det av regeringen utfärdade mötesförbudet. Detta förbud har tillämpats på det finsk-rådsryska sällskapet, vars enda önskan är att knyta vänskapliga förbindelser med Sovjetunionen. Även på annat sätt sätter regeringen hinder i vägen för sällskapets verksamhet. Så får det exempelvis inte sammankomma ens på tomma, öppna platser. I Finland råder socker- och kaffebrist. Människorna stå i kö utanför livsmedelsbutikerna. Även brödet är på kort.

Leningrad 22. 8. 40 kl. 14.30 — I pressöversikten upplästes en artikel ur Pravda som behandlade fredsfördraget Finland—Sovjetunionen. Artikelnen omtalar att det på det enligt fredsfördraget till Sovjet avträdde området finns flere pappers- och cellulosafabriker, som finnarna då de drogo iväg försatte ur funktion genom att förstöra maskinerna och borttransportera viktiga anläggningsdelar. I St Johannes och Pitkäranta voro byggnaderna fullständigt demolerade. Nu börja fabrikerna åter vara i skick och kunna efterhand sättas i gång.

(I Pitkäranta t.ex. tillgick driften så, att röken hela tiden bolmade ur den höga skorstenspipan medan maskinerna stodo stilla. Huvudsaken var att folket trodde att de voro i gång. — J.)

Tallinn 4. 9. 40 kl. 21.10 — Den i Sverige utkommande kommunisttidningen Arbetaren innehåller en artikel med anledning av Mauri Ryömäs häktning. Däri berättas huru Ryömä i stöd av en

på administrativ väg tillkommen förordning förpassats i skyddshäkte. Även många av Ryömäs kamrater ha häktats. Det är inte svårt att föreställa sig Sovjetunionens reaktion inför denna förvirrade politik. (Återigen hot. — J.) Ryömä anhölls på rund av ett öppet brev, som han adresserat till minister Tanner. För två månader sedan grundade han det finsk-rådsryska vänskapssällskapet, som betydligt vuxit i medlemsantal.

Tallinn 7. 9. 40 kl. 22.05 — En representant för Tass har intervjuat ordföranden i Karelen-Finlands högsta sovjet, O. V. Kuusinen, som bland annat berättade följande: Sex månader ha nu förflutit sedan de nya områdena anslötos till Sovjetunionen. I juni förrättades val av representanter till högsta sovjet. I valet deltog 99.67 % av befolkningen. (Det är bäst att infinna sig till valen, ty annars kommer milisen följande dag och kallar en till förhör. — J.) I juli höll rådet sin första session och då godkändes den grundlag, som uppgjorts på basen av Sovjetunionens grundlag. För ordnandet av kommunalhushåll har redan använts över 30 milj. rubel. Den nya järnvägen från Petrosavdosk till Suojärvi är redan färdig och trafiken i gång i full utsträckning. (Man sölade sannerligen inte med att anlägga militära järnvägar med tanke på ett nytt angrepp. — J.)

Tallinn 10. 9. 40 kl. 22.10 — Trots att Finland har censur, inträffar det ibland att tidningarna publicera artiklar, som visa, att folket fortfarande jäser av missnöje med den tannerska politiken, som ledde till kriget mot Sovjetunionen. Följden är, att Finland nästa vinter hotas av livsmedelsbrist och arbetslöshet. Viik, Ryömä och andra tillhörande missnöjdas skara ha grundat en egen tidning, Vapaa Sana, som gör sig till förespråkare för uppehållandet av vänskapliga relationer till Sovjetunionen. I detta syfte anordnade de möten. Polisen trädde dock i mellan och hindrade mötena varvid det kom till sammandrabbningar som till och med krävde människoffer. Ryömä häktades o.s.v. I många fabriker råder strejk och arbetarna yrka på löneförhöjning. Den svenska tidningen Arbetsaren säger, att Finland borde lägga Molotovs ord på minnet: Sovjetunionens Finlandspolitik beror av huru Finland ställer sig till upprätthållandet av sovjetvänliga förbindelser. (Tydligt hot. Måne inte detta börjar närma sig inblandning i våra inre angelägenheter,

något som Sovjetunionen högtidligen hade lovat att avhålla sig från. — J.)

Moskva 24. 9. 40 kl. 12.00 (på ryska) — Förföljandet av vänstern inom det socialdemokratiska partiet fortgår. Den soc.dem. pressen har ånyo begynt utöva påtryckning på partiets vänsterelement. Kansan Lehti av den 20. 9. innehåller en artikel »Söndringsarbetet inom det soc.dem. partiet bör få ett slut och partidisciplinen än en gång föras till seger». Tidningen medger att vänstern äger stort inflytande och kräver att de medlemmar som åstadkomma splittring skola likvideras. (Även Sovjets eget folk prepareras så småningom för nytt krig genom att inbilla dem att kommunisterna ha stora sympatier i Finland. — J.)

Moskva 28. 9. 40 kl. 7.00 — Tyska notisbyrån meddelar, att tyska och finska regeringarna i dessa dagar ingått ett avtal, som tillåter transport av tyska tillåterade trupper och krigsförnödenheter över norra Finland och Nord-Norge. Genomfarten kommer att ske under särskild kontroll.

Reuters byrå meddelar att engelska regeringen befullmäktigat sitt sändebud i Helsingfors att till Finlands regering överlämna en skarp protest med anledning av att finska regeringen bifallit till Tysklands begäran om trupptransporter till Nord-Norge. Samtidigt meddelas, att den finska regeringens handling är ett tydligt brott mot neutralitet och internationell rätt.

Moskva 28. 9. 40 kl. 10.00 — United Press' Berlin-korrespondent meddelar, att en mängd tyska officerare uppehålla sig i Vasa.

*

Då Moskva för Tysklands skull inte med egen mun vågade kritisera transiteringsavtalet, lånade man de allra skarpaste uttryck från engelska källor för att väcka oro i Finland. Likväl hade liknande transporter av tyska trupper företagits redan tidigare genom det neutrala Sverige t. ex. Och själva upprätthöllo ryssarna en livlig regelbunden trafik genom vårt land till Hangö. — J.

TREDJE SKEDET: FRÅN BÖRJAN AV OKTOBER 1940 TILL SLUTET AV MARS 1941.

Från och med början av oktober 1940 ha vi att göra med en planmässig och hänsynslös propagandaoffensiv. Vårt allmänna

nationalekonomiska läge framställes såsom alldeles bankruttmässigt och särskilt utmålats livsmedelslaget i dystra färger. Orsaken till allt förklaras vara vårt vinterkrig, som påstås hade kunnat undvikas, om vi hade tillmötesgått bolsjevikernas krav vid underhandlingarna i Moskva. De »reformer», som genomförts i de bolsjeviserade östersjöstaterna anföras såsom exempel för Finland på huru exempelvis bostadsfrågan borde lösas, och samtidigt som uppbyggingsarbete bland den av svårigheter överlupna förflyttade befolkningen bedrives, skildras det »återuppbyggnadsarbete», som påstås ha igångsatts på de i Moskvafreden avträdde områdena.

Upplösningen av Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet anføres såsom ett bevis på den i Finland rådande förfärande terrorn och detta sällskaps ävensom de sedermera till sexlingar utökade femlingarnas inflytande överdrives mångfaldigt. Å andra sidan riktas de mest ohöljda angrepp mot det socialdemokratiska partiet och den fackliga rörelsen — i synnerhet mot Tanner — och samtidigt förklaras, att deras inflytade på Finlands arbetarbefolkning dag för dag avtager. På de mest skiftande sätt blandar sig den ryska radion i våra inre angelägenheter, t.o.m. i vårt presidentval. Varje här företagen reform- eller organisationsåtgärd framställes såsom enbart ett medel för de styrande att bedriva utpressning eller slå blå dunst i folkets ögonen. I denna dager framställes t.o.m. de röda invalidernas pensioner och prisregleringen.

I synnerhet vid årsskiftet kulminera de flesta radioutsändningar i en tydlig uppmaning till revolution, varutöver lyssnarna rätt öppet bibringas uppfattningen, att Rådsförbundet vid vår östgräns oavslutligt bereder sig på att ge sitt bistånd.

Petroskoi 8. 10. 40 kl. 6.20 — *Ungdomen hos oss och hos dem* (Ur tidningen Totuus). Värnpliktsuppbåden i Rådsförbundet hava slutförts. De värnpliktiga äro lyckliga över att få inträda i den röda armén. De uppbådade voro friska och i mycket god kondition, vilket bl.a. utvisas av att ställvis endast 1.9 % av dem, som infunnit sig till uppbådet, underkänts på grund av svag hälsa. Flerstädes har inte en enda man underkänts, emedan de uppbådade varit vapenföra till 100 procent. Sådan är ungdomen i ett socialistiskt land. Lyckligt är det land, som äger så friska och raska försvarare. Men alldeles annorlunda står det till i det kapitalistiska

Finland. Årligen underkännes där 30 % av dem, som infunnit sig till uppbåden, ty de ungas hälsotillstånd är där dåligt. Där dra de unga motvilligt vapenrocken på sig, ty för dem innebär värnplikten, att deras anhöriga bliva utan ekonomiskt stöd. Där äga uppbåden rum i en stämning av fruktan och betryck. Hur skall den stora skillnad förklaras, som råder mellan ungdomen hos oss och hos dem? I vårt socialistiska land får ungdomen växa fritt under goda sociala förhållanden. Däremot få barnen i det kapitalistiska Finland hårda erfarenheter redan före födseln. Gravida mödrar erhålla hos oss sjuksemester en månad före och en månad efter förlossningen. 75 procent av barnaföderskorna ha erhållit läkar- eller barnmorske-vård. Även i Uhtua är det så väl ordnat. I vårt land finnas många hundra sjukplatser reserverade för barnaföderskor. I hela landet gives kostnadsfri anstaltsvård åt c. 60 % av barnaföderskorna. I det kapitalistiska Finland är denna vård dyrbar och delaktiga av den bli endast de rika, ty där finnas endast högt avlönade privata barnmorskor. Samhället drar hos oss försorg även om de små barnen. Här finnas rådgivningsstationer för små barn. Under tsartiden var spädbarnsdödligheten i Karelen stor. I det kapitalistiska Finland dö också under sitt första levnadsår 100 barn av tusen och av de utom äktenskapet födda 150 av tusen. Främst i detta avseende äro Viborgs, St Michels och Kuopio län. Barnen i Finland få lov att börja förtjäna sitt uppehälle redan vid 11 års ålder, de slita ont som dragdjur för att dock ofta slutligen råka på gatan och brottets väg. Så är det icke i rådsrepubliken, ty här skänker staten garanti för att barnen bli uppfostrade och utbildade. Rådsförbundet har utfärdat nya förordningar för att utbilda arbetsreserver, vilka av staten erhålla kostnadsfri undervisning i yrkesskolor. Däremot lider ungdomen i Finland under ekonomiskt betryck och kan icke studera.

*

Där ha vi igen ett gott stycke av Tiltus svada. Det är sant, att i Rådsförbundet icke en enda man underkänts vid uppbådet, om man blott på ett eller annat sätt höll ihop. I det lilla Finland, som enligt bolsjevikerna alltid »ruvade på anfallsplaner» gentemot sin jättelika granne, intogs däremot endast en del av varje årsklass

årligen i tjänst, varför det var möjligt att ägna de värnpliktigas hälsotillstånd nödig uppmärksamhet.

Ett märkligt förhållande i Rådsförbundet är det, att 60 % av barnaföderskorna erhålla vård i anstalt, om det i hela det stora Ryssland icke finnes mera än »många hundra sjukplatser för barnaföderskor». Det lär inte bli många timmar en och samma person får njuta av den vården, ty i Rådsförbundet föds årligen c. 7 milj. barn och 60 % härav utgör 4.200.000. Det fordras nog en rätt högt uppdriven stachanovtakt för att klara den biffen. Med vanlig belastning beräknas en sjukplats kunna betjäna 25 förlösningsfall per år. För att Tiltus beräkningar skall hålla streck, borde Rådsförbundet ha reserverat för barnaföderskor icke »många hundra» utan c. 168.000 sjukplatser. Enligt uppgifterna från Moskva ha vi endast högt avlönade privata barnmorskor, men det oaktat erhöi hos oss under år 1938 83.2% av barnaföderskorna läkar- eller barnmorskehjälp eller m.a.o. en betydligt större del än de 75 %, som Rådsförbundet förmodligen icke kunnat ståta med, för så vitt icke metropolen Uhtua enkom därför tagits med i räkningen. Denna gång uppgives barnadödligheten under det första levnadsåret i Finland anspråkslöst till 10 % (Faktiskt var den under 1930-talet c. 6—7 %), men senare (jfr Moskva 28. 6. 41 kl. 18.00) förklarades, att hos oss 2/3 av barnen i denna ålder dö. De ryska kunskaperna om läropliktslagen i Finland synas icke heller vara särskilt ingående, då det berättas, att Finlands barn få förtjäna sitt uppehälle redan från och med elva års ålder. — J.

*

Leningrad 12. 10. 40 kl. 18.00 — Redogörelse för Åland och Ålandskonventionen. Referenten nämnde, att ögruppen tidigare tillhörde Ryssland, men att Rådsförbundet efter oktoberrevolutionen skänkte den åt Finland. Härefter har Sverige alltid drömt om att äga Åland, emedan öarna äro av den största strategiska betydelse. Likaså ha de ryskfientliga staterna börjat alltmera ägna dem sin uppmärksamhet.

*

Den ovananförda uppgiften är avsiktligt lögnaktig i det avseendet, att Åland särskilt från det övriga Finland hade tillhört

Ryssland, som efter bolsjevikernas makttillträde skulle ha skänkt gruppen åt oss. Åland hörde under tsartiden, såsom vi alla veta, till det övriga autonoma Finland. Med antydningen om Sveriges och »de ryskfientliga staternas» avsikter försöker man maskera sina egna erövringsplaner. Vid denna tidpunkt uppträdde ryssarna synnerligen arrogant i frågan om Ålands demilitarisering, vadan radio-propagandan användes såsom ett utpressningsmedel.

*

Moskva 22. 10. 40 kl. 14.30 — Rådspatriotismen och den proletära internationalismen. Kommunisterna underskatta icke patriotismen, ty varje arbetare och bonde, som under hela sitt liv arbetat i samma land som sina fäder, har lärt att älska sitt fädernesland. Kapitalisterna däremot, som leva av arbetarnas arbete, ropa ut sin fosterländskhet, men använda ordet i orätt bemärkelse för att uppnå sina egna syften, för att underkuva främmande folk eller förslava folken i kolonierna. Då sålunda exempelvis Finland förberedde det imperialistiska angreppet mot Rådsförbundet, skröto Hägglund(?), Tanner et consortes med sin patriotism och försökte därigenom nå sina mål och syften. Den kommunistiska patriotismen är den riktiga. Genom att befria Estland, Lettland och Litauen samt Finska Karelen gjorde Rådsförbundet dem till autonoma republiker, där icke den riktiga, nationella patriotismen kränkes.

(Enbart i Estland kostade denna »befrielse» minst 60.000 ester livet under ett års tid. — J.)

Leningrad 29. 10. 40 kl. 23.05 — Finlands vapenbrödraförbund och tanneranhängarna uppmana folket till förnöjsamhet. Men dessa herrar, som drivit landet till konkursens brant, frukta folkets vrede och äro nogsnamt medvetna om, att Finlands arbetare komma att resa sig till kamp för bättre förhållanden.

Petroskoi—Leningrad 31. 10. 40 kl. 23.00 — Det finska folkets djupa leder resa sig till kamp mot borgarväldet. Finlands borgare och i synnerhet det tannerska kopplet har förföljt Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet och dess talrika medlemmar.

Tidningen »Ny Dag» i Sverige publicerade en försvarsskrift, som uppgjorts av Mauri Ryömä och vars innehåll regeringen undan-

hållit folket. I den påpekas, att åklagaren icke kunnat utvisa vilka olagligheter Ryömä gjort sig skyldig till. Regeringen har bromsat ett skapande av vänskapliga förhållanden till Rådsförbundet. Omedelbart efter fredsslutet underhandlade regeringen med Sverige om Ålands befestande och begynte utföra befestningsarbeten vid östgränsen, vilket ovillkorligen måste anses såsom en fientlig handling mot Rådsförbundet.

Vid det socialdemokratiska partiets kretsmöte yttrade Tanner bl.a.: »I vårt land arbetar en femte kolonn, som tror sig med en stormakts understöd kunna trotsa lag och ordning» — Detta är ett omedelbart hot mot Rådsförbundet.

*

I ovananförda radioutsändningar finnas redan tydliga uppmaningar till revolution, varförutom svepskäl för ett nytt anfall oupphörligt sökas. Såsom sådana duga förutom Vänskapsförbundets huliganism planerna på Ålandsöarnas befestande, ehuru fredsfördraget i Moskva icke ställde några hinder i vägen för detsamma och fastän i de före fredsslutet förda underhandlingarna från bolsjevikernas håll förklarades, att Rådsförbundet icke hade någonting emot deras befestande. Tjänligt för detta ändamål är även befestandet av vår östgräns, ehuru hr Molotov vid fredsunderhandlingarna uttryckligen sagt, att Finland vid sin nya östgräns må bygga så mycket befestningar det själv behagar; i det avseendet skulle Rådsförbundet icke ställa några hinder i vägen. Och det ansågs t.o.m. såsom »ett omedelbart hot mot Rådsförbundet» att Tanner, som bolsjevikerna tvungit att utträda nr regeringen, anmärkte om att det. existerade en »femte kolonn», som trotsade lag och ordning. — J.

*

Petroskoi 2. 11. 40 kl. 6.20 Tanners och skyddskårernas koppel. Omedelbart efter det fred slutits mellan Finland och Rådsförbundet begynte Tanner och hans koppel planera ett nytt krig, men detta stötte på motstånd i folkets djupa leder, vilket hade till följd att sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet bildades. Som motvikt härtill började Tanner och Manerheim, vars händer ännu äro fläckade av de år 1918 mördade arbetarnas blod, grunda vapenbrödraförbund och försökte genom

sina tidningar utlägga enighetens betydelse och dra arbetarna till sig, dock utan att lyckas, emedan arbetarna ställde sig i opposition mot den tannerheimska politiken. Tanner försökte i det socialdemokratiska partiet genomdriva sin egen politik, men det stötte på motstånd från den grupp, som bekämpade kriget och på order av Tanner uteslöts ur förbundet. De uteslutna Johan Helo, Wiik, Rydberg, Ampuja m.fl. grundade tidningen *Vapaa Sana*, vars upplaga snart steg till 30.000, medan den socialdemokratiska tidningens minskades till 9.000. Dessa uteslutna personer kallades splittrare etc., men denna grupp, som representerar folkets djupa leder och motarbetar Tanners och skyddskåristernas bedrägliga krigspolitik, samlade snart arbetarnas majoritet kring sig.

(De s.k. seglingarna stodo Rådsförbundets radiopropagandisters hjärtan nära, ty de fingo synnerligen ofta reklam. Vanligen försökte man bibringa lyssnarna uppfattningen, att »sexlingarna» och Vänskapsförbundet bakom sig hade majoriteten av vår arbetarbefolkning. Vapenbrödraverksamheten ville man åter framställa såsom fascism och anslutningen till densamma såsom obetydlig. — J.)

Petroskoi—Leningrad 4. 11. 40 kl. 6.20 — Bostadsbristen i Finland skall avhjälpas på samma sätt som i Estland, Lettland och Litauen, d.v.s. genom att taga de överflödiga rummen från de rika. Missförhållandena kunde nog avhjälpas, om bostäder toges, där sådana finnas. Rätten att hålla bostad skall begränsas så, att icke en enda person får bebo en 5—6 rums lägenhet. Tag bostäder av Tanner och andra penningmagnater!

(»Reformerna» i de baltiska länderna presenteras såsom exempel, men det nämnes ingalunda, att de överflödiga rum, som där fråntogs de rika, icke i högre grad underlättade arbetarnas bostadsförhållanden, emedan de »socialiserades» för kommunistpamparnas egna behov. — J.)

Petroskoi 5. 11. 40 kl. 6.20 — Spekulationen i de förflyttades nöd i Finland. De tunga följderna av senaste vinters krig skola i Finland bäras av de arbetande. Karelarna lockades av Mannerheims officerare att lämna sina hem och få numera vandra Finland runt. Hela snabbkolonisationen har blivit en vrångbild. Tidsutdräkten och tredskandet utvisa, att man tänker på storgodsägarna, till vilka bl.a. Tanner och Born höra (I utsändningen föregående kväll näm-

des också Kallio. — J.) Det är tydligt, att de icke önska upplåta jord åt varken de förflyttade eller någon annan, utan önska hålla, vad de fått. Till utlandet, t.o.m. ända till Amerika har man sänt uppgifter om att hela jorddelningsfrågan i Finland redan är löst. Då gårdsherrarna hålla fast vid sina jordar, har man begynt tillgripa kommunernas jordar, vilka äro dåliga och dyra. Det skulle finnas tillräckligt jord i Finland, men i herrarnas besittning finnes 800 storgods, vilkas åkerareal är 136.937 ha eller två gånger så mycket som lägenhetsägarnas. I landet råder för närvarande stort missnöje och de förflyttade börja förstå, att de senaste vinter borde ha stannat på hemtorvan.

*

På de förflyttades missnöje ställde den rådsryska radiopropagandan stora förhoppningar, vilket framgår av den ofta upprepade behandlingen av denna befolknings svårigheter. Den ovannämnda siffran 136.973 ha för storgodsens åkerareal är i övrigt alldeles riktigt hämtad ur statistiken för år 1923 med undantag för att sådana 100 ha överstigande lägenheter då funnos till ett antal av 827 och icke 800. Detta är naturligtvis en småsak. Men propagandisten låter förstå, att denna åkerareal vore två gånger så stor som »lägenhetsägarnas», varmed uppenbarligen avses alla andra jordbrukare. Enligt samma statistik hade Finland likväl år 1923 inalles 2.238.338 ha i åkerareal, varav den ovanförda arealen för 100 ha överstigande gods utgör endast 6 %. Övriga »lägenhetsägare» äga således c. 94 % av åkerarealen. — J.

*

Leningrad 5. 11. 40 kl. 23.05 — Uppläsning av artikeln »Livet på den karelsk-finska republikens nya områden», författad av kamrat Linko. Då vitgardisterna retirerade från de avträdde områdena förstörde eller skadade de fabriksanläggningar och järnvägar, i synnerhet på Näset. Rådsförbundet fick dessa områden i sin besittning i ett eländigt tillstånd, men rådsarbetarna ha redan ställt allt i ursprungligt skick.

De illvilliga vitgardisterna förstörde eller söndrade fabrikerna i Enso, men nu äro de åter i skick. Samtidigt som den ena skogs-

industrianläggningen efter den andra i Finland inställer sin verksamhet eller arbetar endast för syns skull, öppnas i Rådsförbundet nya såg- och produktionsinrättningar.

(Såsom kontrast till de eländiga förhållandena i Finland ställes den snabba återuppbyggnaden på de med rådsriket förenade områdena. Våra soldater ha alla med egna ögon kunnat konstatera, av vilken kvalitet denna var. — J.)

Leningrad 10. 11. 40 kl. 23.05 — Enligt uppgifter i »Ny Dag» tilltager i Finland motståndet mot FFC och tanneranhängarna. Byggnadsarbetare ha utträtt ur fackföreningarna, emedan dessa samarbeta med storkapitalisterna. FFC har förenat sig med det borgerliga förbundet och använder sina medel för främmande ändamål, FFC varnar arbetarna för arbetarklassens riktiga män och kallar dem »obskyra». Tanners hantlangare ha haft stormiga möten i Kotka och Åbo och oppositionen växer. Det tannerska kopplet samarbetar med mannerheimarna. Lokomotiveldarstrejken hör intimt i hop med den finska arbetarklassens kamp. »Ny Dag» publicerar ingående skildringar av fackföreningarnas i Finland verksamhet. FFC anklagas och metallarbetarna i Helsingfors, Kotka och. Imatra ha insett FFC:s lögnaktiga politik, ty tanneranhängarna ha publicerat enbart sina egna nyheter. Motståndet håller på att växa.

*

Kommunisterna gjorde i slutet av år 1940 de mest enträgna försök att åstadkomma någonting inom fackföreningsrörelsen. Kraftansträngningarna koncentrerades på representantvalen till FFC:s kongress, i vilka man var säker på att majoriteten av representantplatserna skulle kunna besättas med »rätttrogna». Vänskapsförbundet och sexlingarna bedrev ett energiskt infiltrationsarbete, och Vapaa Sana jämte alla andra tänkbara publikationer slog på trumman i månader och veckor före mötet och fröjdade sig åt den dom Eero Vuoris folk (»eerovuorelaiset») skulle få vid detsamma. Men det gick alldeles annorlunda. Kommunisterna och sexlingarna erhöilo endast en obetydlig minoritet av representantplatserna vid kongressen och i samtliga frågor ledo de förkrossande nederlag. Fackföreningsrörelsens politiska riktlinjer bestämdes i en av mötet antagen resolution, i vilken också rvömä- och sasuanhängarnas verksamhet skarpt fördömes.

Detta beslut gick de »väckta» så till sinnes, att de samlade sin grups namn till en skriftlig protest. Dessutom gjorde de helt om i fråga om taktik och strategi. De tidigare medlemmarna uppmanades att utträda ur de fackliga organisationerna och nya medlemmar förbjödos att ansluta sig till desamma. Eero Vuoris fackföreningsrörelse skulle krympa ihop till en obetydlighet.

Men åter gick det alldeles tvärtom.

Just vid samma tidpunkt fick vår fackföreningsrörelse röna ett uppsving som aldrig tidigare. Medlemsantalet ökades vid slutet av 1940 och i synnerhet i början av år 1941 med många tiotal tusen, så att det före det nya krigets början närmade sig rekordsiffran etthundratusen. — J.

*

Türi 11. 11. 40 kl. 19.45 — (Slutet av O. V. Kuusinens tal). Hurudan är våra partikamraters ställning i Finland. 10 paragrafen av Finlands grundlag stadgar yttrande- och församlingsfrihet för medborgarna. Det oaktat är det kommunistiska partiets verksamhet i Finland förbjudet. Detta är demokrati à la Mannerheim. (I den rådsryska »demokratin» äro alla andra partier än det kommunistiska förbjudna att bedriva någon verksamhet. Och t.o.m. det kommunistiska partiets verksamhet är tillåten blott i den mån den går efter den rättrogna stalinska linjen. — J.)

Moskva 12. 11. 40 kl. 19.45 — (Ur O. V. Kuusinens tal.) De finska hetsarna underblåsa hatet mot Rådsförbundet genom att smäda dess ordning och påstå, att i Rådskarelen finnarna förtryckas. Detta håller icke streck, ty enligt 96 paragrafen i vår grundlag råder hos oss fullkomlig likställdhet oberoende av ras och färg. Hos oss är finskan det andra officiella språket, ehuru finnarna äro i minoritet. Vi ha finska skolor, böcker och tidningar. Sådant är förtrycket av det finska språket i Rådskarelen. Detta kan icke undgå att utöva inflytande på Finlands arbetare i deras kamp mot slaktarborgarna och socialdemokraterna. Kommunisterna hålla alla för sina bröder. Det lenin-stalinska systemet är den borgerliga nationalismen överlägset.

(Alldeles säkert, såvitt det gäller nationell hets. I det fallet är det överlägset vilket system som helst. Det ha tusentals likvide-

rade finska kommunister fått erfara i Ryssland i fullkomlig likställighet med övriga nationella minoriteter. I Östkarelen var ju bl.a. den omständigheten att en finne icke tillräckligt energiskt studerade ryska tillräckligt skäl för uteslutning ur det kommunistiska partiet. — J.)

Leningrad 12. 11. 40 kl. 23.05 — En artikel upplästes, som innehöll påståendet, att FFC icke understöder Tanner och övriga ledare, emedan de icke arbeta för arbetarnas sak och emedan de äro fientligt inställda mot Rådsförbundet.

Stockholm 12. 11. 40 — Enligt uppgift i »Ny Dag» riktades vid FFC:s kongress en skarp kritik mot Vuoris och Tanners politik och deras fientliga inställning till Rådsförbundet. (Jämför redogörelsen för FFC:s representantmöte på föregående sida. — J.)

Tallinn 13. 11. 40 kl. 23.00 — I en artikel, rubricerad »Mauri Ryömä avslöjar det tannerska dubbelspelet», förklarades, att Tanner omedelbart efter kriget senaste vinter begynte arbeta för ett militärförbund med de skandinaviska staterna, ehuru såsom i Mauri Ryömäs svarsskrift påvisas, ett sådant förbund skulle vara riktat mot Rådsförbundet. Ryömä påvisar ytterligare, att tanneranhängarna gå in för ett revanschkrig mot Rådsförbundet. Tanneranhängarna ha utspritt påståendet, att Ryömä och det av honom grundade Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet äro ägnade att äventyra Finlands relationer till Rådsförbundet och att tanneranhängarna kantänka själva sträva till att upprätthålla goda förbindelser. Förhållandet är alldeles motsatt och tanneranhängarnas försök kunna icke hindra att deras dubbelspel avslöjas.

(Sovjet söker svepskäl för ett nytt anfallskrig. »Huvudvittnena», till vilka man i tur och ordning vädjar, äro Mauri Ryömä, »sexlingarna» och den svenska kommunisttidningen »Ny Dag». — J.)

Petroskoi 14. 11. 40 kl. 6.00 — Mauri Ryömä avslöjar den tannerheimska provokationen. Såsom vi senaste gång meddelade, har Mauri Ryömä till rätten inlämnat en svarsskrift, som publiceras av den svenska tidningen »Ny Dag». I denna svarsskrift skriver Mauri Ryömä bl.a. följande:

Allmänna åklagaren anklagade mig och Sällskapet för fred och vänskap för att min verksamhet vore ägnad att försämra för-

hållandena mellan Finland och Rådsförbundet. Jag frågar: vem är egentligen mera skyldig till att förhållandena mellan Rådsförbundet och Finland försämrats, regeringen eller jag?

Redan långt före kriget hade minister Tanner och det soc.dem. partiet framprovocerat dåliga relationer till Rådsförbundet. En sympatisk inställning till Rådsförbundet var enligt partiledningens mening fördömlig och brottslig. Minister Tanner hade själv visat, vart partiet strävade, ty vid underhandlingarna före kriget visade sig minister Paasikivi medgörligare mot Rådsförbundet än minister Tanner, vars egen verksamhet ledde till att underhandlingarna avbrötos.

Omedelbart efter kriget begynte minister Tanner förbereda ett nytt krig, ett hämndkrig, och detsamma gjorde det soc.dem. partiets ledning. Detta framgår ur minister Tanners tal, i vilket han uttrycker en förhoppning om att också vi skola få rätt sedan den definitiva freden blivit sluten. Också socialisttidningarna drömma, likaväl som det soc.dem. partiets ledning, om ett nytt hämndkrig. Då jag begynte motarbeta den provokation, som syftade till ett nytt krig, häktades jag på order av Tanner. Detta bevisas därav, att då jag anhöll om att bli frigiven, svarade mig statsministern, att han icke hade någonting emot det, men att det soc.-dem. partiets ledning motsatte sig frigivandet.

De finska myndigheterna bedriva härvid ett dubbelspel, men de måtte i likhet med Tanner och Mannerheim tro det finska folket vara mycket lättlurat, om de hoppas kunna provocera fram ett nytt krig.

*

Hatet mot Tanner underblåses oupphörligt genom påståendet, att han ensam var orsaken till att förhandlingarna i Moskva resulterade i ett misslyckande. Rent av oerhörd är enligt ryssarnas åsikt den av Tanner uttalade tanken, att också vi skulle få rättvisa. T.o.m. för häktningen på Ryömä anklagas endast det soc.-dem. partiets ledning, alldeles som om det vore en ovanför statsmakten stående allsmäktig instans. — J.

*

Leningrad 15. 11. 40 kl. 18.15 — Nyheter för Röda armén. 1. En plutonchefs redogörelse för sina personliga erfarenheter i kriget mot de finska vitgardisterna. 2. Vid militärkirurgernas möte i Leningrad ha hållits intressanta föredrag. Föredragshållarna ha till största del varit militärläkare, som deltagit i kriget mot vitfinnarna. — 3. Chefen för en pluton, som deltagit i kriget mot vitfinnarna har i Central-Asien hållit ett föredrag om sina krigserfarenheter. — (Även i de andra nyheterna i utsändningen behandlades på ett framträdande sätt erfarenheterna från kriget mot Finland. —J.)

Petroskoi 16. 11. 40 kl. 23.05 — Inför folket skylla de tannerheimska matkthavarna landets svåra ställning på kriget. Skulden ligger hos dem själva. De drevo landet i krig mot det mäktiga Rådsförbundet. De hjälpa imperialisterna i deras krigföring och bereda sitt land på ett nytt krig.

Petroskoi 19. 11. 40 kl. 23.05 — På grund av de kapitalistiska ländernas påtryckning drevo tannerheimarna sitt land i krig mot Rådsförbundet. Om herrarna då hade gått den försonlighetens väg, som av Rådsförbundet anvisades, - hade Finlands export och import icke nedgått och samtidigt hade landet besparats krigets förödelse, vars följder varit tunga för det finska folket.

Den borgerliga ekonomiska politiken har hämtat eländet till landet. Detta eländiga tillstånd kommer att fortfaara, tills arbetarna och bönderna resa sig mot borgarna och göra ett slut på den tannerheimska politiken.

(Således utpekar man först så noga som möjligt huru erfarenheterna av vinterkriget i Rådsryssland samlas. Sedan skjutes skulden för det förra kriget på »tannerheimarna» och några dagar senare utsändes en alldeles oförtäckt uppmaning till revolution. — J.)

Turi 20. 11. 40 kl. 23.05 — En uppsats av Linko, i vilken Finlands och den karelsk-finska republikens förordningar angående kommunala val jämföras. I Finland äro vallängderna urgamla. Ingen kan där rösta utanför sin hemort. Arbetarna komma aldrig där att välja in sina egna män. Dessa uteslutas ur partiet eller häktas, såsom det gått för Mauri Rvömä, Viik m.fl. I bästa fall delta i Finland hälften av de röstberättigade i valen. Valen giva härigenom icke riktiga resultat, innan arbetarbefolkningen frigöres från tvångskommandot. (Petroskoi påstod 23. 1. 41 att endast 16 %

av de röstberättigade i Finland deltagit i valen. Då vid valen i den karelsk-finska republiken en enda kandidatlista lades fram för valjaren, var det icke mycket att välja emellan, vallängderna må sedan ha varit hur färska som helst. — J.)

Petroskoi 21. 11. 40 kl. 6.20 — Den minskade skörden i Finland. År 1938 erhöles i Finland 4.2 milj. ton spannmål. År 1939 minskades skörden till 3.9 milj. ton och år 1940 till 2.9 milj. ton. Det tanner-mannerheimska kopplet försöker förklara, att detta beror på oförmånlighet väderlek. Om vi minnas, att de krigsgalna herrarna senaste höst mobiliserade arbetskraften och t.o.m. plöjningshästarna, och beakta de i kriget mot Rådsförbundet stupade och de som våren 1940 ännu voro i tjänst, så förstå vi väl, varför sådden icke kunde äga rum senaste vår. Detta är just anledningen till den mindre skörden. De minskade skördarna och det därav föranledda eländet beror således på krigsherrarnas brottsliga verksamhet. (Icke med ett ord antydes, att minskningen i skörden eventuellt också delvis kunde bero på att 10 % av åkerarealen i Moskvafreden gick förlorad, en förlust, som ryssarna voro anledningen till. — J.)

Leningrad—Petroskoi 22. 11. 40 kl. 6.20 — För en kort tid sedan blevo vänsterelementen utdrivna ur Elantos festsal. Socialdemokraterna kastade arga skrivelser efter dem. Elantos hus tillhör icke Tanner och icke heller äger han Folkets hus i Helsingfors. Det är arbetarnas egendom. Tannerheimarna ha bemäktigat sig huset. Därtill ha de icke rätt. Lappomännen togo det med våld, men blott för en tid, icke för evigt.

(Elantovalen hösten 1940 utvisade, att »vänsterelementen» icke äro de bestämmande i Elantos hus. Jämför siffrorna i utsändningen från Petroskoi 13. 6. 41. Och i Helsingin Työväenyhdistys, som bestämmer om Folkets Hus, har det understöd de vunnit varit nästan obefintligt. — J.)

Petroskoi 26. 11. 40 kl. 19.45 — Uppläsning av artikeln »Arbetarklassens enhet». Det kapitalistiska borgerskapet har drivit arbetarklassen in i det imperialistiska kriget och därav följande lidande och elände. Nu uppstår frågan om huru det öde skall kunna undgås, som hotar att beröva alla arbetare det de oundgängligen behöva, huru den hotande faran skall kunna undvikas. Borgarna ha efter det senaste världskriget lovat världen fred och frihet, men ha be-

dragit folket. Medvetandet härom har nu spritts och massorna tro icke längre på löften. De förstå, att borgarna varken kunna eller vilja rädda arbetarna. Var finnes räddningen? Krigets slut kan icke skönjas. Rådsförbundet är den kraft, som förmår besegra borgarnas motstånd. Det är för närvarande den starkaste av de krafter, som upprätthålla freden. Socialdemokratin uppdelar och splittrar arbetarklassen. Den stör proletariats enhetsfront, vars verksamhet är riktad nedifrån uppåt. Socialdemokratin har ställt sig i borgarnas tjänst. Den tror sig uppnå sitt mål i samarbete med reaktionen och borgarna. Den har blivit ett redskap för imperialismen. Den andra internationalen är stadd i upplösning. Exempel härpå äro socialdemokraterna i Polen och Frankrike. Socialdemokratin har hittills icke godkänt klasskampen. Dess massor hava följt sina ledare, emedan de trott på dem. Nu inse de, att de blivit vilseledda. De inse, att samarbetet med borgarna lett dem till undergången.

Socialdemokraterna i Finland ha råkat i samma läge. Endast genom klasskampen kunna de räddas ur sin nöd. Det är nu viktigt att bilda gemensam front med kommunisterna. Kommunisterna vilja icke utöva påtryckning på dem eller pina dem, utan arbetet skall utföras gemensamt, icke genom traktater utan genom gemensam kamp, i vilken socialdemokraterna gärna anförtros en plats i ledningen. Kampen för skapande av ett nytt samhälle måste med gemensamma krafter riktas nedifrån uppåt i trohet mot Marx' och Lenins principer.

Rådsförbundet är en kraft, som man kan sätta sin lit till, den är den kraft, som leder arbetarna till en ljusare framtid.

(Detta är ett försök att emellan hotelserna locka socialdemokraterna med in på den revolutionära vägen genom att lova dem del i ledningen. Men de finska »noskeiterna» voro lika tjockhudade, det må sedan ha gällt lock eller pock. — J.)

Petroskoi 29. 11. 40 kl. 19.45 — Till följd av de finska borgarnas kortsynta ekonomiska politik har handelsutbytet med utlandet starkt sjunkit i jämförelse med senaste och närmast föregående år. (Här följde statistiska uppgifter. — J.) Allt detta hade kunnat undvikas, om tanner-mannerheimarna senaste höst hade gått in på Rådsförbundets förslag. Då hade kriget senaste vinter kunnat undvikas och ett fördelaktigt handelsavtal med Rådsförbundet kunnat

ingås. I stället trodde de borgerliga på sina utländska rådgivare, vilket nu haft elände till följd. Bättring i det nuvarande läget få arbetarna icke, om de icke resa sig till ett sådant motstånd, som gör slut på det manner-tannerska kopplets makt.

(Av förekommen anledning minskades under kriget även andra länders handelsutbyte i jämförelse med det normala. Rådsförbundet hade haft tillfälle att ingå handelsavtal med vårt land många gånger före vinterkriget, men det gick ej in härpå. Och då efter vårt vinterkrig ett sådant avtal ingicks, ökade det icke i högre grad vårt handelsutbyte. — J.)

Petroskoi 3. 12. 40 kl. 6.20 — De makthavande kretsarna i Finland göra fortfarande allt för att försämra förhållandet till Rådsförbundet. Detta bevisas av att den systematiska upplösningen av sällskapen för fred och vänskap med Rådsförbundet. Allting tyder på, att de borgerliga tanneranhängarna fortfarande motarbeta de vänskapliga förhållandena till Rådsförbundet (»Det är summan av min sång, så, fast andra ord förbytas, slutar jag den varje gång.» — J.)

Madona 4. 12. 40 kl. 19.45 — De finska penningmagnaternas intriger mot Rådsförbundet. Ett talande bevis för dessa intriger var häktningen av sovjetvännen Mauri Ryömä och hans dömande till ett 9 månaders fängelsestraff. Tanners organ Suomen Sosialidemokraatti presterade då ett livligt ackompanjemang i saken. Stockholmstidningen »Ny Dag» offentliggör en svarsskrift av Mauri Ryömä, vilken de finska tidningarna icke publicerat. I denna skrift anför Ryömä bl.a. följande: »Vi anklagas för att vi till riksdagen skulle avlåtit en skrivelse, som påstås vara lagvidrig. Vad den innehåller för lagvidrigt ha vi icke fått förklaring på. Vår skrivelse var grundad på fakta, av vilka vi nämnde, att omedelbart efter kriget Finland tillsammans med Sverige begynte befästa Åland och den finska östgränsen, vilka åtgärder inneburo en försämring av de normala relationerna. Finlands press har publicerat sovjetfientliga artiklar. Sålunda har en tidning, som utkommer i Jyväskylä, publicerat en artikel i viken man kraftigt motsatte sig reglerandet av relationerna med Rådsförbundet.

Närmast bäres ansvaret härför av censuren. Det bästa exemplet på censurens verksamhet är att tidningen *Soihtus* utkommande förbjöds. Och det är mycket belysande just vid denna tidpunkt.

Då regeringen är ansvarig för dessa fakta, avläto vi till riksdagen en skrivelse, med förslag till upphävande av censuren. Men herrarna, som icke önskade avsluta vänskapliga förbindelser med Rådsförbundet, förklarade vår skrivelse för olaglig. Minister Tanners tal, i vilket han bl.a. kallar vänskapsförbundet för en »femte kolonn», som arbetar till förmån för en stormakt, är ett tydligt bevis på minister Tanners ståndpunkt».

För närvarande uppgår vänskapsföreningarnas medlemstal till 40.000. Detta utvisar, att det finska folket omfattar Ryömäs politik och fördömer den tannerska. De mannerheimska skyddskåristerna uppegga vapenbrödralförbundet att för arbetarna predika om samgående. Den reaktionära pressen har fått i uppdrag att tuta ut, att folket står bakom Tanners politik och enhälligt understöder densamma.

Tanner fruktar, att Finlands socialdemokratiska massor skola vända honom ryggen, och däri misstar han sig icke heller.

(Den till riksdagen insända skrivelsen får här tjäna som kamuflage för antändning av vedtravar, upplopp och annan revolutionär verksamhet. — J.)

Petroskoi 6. 12. 40 kl. 23.05 — De finska penningmagnaternas fraktion har genom ett strängt censursystem kringskurit möjligheterna för offentligt framträdande. Den reaktionära pressen tutar ut, att Finlands folk är tillfreds med det nuvarande systemet. Tanners organ Suomen Sosialidemokraatti publicerade nyligen en artikel som ironiserar över Sasu Punanen, Ampujas och Wiiks duplicerade tidning, i vilken yttringar av opposition offentliggjorts. Förföljelsen av vänskapsföreningarna fortgår alltjämt. Tannerheimarnas förtryckspolitik uppväcker allmän bitterhet. Detta förtryck kommer att bestå, ända tills det verkliga finska folket självt träder upp till kamp och gör slut på kapitalisternas välde.

Petroskoi—Leningrad 7. 12. 40 kl. 6.20.— De från det tannerska partiet uteslutna utge en duplicerad tidning. De ha fråntagits möjligheterna att låta trycka den i ett tryckeri. Det är betecknande att i Finland yttrandefrihet icke råder. År 1930 indrogs på åtgärd av de sorgligt ryktbara lappomännen arbetarnas sista tidning (= en öppet kommunistisk tidning. — J.) Därefter har det varit omöjligt att uttrycka sina egna åsikter. Det manner-tannerheimska kopplet

upprätthåller ett strängt censursystem. De som icke understöda deras samarbetshumbug, ha berövats yttrandefriheten. Suomen Sosialidemokraatti skrev för en tid sedan ironiskt om Wiik, Ampuja och Sasu Punanen. (Voro Wiik, Ampuja och Sasu Punanen så heliga personer, att man icke ens hade fått skriva ironiskt om dem? — J.) Det nuvarande våldsstyret skall föreställa demokrati. Också medlemmarna av det finskrådsryska vänskapsförbundet förföljas. Soihtu och Kansan Sanomat beslagtogs. Herr Tanner har i hotfull ton sagt, att den demokrati vore för fri, som tillåte yttring av avvikande åsikter. (Lögn. — J.) Detta uppväcker allt större bitterhet hos det finska folket. De i elände störtade lönearbetarna, lantarbetarna, det verkliga finska folket reser sitt huvud och gör slut på förtrycket.

Moskva 14. 12. 40 kl. 18.30 — *Viborg* 14. 12. (Tass) — Staden har antagit en högtidlig prägel. På gatorna, i parkerna, i inrättningar och spårvagnar ses valproklamationer och plakat. De arbetande mottaga valdagen med nya, goda resultat. Viborgs interimistiska stadsstyrelses ordförande Ivanov berättar i en intervju för Tass' korrespondent, att i staden flere hundra bostadshus reparerats. — I stadens råd inväljes de bästa av dem, som verkat för stadens och produktionsinrättningarnas återuppbyggnad. Också de bästa stachanovisterna inväljas. — I staden verka över 1.000 agitatorer, som tala för kommunisternas och de partilösas Stalin-block. De sista valförberedelserna äro i gång. 15. 12. öppna valkretsarna sina dörrar och de arbetande komma för att ännu en gång uppfylla sin medborgerliga skyldighet och ge ett uttryck för sin samhörighet genom att sluta upp kring partiet, rådsregeringen och Stalin.

(Man får av intervjun med kamrat Ivanov en särdeles levande bild av valen i sovjetparadiset. I en stad, av Viborgs mått, som under den ryska parentesens hade ett invånarantal, vilket uppgick till blott en bråkdel av det tidigare, verkade över 1.000 agitatorer för »Stalin-blocket», vilket icke hade konkurrens av någon annan lista. Det är således icke att undra på, att stadsstyrelsens ordförande redan före valet kan berätta vad slags folk som inväljes i stadens råd. — J.)

Leningrad 15. 12. 40 — *Helsingfors* 14. 12 — Som bekant förrättas i Finland den 19 december val av president.

Tidigare förrättades valet i Finland så, att genom röstning 300 elektorer utsågos, varefter dessa gävo sin röst åt presidentkandidaterna. Den som erhållit över hälften av antalet röster blev president.

Denna gång har man frångått detta valsätt och valet förrättas med stöd av en lag av den 4 december 1940, enligt vilken det verkställes av de gamla elektorerna. Av dessa ha likväl 15 avlidit, varför nya i dessas ställe förordnats.

Den finska pressen skriver om den enighet beträffande presidentvalet, som påstås prägla hela folket. Helsingin Sanomat skriver, att någon meningsskiljaktighet vid valet icke kan föreligga. I själva verket utkämpas mellan partierna en häftig kamp. Den i dessa dagar utkomna »Kansan Lehti» uppger såsom presidentkandidater Paasikivi, Ryti, Kivimäki, Mannerheim, Ståhlberg, Jussila (Juttila — J.) och Svinhufvud.

*

Den inblandning i vårt presidentval det officiella Rådsförbundet gjorde sig skyldig till var ännu grövre. Icke ens i fråga om vår förre presidents tragiska död kunde bolsjevikerna iakttaga den finkänslighet mellanfolkliga seder förseskriva, för att icke tala om, att Moskva icke hade någon rätt till inblandning i våra inre angelägenheter. Sålunda kallades vårt sändebud i Moskva, minister Paasikivi, den 6 december 1940 till Kreml, där kommissarien Molotov både muntligen och skriftligen till honom överbragte ett meddelande av enastående slag, i vilket bl.a. sades:

»Det är klart, att om någon sådan som Tanner, Kivimäki, Mannerheim eller Svinhufvud väljes till president, så dra vi därav den slutsatsen, att Finland icke önskar uppfylla sitt fredsfördrag med Rådsförbundet.» — J.

*

Petroskoi 21. 12. 40 kl. 6.20 — »Arbetsförföljelserna i Finland». — Förföljelserna av medlemmarna i Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet ha nu kulminerat. För att dölja denna förföljelse och fästa allmänhetens uppmärksamhet på någonting annat grundade Manner och Tanner vapenbrödrabund.

Alla som önska fred, sättas i fängelse eller s.k. skyddsförvar. Arbetare avskedas. Lappomännen härja i landet och förfölja arbetarna så mycket de hinna, fängelserna äro fyllda av arbetare. Allt detta låter en förstå, att Manner & Tanner jämte medbrotslingar bereda sig på att göra upp sina mellanhavanden med Rådsförbundet. Men det internationella läget är sådant, att de nu icke kunna lita till utländsk hjälp för genomdrivande av sina syften lika litet som för upprätthållande av sitt skräckvälde i Finland.

Petroskoi 22. 12. 40 kl. 6.20 — I stället för folkförtryckaren Kyösti Kallio kom en ny förtryckare Ryti, med majoriteten av rösterna, kantänka. Medan manner-tannerheimarna rådslogo om vem som skulle väljas till president, ledde de stora massorna i landet nöd. Väinö Tanners organ Sosialidemokraatti talar ibland i misshuggsanning om det godtycke ockrare och roffare i landet utöva och den utarmning som drabbat proletariatet. Men folkets understa lager ha småningom märkt, att huvudskyldiga härtill äro socialdemokraterna, som svansat för borgarna.

(Sällan har ett så ohyfsat språk använts om statschefen i en vänskapligt sinnad stat och hans avlidne föregångare. Dessutom vill man draga president Rytis röstmajoritet i tvivelsmål, ehuru valresultatet var praktiskt taget enhälligt — J.)

Petroskoi—Leningrad. 31. 12. 40 kl. 23.05 — De finska borgarnas nationella hets. Det manner-tannerheimska kopplet använde sig av tre medel i sitt nationella agitationsarbete: fosterlandet, fädrens tro och den rådande samhällsordningen. För dessas försvar var kriget nödvändigt och dessutom ett nytt krig, som det nämnda kopplet håller på att förbereda. Vad betyda då dessa tre begrepp? Med fosterlandet förstås ett av borgarna ägt land, i vilket dessa kunna leva sorglöst samtidigt som arbetarna kämpa för dem. Med tillhjälp av fädrens tro hålles folket i andligt mörker. Den rådande samhällsordningen har fört landet till förfallets brant. Isynnerhet under senaste tid har den varit landets grundolycka. Den nuvarande arbetslösheten, arbetarbefolkningens nöd och hunger äro en följd av den kapitalistiska ordningen. Kapitalisterna spekulera i folkets nöd. Men måttet är rågat för Finlands arbetarbefolkning. Herr Ryti förstår uppenbarligen detta, då han i ett tal yttrar, att de fortsatta svårigheterna och det ansträngda livmedelsläget framkalla vredes-

utbrott bland folket. I Finland utövas en omfattande terror. Men tvärtemot sitt ändamål påskyndar den den nuvarande samhällsordningens sammanbrott, såsom i Estland, Lettland och Litauen skett.

(Nu talar man inte längre i liknelser eller om ledstjärnor, utan korten slås i bordet: samma öde väntar er som Estland, Lettland och Litauen! Det var Rådsförbundets nyårslöfte till Finlands folk vid årsskiftet 1940—41. — J.)

Petroskoi 7. 1. 41 kl. 23.05 — De finska borgarna försöka muta arbetarna. Borgarna ha i sin fruktan för hatet från Finlands arbetarbefolkning, som de störtat i ett dag för dag växande elände, tillgripit mångahanda och mångskiftande medel. Såsom det senaste måste anses deras beslut att vinna de röda invalidernas förtroende genom att slutligen, efter nästan ett kvarts sekel, bevilja dem en mindre pension. Allmosor hjälpa icke, de finska borgarnas historiska ansvar för ett under 22 år genomfört utpressningssystem kan icke undanröjas. De finska borgarna skola svara för sina onda gärningar lika säkert, som de ryska borgarna 1917 och de estniska 1940.

*

Ovanstående raseriutbrott utvisar huru oangenämt bolsjevikerna berördes av varje social åtgärd och speciellt av allt, som kunde undanröja de konflikter, vilka bottnade i de olyckliga händelserna år 1918. Huru välkommen skulle icke i Moskva eu nyhet om ett negativt beslut i frågan om de röda invalidernas pension ha varit. Nu fingo ryssarna i stället nöja sig med en blodig hotelse, vars innebörd ingalunda är oklar för den, som minnes händelserna i Ryssland år 1917 och i Estland år 1940. — J.

*

Petroskoi—Leningrad 10. 1. 41 kl. 23.05 — Det bottenlösa elände och den hungersnöd, som borgarna genom sin krigspolitik störtat hela Finlands arbetarbefolkning i avspglas i budgeten för detta år, vilken riksdagen först nyligen definitivt antog. De i budgeten upptagna utgifternas slutsumma är oerhört hög: 18 miljarder 134 miljoner 100 tusen mark. — — — Då i budgeten upptagits 10.410 milj. mark i kapitalinkomster och de inkomstbringande kapitalut-

gifterna utgöra endast 3.021 milj. mark, betyder detta, att de summor, som enligt budgeten skola utpressas ur folket i form av lån, uppgå till 7 miljarder mark, nämligen just skillnaden mellan de nyssnämnda beloppen. Det manner-tannerheimska folkförtryckarkopplets gåva till Finlands arbetarbefolkning för detta år. *Om det nuvarande utpressningssystemet skulle bliva bestående också blott detta år*, skulle folkets understa lager få betala 7 miljarder för krigsrustningar, befästningsarbeten, byggande av flygfält, utbildning av krigspolis och för befrämjande av generalernas och andra politiska intrigörers brottsliga krigsplaner samt för upprätthållande av ochrana- och terrorkommandot.

(Ett tydligt uttalat erkännande av att bolsjevikerna beslutat att under år 1941 göra slut på vår självständighet, som de kalla »utpressningssystem». — J.)

Petroskoi 15. 1. 41 kl. 6.20 — Finlands folk är missnöjt med smörexporten. Det är allmänt bekant, att Finland tidigare årligen exporterat stora kvantiteter smör till utlandet. Därför kan ingen heller på allvar tro att produktionen helt plötsligt skulle nedgått till den grad att den icke förslår för landets egen befolkning. För att lugna folkopinionen ha de finska exportkapitalisterna genom pressens förmedling förklarat smörexporten som blott och bart en formalitet.

(Detta bevisar från vilka källor de huvudlösa rykten härstammade, vilka talade om export av finskt smör till utlandet. Ryssarna medgåvo likväl i misshugg själva vad vår smörbrist egentligen berodde på. Jfr *Petroskoi* 14. 2. 41 kl. 23.05 och Moskva 4. 7. 41. — J.)

Petroskoi 15. 1. 41 kl. 23.05 — Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet förbjudet i Finland. Den i Sverige utkommande dagstidningen »Ny Dag» publicerade den 28 december en alarmerande artikel ur vilken vi översätta följande uppgifter om de finska kapitalistiska makthavarnas provokatoriska åtgärder under senaste tid.

Någon dag efter det Ryti valts till president, (en förtäckt anklagelse mot president Ryti. — J.) säges i artikeln i »Ny Dag», har rådstuvurätten i Helsingfors avkunnat utslag om upplösning av Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet. Beslutet är ett slag i ansiktet för alla de tusentals röda medborgare

i Finland, vilka tillhöra detta sällskap eller understöda dess strävanden. Samtidigt bevisar rådstuvurättens utslag att den officiella framställningen om de finska borgerliga kretsarnas strävan till vänskapliga förbindelser med sitt östra grannland är endast humbug.

Rådstuvurättens utslag är en grov provokation mot de arbetande i Finland och mot Sovjetunionen, fortsätter den svenska tidningen. Det är alldeles oerhört att de finska domstolarna och makthavande i nuvarande situation förbjuda en organisation, som önskar upprätthålla fred och vänskapliga förbindelser med det stora socialistiska grannlandet.

Vidare citerar tidningen den del av president Rytis programförklaring i vilken han talar om utvecklingen av vänskapliga förbindelser mellan Finland och Rådsförbundet, »Ny Dag» yttrar, att i ljuset av dylika händelser denna förklaring icke kan anses som någonting annat än ett vilseledande av Finlands folk, då de medborgare i Finland, vilka gått in för vänskapliga förbindelser, behandlas som kriminalbrottslingar och deras organisation upplöses. Allt detta är för tjockt.

»Ny Dag» erinrar ännu om det uttalande av rådsregeringens chef, kamrat Molotov, i vilket han konstaterar, att förhållandena mellan Finland och Rådsförbundet kunna bli lidande för så vitt icke de makthavande i Finland upphöra med att förfölja de vida samhällsskikt, vilka sträva att befästa goda grannförhållanden till Rådsförbundet. (Åter ett hot om att Rådsförbundet skall ingripa. — J.)

Petroskoi 17. 1. 41 kl. 23.05 — »Ny Dag» har publicerat en ledande artikel rubricerad »Socialdemokrater och lappomän i samma regering». Tidningen skriver bl.a. följande: Svårigheterna med regeringsbildningen i Finland bevisa, att pratet om den i Finland rådande enigheten saknar all grund. Mellan arbetarna och den makthavande reaktionen finnes en djup klyfta. Först nyligen ha motsättningar mellan de finska och de svenska ledande grupperna uppkommit speciellt därför att de finska kapitalisterna kolonisera svenska bosättningsområden med förflyttade i större utsträckning än vad de svenska godsherrarna anse skäligt. Den svenska borgerliga pressen ser endast den ena sidan av saken, men denna reaktionära konflikt har också sin sociala sida. Den svenska maktklassen har under århundraden förtryckt det finska folket. Ätminstone den största

delen av tjänstemännen i Finland tillhöra den svenska överklassen, och de svenska godsherrarna och de rika besuttna utgöra en stor del av Finlands svenskspråkiga befolkning. De frukta en uppdelning av sina jordar och önska icke deltaga i krigskostnadernas betalning. Den svenska gruppens representanter hotade redan med att utträda ur regeringen, men herr Ryti lyckades förhindra deras avgång med ett enigheten åtminstone till det yttre skulle bevaras. Men motsättningarna ökas dag för dag och man försöker upprätthålla den yttre enigheten för att kunna bibringa utlandet en oriktig uppfattning. »Ny Dag» konstaterar att det av Tanner ledda socialdemokratiska partiet ingått regeringskoalition med lappoherrarna. Detta är ett tydligt bevis på socialdemokratins förfall. Det är därför icke att förvåna sig över att Tanner möter ett starkare motstånd än förr från de arbetande. Tidningen uttalar som sin uppfattning att det rådsfientliga system, vilket det borgerliga och det tannerska kopplet ha givit sig i våld i sin kamp mot oppositionen, utvisar att den finska reaktionen gått för långt i sin animositet. Exempelvis det rådsfientliga agitationstal, som — Väinö Tanner nyligen hållit i Åbo, anser den svenska tidningen som en direkt hotelse och finner det naturligt att sådana stora ord lätt kunna visa sig alltför riskabla för de finska krigshetsarna. (Först underblåses språkstriden och så utmynnar det hela i en hotelse. — J.)

Petroskoi 20. 1. 41 kl. 6.20 — Hetsjakten efter fredsvännerna i Finland fortsätter. — Förföljelseåtgärderna mot medlemmarna av Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet fortfara alltjämt. Sålunda skriver den i Sverige utkommande tidningen *Arbetaren* (en halvkommunistisk syndikalistisk liten tidning. — J.) »Omedelbart efter det sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet i Finland förbjöds, ägde talrika husundersökningar hos sällskapets medlemmar rum. Ett hundratal sådana husundersökningar ha förekommit i hela landet. Likaså verkställdes häktningar, men det är icke känt huru många. Att dessa husundersökningar inträffade efter det Ryti valts till president, kan anses som en tillfällighet, (återigen en förtäckt anklagelse mot vår statschef. — J.) men det är i varje fall ingen tröst för arbetarna. Husundersökningarna bevisa i ingen händelse att man i Finland kunde hoppas på ett mera frisinnat regeringssystem», skriver tid-

ningen. Vidare berättar tidningen »Arbetaren», att soldaterna i Finlands armé på sitt eget sätt bjuda motstånd mot krigshetsarna. »På många håll», säges i denna tidningsartikel, »isynnerhet i Österbotten, som bebos av en fredsälskande bondebefolkning, ha förekommit talrika deserteringar. Följden härav har varit flere mål inför domstol. Dessa krigstjänstvägrare ha ådömts tukthus ända upp till två år. Även dessa domar ha uppväckt förbittring bland befolkningen. Bondebefolkningen kan icke inse, att det vore nödvändigt att så strängt straffa värnpliktiga, vilka tröttnat på den långa krigstjänsttiden och icke överhuvudtaget önska befrämja krigssträvandena. Denna åsikt, som företrädes av böndernas stora massa, kan bli farlig för de makthavande.» (Detta är provokation för att förmå soldaterna att vägra att utföra krigstjänst. — J.)

Tidningen »Ny Dag» ägnar föreningen Raivaajat uppmärksamhet (en avdelning under det soc. dem. partiet — J.) och anställer jämförelser mellan myndigheternas inställning till denna och till fredsvännerna. »De, som önska knyta Finland vid imperialisternas bojer ännu fastare än förr få fritt driva sitt spel, men de som arbeta för en fred mellan Finland och Rådsförbundet jagas som skogens vilda djur», skriver tidningen. »Det råder dock intet tvivel om», slutar tidningen, »att Finlands arbetarbefolkning skall finna ett medel mot den terror och rannan och det tannerska kopplet bedriva. De finska myndigheterna nå genom sina förföljelseåtgärder ett resultat, rakt motsatt det de avsett. Finlands arbetarbefolknings politiska väckelse kan icke hindras med maktmedel. Finlands livsintressen kräva, att det lever i fred och vänskap med Rådsförbundet.»

Petroskoi 23. 1. 41 kl. 6.20 — Uppläsning av en i Sordavala bostad arbetares brev, vilket innehåller följande: Då de finska slaktarnas äventyrliga krigsföretag slutade med ett svidande nederlag för dem själva, och min hemort Lahdenpohja köping tillföll Rådsförbundet, började de vita krigspoliserna och övriga spårhundar driva invånarna över den nya gränsen. Flyttningen är obligatorisk, lydde den stränga ordern. Det fanns likväl många, som voro ohågade att flytta. Och flera fingo med livet plikta för sin opposition. Trots alla hotelser och all pådrivning stannade 20 av Lahdenpohjas invånare på denna sida om gränsen. Nu bor jag tillsammans med hustru och barn i Sordavala stad. Brevskrivaren fortsätter: Jag

har här under denna korta tid deltagit i två val. I Finland deltaga 16 % av de röstberättigade (Jfr Turi 20. 11. 40 — J.) i valen, men i Rådsförbundet rösta alla röstberättigade. Också detta bevisar den stora skillnaden mellan Rådsförbundet och de kapitalistiska länderna.

Jag kommer att ägna all min kraft åt det socialistiska arbetet och hoppas att Finlands hela arbetarbefolkning, som till största del ännu suckar under kapitalisternas och terroristernas ok, snart skall få en möjlighet att skapa sig en framtid. (Avsikten är att bevisa, att bakom gränsen stå Kuusinen-anhängare redo att hjälpa genast när det smäller. — J.)

Petroskoi 25. 1. 41 kl. 6.20 — De finska medborgare, som gå in för fred och vänskap med Rådunionen, ha stämplats som rena kriminalbrottslingar. I samband med denna rådsfientliga upp-
vigling, rustar sig Finlands borgare samtidigt för ett nytt krigs-
äventyr. Från och med början av detta år har på uppdrag av de
makthavande krigshetsarna planerats en fullkomlig militarisering
av ungdomen. Sålunda har vid gymnastiklärardagarna i början av
januari utarbetats omfattande planer på att gymnastik- och idrotts-
organisationerna skola ändras så, att de faktiskt bli militära utbild-
ningsorganisationer. Genom att som käpphäst använda ordet lan-
dets försvar, ha de makthavande i Finland för avsikt att göra alla
skolor, börjande med folkskolorna, till organ för en förberedande
militär utbildning. Avsikten är, att fullständigt militarisera hela
landets ungdom. Man föreslår minskning av antalet timmar för verk-
ligt bildningsarbete i skolorna och dessa timmar skola användas
till militär utbildning. Sommarferierna och skidloven skola användas
helt och hållet såsom en militär träningsstid genom att i stället för
dessa ferier anordna exkursioner med vapenövning. De hittillsvarande
gymnastiktimmarna i skolorna skola indragas och i deras ställe en
obligatorisk krigsskolning av eleverna tagas i bruk. Samtidigt plane-
ras en effektivisering av krigspropagandan vid alla skolor och denna
agitation kallas andlig fostran.

Om man jämsides med dessa åtgärder beaktar de krigiska, mot
Rådsförbundet riktade tal, bland vilka herr Väinö Tanners agitations-
tal i Åbo väckt speciell uppmärksamhet, kan man således ta för
givet att den manner-tannerheimiska fronten i Finland rustar sig
för ett nytt krigsäventyr, ännu oklokare än det föregående.

(Varje liten småsak försöker man framställa såsom en motivering för Rysslands egna anfallsplaner. Jfr Leningrad 26. 4. 40, som bevisar huru bolsjevikerna skryta med sitt eget skolväsens militarisering. — J.)

Petroskoi 8. 2. 41 kl. 23.05 — Finlands befolkning strävar till en verklig självständighet för folket. Oppositionen mot de borgerliga självständighetskrämarna är i tilltagande. Det har hos Finlands arbetarbefolkning, de bönder, som understöda en arbetarnas demokrati, och delvis inom den arbetande intelligensen väckt ond blod, att den nuvarande regeringskoalitionen icke blott fortsätter den förra antidemokratiska regeringens reaktionära politik, utan till och med ytterligare skärpt den. Särskilt har det väckt ogillande att myndigheterna godtyckligt få terrorisera den del av folket, som önskar fred och vänskapliga förbindelser med Rådsförbundet, medan samtidigt lappoherrarna, vilka äro bekanta som utländska makters handgångna män, fått säte i regeringen. Finlands arbetarbefolkning, som redan nog tydligt har sett, att den icke här något att säga till om i landets angelägenheter, börjar i allt större utsträckning träda upp till kamp för en verklig folkets självständighet och demokrati.

Petroskoi—Leningrad 11. 2. 41 kl. 23.05 — De finska kapitalisternas planer för folkets utsugning. Den äventyrliga krigspolitiken och den därav följande uppblåsthet, kapitalisternas profithunger, den ohämmade spekulationen och slöseriet med landets ekonomiska tillgångar i den improduktiva krigsindustrin i arbeten på befästningar och flygfält, ha fört Finlands ekonomi till ett aldrig tidigare skådat förfall. Den allmänna prisstegringen, som fört den arbetande befolkningen till hungersnödens brant, har samtidigt inneburit en nedgång i penningvärdet. De borgerliga finansmännen frukta för en annalkande katastrofal inflation, som kunde äventyra också storkapitalisternas ställning. Därför har man från statsmaktens sida begynt tänka ut åtgärder, med tillhjälp av vilka den hotande inflationens tunga följder kunde läggas på det arbetande folket och det samtidigt dock vore möjligt att förklara för befolkningen att statsmakten kantänka försöker försvara folkets intressen. Den i denna avsikt tillsatta ekonomiska delegationen vid finansministeriet har till statsrådet inlämnat ett utlåtande angående åtgärder för trygghet av penningens värde. Detta utlåtande är fullspäckt med allehanda ut-

smyckande fraser om de gemensamma intressenas försvar — — —
 I betänkandet säges bl.a. att »kriget, som vårt land tvangs att föra, åsamkade staten synnerligen stora utgifter». Men delegationen underlåter att nämna, att just de nuvarande makthavande i Finland, alltifrån lappoherrarna ända till det tannerska socialdemokratiska partiet voro de, som tvungo Finlands folk in i kriget. Rustningarna för det nya kriget, vilka av delegationen kallas försvarsberedskapens effektivisering, föranleda fortfarande oerhörda utgifter. Samtidigt ha de riktat de i krigsmaterielproduktionen engagerade kapitalisterna på den övriga befolkningens bekostnad. Prisstegringen har också i hög grad ökat kapitalisternas inkomster. Medelklassens besparingar ha gått till de kapitalistiska profithajarna. Bland de föreslagna åtgärderna märkes utvidgning av prisreglementeringen, beskattning av krigskonjunkturvinst och åtgärder till motverkande av masspekulation. Dessa förslag ha likväl ingen större betydelse, enär de alla sist och slutligen leda därhän att den arbetande befolkningen får betala följderna av regeringens sorgliga ekonomiska politik. Exempelvis beskattningen av krigskonjunkturvinsterna medför endast en skenbar lättnad, ty skatteintäkterna tagas av konsumenterna. Dessutom torde den enda av dessa åtgärder, som bokstavligen blir genomförd, vara den punkt i vilken delegationen föreslår, att arbetarnas löner icke skola höjas, åtminstone icke i proportion till prisernas stegring. Man måste sträva till, säges det i betänkandet, att använda andra medel än löneförhöjningar för att bevara mindre väl avlönade löntagares levnadsstandard på en skälig nivå. Om det åter på något område vore nödvändigt att höja lönerna, finner delegationen det viktigt, att förhöjningarna icke fullständigt eliminera prisstegringen, isynnerhet då denna beror på en höjning av skatterna. Delegationens betänkande är sålunda ett dokument, som ger en åskådlig bild av den oförsynthet med vilken den finska kapitalistklassen bekämpar landets arbetarbefolkning för att på denna överflytta de tunga följderna av sin krigs- och konkurspolitik.

*

Då hos oss vidtagas åtgärder för utvidgning av prisreglementeringen, beskattning av krigsvinster, motverkande av masspekulation

och samtidigt även för reglementering av arbetslönerna, är detta ett bevis på oförsynthet. Men utbetalningen av pensioner åt de röda invaliderna från år 1918 var ju också en oerhörd oförsynthet. Man må göra vad som helst, så är det ur bolsjevikernas synvinkel av ondo, då det för dem naturligtvis varit angenämast om vi hade suttit med händerna i kors och väntat tills de ekonomiska svårigheterna hade gjort vårt folk moget att mottaga nådastöten från dem. — J.

*

Petroskoi 12. 2. 41 kl. 23.05 — Varpå beror den hungersnöd som hotar Finlands folk? — Rådsförbundet är det enda land, från vilket livsmedel till Finland kunde importeras. En livsmedelsimport i större utsträckning från Rådsförbundet skulle likväl enligt vissa amerikanska tidningar förutsätta att de finska myndigheterna upphörde med all rådsfientlig provokation, och detta vore möjligt endast i det fall att den inre politiken i Finland bleve demokratisk.

Utan att bry sig det minsta om det finska folkets livsintressen hava dess herrar efter sitt nederlag i kriget fortsatt sin provokationspolitik mot sitt stora grannland, vilket kunde ge Finland allt vad det behöver och även hade givit det, om Finland fört en förnuftig politik.

Men i stället för en sådan förnuftig politik ha de makt-havande i Finland fortsatt sina intriger och till och med upplöst Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet. De makt-havande krigsäventyrarna våga helt enkelt inte säga rent ur åt folket, att icke Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet utan just de själva, som bakom kulisserna dikterat upplösningsbeslutet, störa de goda förbindelserna mellan de bägge grannländerna. En annan sak är sedan, skriver samma tidning, huru länge det finska folket tål detta dubbelspelande kapitalistkoppels maktstyre och all den nöd och brist, som denna äventyrliga politik haft som följd.

*

Eller på vanligt svenska: det hade kommit livsmedel från Rådsförbundet om kommunisterna i fred fått ställa till revolution. Men

då Ryöma-anhangets verksamhet förhindrades, så kunna vi skylla oss själva för vår nöd. För att denna påtryckning skulle vara effektivare, uppgives den härstamma från »vissa amerikanska tidningar». Egendomligt i saken är blott, att bolsjevikradion, som så gärna nämner det utländska källorna vid namn, också om det gäller den obetydliga «Ny Dag», icke nu uppger namnet på en enda auktoritativ tidning, vilken den i detta fall skulle citera. — J.

*

Petroskoi—Madona 14. 2. 41 kl. 19.45 — De finska stor-kapitalisternas planer för folkets utsugning. — Andra delen av O. V. Kuusinsens tal vid den karelsk-finska republikens högsta sovjets sammanträde den 1. 7. 1940. — Vintern 1921 anföllo de finska slaktarna åter Råds-Karelen, där den röda armén åter slog ned deras trupper. Till denna seger bidrog i betydande mån en finsk partigångaravdelning under ledning av kamrat Antikainen, som i slaktarnas rygg anföll deras huvudstab i Kiimasjärvi och förintade den.

Man kan särskilt lägga märke till, att för varje gång de finska slaktartrupperna anföllo över gränsen, stötte de på ett allt mera beslutsamt försvar från den råds-karelska befolkningens sida. Det karelska folket tillåter icke att det kapitalistiska Vit-Finland under sken av att försvara karelarna tillgriper Karelens naturrikedomar.

Nu är fred slutet mellan Finland och Rådsförbundet. Men kan detta betyda, att vi nu icke behövde draga försorg om att vårt sovjetlands finska gräns är säker och att den röda armén alltjämt stärkes? Ingalunda.

(Ett klart erkännande av omfattande förberedelser i omedelbar närhet av vår östgräns. — J.)

Petroskoi 14. 2. 41 kl. 23.05 — Finlands kreaturstam minskas betydligt. Borgarnas ekonomiska politik driver landet snabbt mot hungersnöden. Lantbruksstyrelsen i Finland har verkställt en räkning av kontrollföreningarnas boskap. Räkningen utfördes på alla de lägenheter, som voro anslutna till kontrollföreningar den 1 januari 1940 och 1941, vadan boskapen på de lägenheter, som under år 1940 utträtt ur kontrollföreningarna icke kunnat inverka på resultatet.

(Här ge ryssarna äntligen en riktig förklaring till den minskade smörtillgången. Således den minskade kreaturstammen och icke smörexporten till utlandet, som de påstodo den 15. 1. 1941 kl. 6.20.

- J.)

Petroskoi 22. 2. 41 kl. 19.30 — I Finland planeras tvångs-uttagning av spannmål. — Tvångsåtgärder även för ordnande av foderfrågan. — I Finland har det redan en längre tid varit svårt att få spannmål ut i handeln. Bönderna önska icke överlåta spannmål till de priser, som staten fastställt, emedan man i smyg-handeln kan få ett många gånger högre pris för spannmålen. I detta sammanhang må det nämnas, att från de arbetandes i Finland sida redan en längre tid klagomål anförts över att de tilläggsransoner som på kort beviljas personer i tungt arbete äro otillräckliga. Tillräckligt med bröd ha endast personer i lätt arbete, vilka äro mest företrädna i de rikas folklager.

(Vid denna tid var dagsransonen för person i lätt arbete 250 gram och för person i tungt arbete 600 gram. — J.)

Petroskoi 26. 2. 41 kl. 19.30 — Den borgerliga tvångskollektiviseringen i Finland. — En av borgarnas lögner, som utsprides bland de fattiga bönderna och småbrukarna på den finska landsbygden, är den, att kommunisterna vilja låta en främmande makts armé tvångskollektivisera bönderna. Denna lögn är intressant, inte bara ur den synpunkten, att den inte innehåller en gnista av sanning, utan också därför, att borgarna i Finland egentligen gjort det som de anklaga kommunisterna för. Även tvångskollektivisering, som kommunisterna inte bedrivit i ett enda land, har storborgarna i Finland genom förmedling av sina banker ägnat sig åt redan i årtal, visserligen på sitt eget sätt. Det vill säga: borgarna kollektivisera icke fattiga och skuldsatta bönders lägenheter för deras fattiga ägares behov, utan för att uppdelat dem mellan bankherrarna. Kommunisterna understöda naturligtvis icke en dylik tvångskollektivisering lika litet som tvångskollektivisering över huvud taget. Tvärtom, kommunisterna ha tillräckligt klart uttalat som sin åsikt, att den arbetande bondebefolkningen själv är husbonde på sin jord och att bondens jord icke får utmätas för gäld eller obetalda skatter. Sålunda godkänna kommunisterna i Finland exempelvis under nuvarande förhållanden icke att den s.k.

förmögenhetsöverlåtelseskatten utsträcker till en bonde som själv arbetar på sin torva eller över huvud taget till mindre bemedlade. En arbetande bonde skall enligt kommunisternas åsikt tvärtom understödjas. Han borde få tilläggsjord, och samtidigt de jordar, som tillhöra de i lyxvåningar i städerna boende gårdsherrarna, och likaså flottningsbolagens jordar uppdelas bland de obesuttna på landsbygden.

Borgarnas krigspolitik har drivit bonden till hungersnödens brant. Han saknar ofta lys- och motorpetroleum, utländskt kraftfoder, konstgödningsmedel, konsumtions- och utsädesspannmål och många andra nödvändiga förnödenheter. Den arbetande bonden lider under militärtvång, tvångsuttagning av hästar och mångahanda reglementerings- och tvångsåtgärder. Allt detta som drabbar den fattiga arbetarbefolkningen och de mindre bemedlade på landsbygden har uttänkts och förorsakats av de stora kapitalistherrarna i städerna och de rika gårdsherrarna på landet gemensamt. Finlands kommunister ha alltid kämpat för den fattiga och medelbärgade bondeklassen mot de stormrikas utsugningspolitik. Det är således fåfängt för den arbetande bondebefolkningens och hela landsortsbefolkningens fiender, storkapitalisterna och deras likriktade högtalare, att anklaga kommunisterna för det lidande, som de själva åsamkat och fortfarande åsamka landsbefolkningen. Endast Finlands kapitalistiska maktbärande äro ansvariga för den tunga ekonomiska ställning som Finlands fattiga landsbefolkning iråkat. Borgarna ha icke berett den arbetande bondebefolkningen någon som helst mera betydande materiell vård och har således icke heller rätt att servera landsbygden den andliga vård, som de försöka pigga upp den med.

*

Kommunisterna ha alltid ansett, att när en lögn är riktigt grov, så blir den trodd. En vanlig normal människa är nämligen i grund och botten så ärlig, att hon icke kan tänka sig att någon vågar sig på en så absolut lugn. Och därför upprepade sovjetpropagandan många gånger påståendet, att kommunisterna ingenstädes skulle ha bedrivit tvångskollektivisering, ehuru denna i praktiken genomförts i Rådsförbundet genom den stängaste terror, vilket våra soldater fått höra och med egna ögon konstatera exempelvis i Östkarelen.

Tvångskollektiviseringen och därmed förenade frågor ha dessutom utgjort en betydande del av innehållet i den rådsryska pressen och den övriga propagandan. Enär överlåtelsen av spannmål och övriga livsmedel ansågs väcka de finska böndernas missnöje, vädjade man till deras sympati i tiotals radioutsändningar. Och då man också visste, att kollektiviseringen bland de finska jordbrukarna åtnjöt ett dåligt rykte, förnekade man blankt denna programpunkt, som för kommunisterna blivit rent av religion. — J.

*

Petroskoi 22. 2. 41 kl. 19.30 — Hungersnöden i Finland en följd av en mångårig borgerlig inre och yttre politik. —

I sin strid mot yttringarna av de breda massornas missnöje, använda borgarna och deras Sancho Panchafigurer som huvudsaklig motivering påståendet att de makthavande i Finland icke äro skyldiga till den nurådande hungersnöden. Den är kantänka en följd av det för närvarande pågående imperialistiska kriget och kriget mellan Finland och Rådsförbundet för ett år sedan. Och då de finska borgarna en gång för alla förklarar sig vara fredsvänner, så varför anklaga dem för de olyckor, som nu gå över landet? Krafter, på vilka vi icke kunna ha något inflytande, ha åstadkommit allt detta, förklarar den finska borgaren, han må sedan vara minister eller tidningsredaktör. Det är därför synnerligen intressant att erinra om vissa fakta, som utvisa i vilken mån detta påstående om att de finska borgarna äro oskyldiga till det nuvarande tillståndet håller streck. Ord betyda nämligen mycket litet. I begynnelsen var ju gärningen, som den av de finska Koskenniembetonade skalderna ofta citerade Goethe säger. Alla minnas ännu, vad de finska borgarna gjorde under åren 1935—39, således då Rådsförbundet såsom medlem av Nationernas Förbund gick in för den s.k. kollektiva säkerheten. Den kollektiva säkerhetstanken innebar, att alla mellanhavanden mellan såväl stora som små nationer skulle avgöras fredligt enligt rättvis principer. Om härvid någon makt anföll en annan, skulle alla övriga hjälpa den, som blivit föremål för angreppet. Om Folkförbundet verkligen hade blivit ett sådant organ för en nationernas kollektiva säkerhet, så hade vilken angriparmakt som helst lätt kunnat besegras och freden snabbt återställas. Sannolikt hade med ett dylikt säker-

hets system icke en enda stat utan vidare hade vågat angripa en annan.

Understödde de finska borgarna då denna kollektiva säkerhetspolitik? Nej. Vid folkförbundets sammanträden skänkte de sitt understöd åt det kollektiva säkerhetssystemets motståndare, d.v.s. England, Frankrike m.fl. imperialistiska rövare, vilka medvetet strävade till att bryta freden, visserligen på sådant sätt, att de försökte anstifta ett tyskt anfall mot Rådsförbundet.

*

Vi ha av ovannämnda utsändning, som var lång som nödåret, och där både likt och oliket blandades ihop, citerat endast det avsnitt, som gällde folkförbundspolitik. Finland om något understödde ursprungligen i Folkförbundet den kollektiva säkerhetstanken. Först då det framgick, att t.ex. tillämpningen av sanktionerna i praktiken kunde bli mycket slumpartad, övergick Finland till den stränga neutralitetspolitiken, såsom också de skandinaviska länderna. Om sanktionspolitiken strikt tillämpats, hade just Rådsförbundet år 1939 varit den stat, som hade »lätt kunnat besegras och freden snabbt återställa». Folkförbundet utpekade ju enhälligt Rådsförbundet som angripare och uteslöt det. — J.

*

Den finska femmannagruppen (upplästes omedelbart efter den föregående utsändningen. — J.)

Som bekants säges det, att de s.k. femlingarna: Wiik, Ampuja m.fl. icke åtnjuta något som helst understöd bland det socialdemokratiska partiets medlemmar. Därför framstår den omständigheten i en allt underligare dager, att denna grupp varje dag måste bli föremål för otaliga anklagelser i den likriktade pressens spalter. Nyligen publicerade Työn Voima en hätsk artikel riktad mot dem, som kände sympati för de ur partiet uteslutna, och försökte för läsarna dölja, att i namn av allt mänskligt förnuft, icke de, som uteslutits ur partiet, utan de, som företagit uteslutningen, måste betraktas som splittrare. (Enligt detta kan således icke de ur Rysslands kommunistiska parti uteslutna Trotski, Zinovjev, Bucharin m.fl. betraktas som splittrare, utan de, som verkställde uteslutnin-

gen, d.v.s. Stalin et consortes. — J.) Tidningen predikar för partimedlemmarna att de uteslutna icke förtjäna någon som helst medkänsla lika litet som några andra, som försökt splittra arbetarrörelsen, någonsin förtjänat det. Den likriktade pressen börjande från Uusi Suomi ända till Suomen Sosialidemokraatti försöker stämpla Wiik och andra mot den tannerska politiken oppositionella socialdemokrater icke blott som splittrare och skumma figurer utan till och med som kommunister. Det är naturligtvis lika renodlat skräpprat som alla de andra amsagorna i den likriktade pressen. Ingen blir kommunist blott därigenom att han opponerar sig mot den folkutsuningspolitik, som drives av borgarna och de politiska svindlare, vilka kalla sig arbetarledare. Ännu mindre bli sådana kända socialdemokrater som Wiik och Räisänen kommunister. Det tannerska anhanget, som om dem använder benämningen kommunister, känner väl detta faktum. Det förefaller att tro, att det kan göra sina socialdemokratiska motståndares inflytande på massorna om intet därigenom, att det stämplar dem som kommunister. En sådan liten krigslist är naturligtvis alltid lömsk, men inte lika ofta slug. Kommunistnamnet har nämligen icke någon dålig klang bland den finska arbetarklassen. Tvärtom, tiotusentals människor ha under två decennier vant sig vid att betrakta det som ett hedersnamn, emedan det är allom bekant, att kommunisterna vid alla tillfällen ha bekämpat borgarna och alla deras hejdukar utan att frukta ens den grymmaste fängelsetortyr.

Genom att kalla sina socialdemokratiska motståndare för kommunister kunna den likriktade pressens murvlar göra sin egen sak en björntjänst, men det understöd, som Wiiks och andra mot Taners borgarpolitik oppositionella socialdemokrater vinner, kan endast ökas.

(Ehuru man leder i bevis att »femlingarna», sedermera sexlingarna, icke förtjäna kommunistnamnet, så utvisar dock den ovanstående och talrika andra rådsryska radioutsändningar, vilka varma känslor man hyste för dem och huru välkommen deras »opposition» var ur synpunkten av Moskvas planer. — J.)

Petroskoi 11. 3. 41 kl. 19.30 — Fackföreningsfolket kräver befrielse av de i skyddsförvar instängda offren för ochranan. — Som bekant ha de finska borgarna under de senaste tiderna skärpt

terrorkommandot i landet. Och de arbetandes missnöje med det allt mer utpräglade uthungringssystemet försöker man hämma genom omfattande häktningar. Sådana personer, som på ett eller annat sätt uttalat demokratiska tankar, uppträtt mot begränsningarna av förenings- och yttrandefriheten eller helt enkelt uppmanat småbrukarna och övriga arbetande till kamp för höjande av den alltjämt sjunkande levnadsstandarden, ha gripits och placerats i s.k. skyddsförvar. Dessa skyddsförvar äro inrättningar i vilka medborgare hållas fängslade i sådana fall, då ochranan icke har några som helst bevis för att de äro skyldiga till något lagbrott. (Hade verkligen de, som anhöles i samband med de av Vänskapsförbundet anordnade oroligheterna, icke några »lagbrott» på sitt samvete? — J.) Finlands arbetande befolkning har aldrig utan motstånd underordnat sig de reaktionära borgarnas våldspolitik. Sålunda har också systemet med skyddsförvar, som i Finland likaväl som i övriga kapitalistiska länder är riktat mot den demokratiskt inställda delen av befolkningen, kommunister, socialister och radikaler, väckt berättigad indignation bland den arbetande befolkningen. Sålunda berättade syligen den i Helsingfors utkommande tidningen Palkkatyöläinen, som redigeras av de fackföreningsrörelsens splittrare, vilka huvudsakligen med tillhjälp av skyddsförvarssystemet klättrat upp i ledningen, att fackföreningsfolket i Åbo och på andra orter är i verksamhet för att få de i skyddsförvar instängda frigivna. Redaktörerna för Palkkatyöläinen äro naturligtvis upprörda över denna arbetarnas verksamhet och känna tacksamhet mot ochranainstitutionen för att den år 1930 upplöste den mäktiga fackliga organisationen och sålunda hjälpte Vuori, Louhikko och andra fienden till de kampdugliga fackföreningarna att övertaga fackföreningsrörelsens ledning. Tidningens redaktörer försöka stämpla skyddsförvarssystemets motståndare som provokatörer. Tidningen berättar, att arbetarna vid fackföreningarnas möten insamla namn underskrivelser, i vilka de i skyddsförvar instängdas frigivande kräves. Artikeln i Palkkatyöläinen slutar i följande varning: »Då sådana namninsamlingar kunna vara rent av provokatoriska, ha de organiserade arbetarna skäl att undvika att låna sitt namn åt dylika obskyra företag.» Detta korta uttalande ger en belysande bild av Finlands reaktionära fackföreningsledares nuvarande politik. Det står klart för envar, att pro-

vokatörerna icke äro de, som arbeta för frigivande av de i skyddsförvar instängda förkämparna för friheten utan de, som motarbete denna verksamhet och försöka stämpla den som provokatorisk. Visserligen kunna de häktade icke befrias genom dessa namninsamlingar. Därtill behöves en klasskamp på bred bas mot det rådande kommandot. Men till och med motståndet mot kraven på arbetarnas frigivande ur skyddsförvaret, utvisar redan, huru långt de byråkrater, som i reaktionens hägn klivit fram i arbetarrörelsens ledning kunna gå i fråga om reaktionär uppblåsthet. Händelsen utvisar, att det finska fackföreningsfolket icke godkänner skyddsförvarssystemet, utan arbetar på att befria dem, som fallit offer för godtycket och häktats av politiska skäl.

*

FFC har alltid motarbetat kommunisternas strävanden att i fackföreningsrörelsen inmänga politiska och landsförrädiska intriger, vilka tidigare åsamkat både själva rörelsen och enskilda personer, som fallit offer för de kommunistiska provokatörerna, många ledsamheter. Under sådana förhållanden var Palkkatyöläinens ståndpunkt fullkomligt konsekvent också i fråga om denna adress, som enbart syftade till att i landet skapa oro och labilitet under denna till synes oskyldiga mask. Ett förtäckt medgivande härav kan man till och med finna i slutet av Petroskoiradions utsändning.

Vi anföra i förkortad form ytterligare ett utfall mot FFC, vilket bevisar vilken öm punkt för kommunisterna ett godkännande av förhandlingsprincipen i förhållandet mellan arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer var. — J.

*

Petroskoi 21. 3. 41 kl. 19.30 — De ledande herrarna i FFC stå i opposition till fackföreningsrörelsens kampsolidaritet.

Under de finska borgarnas krig mot Rådsförbundet anslöto sig de till Eero Vuoris kategori hörande fackföreningsledarna till den gemensamma front, som bildades av de reaktionära borgarna och det socialdemokratiska partiets högerflygel. FFC:s ledning ingick ett såkallat samarbetsavtal med Arbetsgivarförbundet på sådana villkor, att fackföreningsrörelsen faktiskt frångogs dess dittills åt-

minstone i princip erkända rätt att också med tillhjälp av strejker bevaka arbetarnas intressen. Detta stämplande av alla de fackliga organisationer, som försvara arbetarnas intressen, såsom kommunistiska är givetvis icke det enda provokatoriska påstående, med vilket herrarna i FFC försöka bryta den fackligt organiserade arbetarbefolkningens kampvilja. Sålunda tala de ofta om att kommunisterna önska splittra fackföreningsrörelsen. Dessa radikala hota kantänka att utträda ur organisationerna, (jfr utsändningen 10. 11. 40 i vilken arbetarna förtäckt uppmanades att utträda ur fackföreningsrörelsen. Men då det oaktat FFC:s medlemstal endast ökades, svängdes kappan efter den nya vinden. — J.) för så vitt icke det eller det inträffar. I själva verket är det ju dock så, att icke kommunisterna, utan arbetsgivna och de fackföreningsledare, som understöda dem, äro de verkliga splittrarna. Kommunisterna ha alltid i Finland liksom i andra länder kämpat för den fackliga solidariteten, givetvis icke för en sådan borgerlig solidaritet, vars syfte är att ställa de fackliga organisationerna under kapitalisternas bestämmanderätt, utan för alla arbetares kampsolidaritet. Fackföreningarna äro uttryckligen sammanslutningar, vilka böra samla alla arbetare oberoende av partier, trosbekännelse och språkgränser i gemensamma organisationer till kamp för gemensamma arbets- och löneintressen. Grundprinciperna för Finlands kämpande arbetares fackföreningsrörelse har alltid varit just dessa tankar och de ha brutits endast av det socialdemokratiska partiets högerbetonade ledare och deras hantlangare, som ha två decenniers erfarenhet i att splittra arbetarnas fackliga rörelse. Landets arbetande massor, som för varje dag allt tydligare få känna, att arbetsgivarnas och FFC-ledarnas gemensamma politik för de arbetande medför endast olycka och hunger bli mer och mer besjälade av en önskan att träda upp mot denna borgerliga fackföreningspolitik. Arbetarna börja med hela sin förenade organiserade kraft försvara sina arbets- och löneintressen och det är därför riktigt att arbetarna i stora skaror ansluta sig till de fackliga organisationerna. (Med andra ord: Bilda celler i de fackliga organisationerna! — J.)

*

En av den kommunistiska agitationens största trumfar i angreppen mot fackföreningsledningen efter vinterkriget var överenskom-

melsen mellan FFC och Arbetsgivarnas Centralförbund. Överenskommelsen, eller rättare sagt, den gemensamma deklARATIONEN av de bägge centralförbunden, innehöll ett godkännande av förhandlingsprincipen i förhållandet mellan de fackliga organisationerna och arbetsgivarnas sammanslutningar.

Den kommunistiska polemiken i saken kulminerade vid FFC:s representantmöte, men där framstod angreppet i en så genomskinlig dager, att de radikala själva skyndade sig att återtaga sitt förslag till misstroendevotum, vilket ledde till att mötet enhälligt godkände den här avsedda delen av verksamhetsberättelsen.

Det var alltför grovt att försöka få finska arbetare att omfatta en protest mot sådana åtgärder, som för arbetarna inneburit seger och framsteg. — J.

*

Petroskoi 25. 3. 41 kl. 19.30 — IKL:s och Tannerpartiets rådsfientliga agitation bär icke frukt.

Borgarna och de socialdemokratiska herrarna ha på initiativ av IKL begynt bedriva en särskilt kraftig agitation mot Rådsförbundet. Man försöker vända arbetarnas tankar från deras egen nöd genom att ge dem skräckskildringar av arbetarnas förhållanden i Rådsförbundet. Sålunda har på många arbetsplatser distribuerats i IKL-herrarnas kanslier uppgjorda statistiker över huru arbetarnas ställning i de baltiska länderna försämrats efter att de blevo rådsrepubliker, d.v.s. efter att det gjordes ett slut på kapitalisternas utpressning av miljonvinster, fabrikerna togos i hela nationens användning och godsherrarnas jord uppdelades mellan de jordbehövande småbrukarna. Det framgick dock snart, att de finska arbetarna icke ha något förtroende till dessa IKL-herrarnas statistiker. Ett stort dagsverk åtog sig de tannerska ledande personer inom det socialdemokratiska partiet, som icke längre nöjde sig med den på arbetsplatserna bedrivna propagandan, utan började leka med dessa förfälskade statistiska siffror i partipressens spalter. Denna detalj uppdrops dock åt Suomen Sosialidemokraatti figurer av Mustemaalaris klass och dessa begynte göra sina statistiker så klumpigt, att till och med folkskolebarn lade märke till grova räkne-

fel i dem. Leken med dessa förfalskade statistiker har ådragit sig den läs- och räknekunniga befolkningens löje.

(En mycket öm punkt för bolsjevikerna var de statistiker, som i flera av vårt lands tidningar publicerades om de rådsryska arbetarnas reallöner och ur vilka det framgick bl.a. att en finsk arbetare, trots de stegrade priserna, kunde köpa exempelvis fyra gånger så mycket potatisar för sin månadsinkomst som en arbetare i Sovjet. — J.)

Petroskoi 26. 3. 41 kl. 19.30 — De finska arbetarnas nöd en följd av borgarnas krigsrustningar.

Den rikssvenska pressen har under senaste tid ägnat den pågående upprustningen i Finland uppmärksamhet. Sålunda ha exempelvis »Göteborgs Posten» och »Nordens Frihet» publicerat uppgifter om befästningsarbeten utmed gränserna mot Rådsförbundet. »Göteborgs Posten» skryter förtjust med att verkliga befästningslinjer nu med ett klokt utnyttjande av krigets erfarenheter uppföras vid de nya gränserna. Av övriga tidningsuppgifter att döma ha dessa befästningsarbeten och övriga krigsrustningar verkligen blivit ett gissel för hela Finlands arbetande befolkning. Arbetet utföres delvis som tvångsarbete. Arbetstiden vid skyttegravsgrävande är tio timmar och distriktet är så stort, att arbetarna endast i mycket få fall kunna få permission för familjeangelägenheter. Arbetarna hata dessa befästningsarbeten och detta är anledningen till att de arbetslösa dra sig för att anmäla sig för arbetsförmedlingsbyråerna, emedan den största delen av de anmälda föras till befästningsarbeten.

*

Förhållandena vid befästningsarbetsplatserna uppvisade i början, såsom alltid då det är frågan om stora arbeten, som snabbt igångsätts, och till vilka tusentals män måste överföras såsom arbetskraft, vissa bristfälligheter vad beträffar inkvartering, utspisning mm. Men dessa frågor ordnades snabbt och då lönerna vid befästningsarbetsplatserna fastställdes i enlighet med byggnadsarbetarnas i Kotka lönetariff blevo befästningsarbetsplatserna bland de mest eftersökta i landet. Tillströmningen av arbetare ledde därhän att bl.a. invånare på närbelägna orter förbjödos tillträde till dessa

arbeten, vilka reserverades endast för arbetarna i de största bostättningscentra. — J.

*

Petroskoi 27. 3. 41 kl. 19.30 — Utländska tidningars uttalanden om varuknappheten i Finland. — Vissa rikssvenska tidningar ha under senaste tid innehållit flere skildringar av bristen på livsförnödenheter i Finland och den därav betingade prisstegringen.

På vissa håll har det uttalats förmodanden att den rådande varuknappheten i hög grad skärpes av den upplagring av förnödenheter som företages med tanke på ett krig. I de kapitalistkretsar, som försöka åstadkomma ett nytt krig, är man nämligen av den åsikten, att ett framgångsrikt krig vore möjligt endast i det fall, att de stora imperialistländernas arméer skulle delta i kampen och använda Finland som anfallsbas. Stora arméer kunna likväl icke strida om de icke förses med mat. Därför kräva dessa kapitalistkretsar att olika förnödenheter upplagras med tanke på kriget för att icke ockupationsarméerna skola lida hunger. Till och med i de mest sansade borgerliga kretsarna anses en dylik upplagringspolitik farlig, emedan den ökar landets egen befolknings nöd. Det oaktat förmoda vissa utländska tidningar att en dylik upplagring redan bedrives i Finland, varför varuknappheten delvis vore en följd härav.

*

Åter ett försök att skriva endel dunkla rykten om orsakerna till vår livsmedelsknapphet på »vissa» icke namngivna utländska tidningars konto. Detta är redan den tredje förklaringen av samma sak inom en kort tid. Men man undviker ängsligt att nämna de förluster som just Moskvafreden åsamkade vårt lantbruk. — J.

*

Moskva 31. 3. 41 kl. 11.00 (på ryska) — *Petroskoi*. — Förberedelser för följande uppbåd till armén och flottan ha påbörjats. Inom distriktsrådet för föreningen för befrämjande av den karelsk-finska republikens försvar har undervisningsgrupper grundats i vilka de, som skola inställa sig till uppbådet, tränas fysiskt och få militära grader. Särskild uppmärksamhet har fästs vid utbildningen av skid-

löpare. Bland den ungdom, som detta år träder i arméns tjänst finnas många goda skidlöpare. Ivrigt studera de, för vilka uppbådet förestår, i navigationsskolan och Ossoviachims bilskola (En typisk radionotis för den egna befolkningen, avsedd att höja den krigiska stämningen. — J.

FJÄRDE SKEDET: FRÅN BÖRJAN AV APRIL TILL KRIGSUTBROTTET 1941.

I början av april dämpas för ett par månader tonen i den rådsryska radiopropagandan. De oförtäckta uppmaningarna till revolution upphöra, om ock vårt lands ekonomiska svårigheter allt jämt dragas fram. Likväl icke i en så iögonenfallande form som tidigare. Skildringar av de lyckliga förhållandena i de vid Moskvafreden avträdde områdena upptaga en betydande del av programmen.

Under förberedelserna för kriget mot Tyskland ville Rådsförbundet att Finland för en tid framåt skulle hysa förtroende för Sovjets strävanden och invagga i säkerhet, för att det militära angreppet skulle kunna ske överraskande, utan att vi, varnade av en propagandaoffensiv, hade kunnat vänta det. I varje fall blev den ryska radiopropagandan åter vid månadsskiftet maj—juni radikalare än någonsin. Den opererar med häntydningar på vinterkriget och Rådsförbundets krigsberedskap varjämte arbetarrörelsen åter utsättes för angrepp i Ryömä-anhängarnas och sexmannagruppens namn. Också förtäckta uppmaningar till revolt förekomma.

*

Petroskoi 6. 4. 41 kl. 19.30 — *Helylä*. Vitfinnarna förstörde i Helylä möbelfabriken samt bostadsbyggnaderna. Under ett års tid har inom arbetarbosättningen i Helylä arbetats så energiskt, att hela bosättningens utseende förändrats. Där ha uppförts en matservering för 700 personer, en brandstation, en telefoncentral, en barnträdgård och övriga sociala anstalter. Två hus i åtta avdelningar och mindre bostadsbyggnader ha uppförts och de tidigare bostadsbyggnaderna ha fullständigt reparerats. Under senaste år användes

för fabriken iståndsättning samt för uppförande av bostäder och sociala anstalter 1.250.000 rubel. Regeringen har detta år för samma ändamål beviljat 2 milj. rubel.

Moskva 11. 4. 41 kl. 17.10 (Diktamen) — *Helsingfors* 11.4. (Tass). Lantbrukssituationen i Finland. — Den annalkande våren har ställt de finska regeringskretsarna inför frågan om utvidgning av såningsarealen. Detta är ett ofrånkomligt krav som betingas av landets svåra livsmedelssituation. Senaste år var skörden av råg, vete och övriga sädesslag en och en halv gång mindre än år 1937. Avsikten är att detta år beså 608.000 ha, eller 60.000 ha mera än senaste år, med spannmålsväxter. Potatis ämnar man odla på en areal av 125.000 ha, eller 34.000 ha mera än år 1940. Det förklaras, att på grund av boskapsstammens minskning stora arealer periodvis översvämmade ängar kunna utnyttjas för sådden. Det föreligger dock en allvarlig fara för att stora jordområden bli obesådda. Detta gäller särskilt de områden, som avskilts för de karelska förflyttades kolonisation. Förfarandet vid dessa områdens uppdelning har dragit så långt ut på tiden, att till och med de officiella kretsarna tvivla på att de förflyttades marker skola kunna besås under innevarande vår. En stor del av bondehushållen ha nämligen icke tillräckligt med arbetskraft, utsäde, gödningsämnen eller dragkraft. Såsom tidningarna nyligen meddelade, förslå de nuvarande förråden av gödningsämnen till knappt 30—40 procent av senaste års såningsareal. Dessutom tillfredsställa de av ämbetsorganen fastställda priserna icke jordbrukarna. Agrarpartiets press meddelar offentligt, att för så vitt icke regeringen ändrar sin prispolitik, komma många bönder att beså en just så stor areal, som de behöva för att försörja sin familj. (En förtäckt antydning om att just denna metod vore att rekommendera. — J.) I detta sammanhang har regeringen till riksdagen inlämnat ett lagförslag om höjning av priserna på de lantbruksprodukter, som äro föremål för reglementering.

Leningrad 13. 4. 41 kl. 6.50 (på ryska) — Utsändning till pionjärerna. — Striderna i Finland fortsätta. En skadad stridsvagn stod framför vit-finnarnas ställningar. På natten började vitfinnarna smyga sig emot stridsvagnen och ropade på ryska »Ge er!»! Till svar fingo de maskingevärseld. Stridsvagnens manskap försökte fly, men varje gång luckan öppnades, riktades mot dem häftigt eld.

Följande dag begynte vitfinnarna åter krypa mot stridsvagnen. Stridsvagnschefen Ivantsjuk följde deras rörelser, men gav icke eldorder förrän vitfinnarna trodde stridsvagnen vara tom och stego upp. Då öppnades från stridsvagnen en välriktad maskingevärs- och snabbeldsgevärseld, varvid alla de angripande stupade. Fem dagar tillbragte stridsvagnens manskap inne i vagnen tills artilleriet och luftstridskrafterna började anfallsförberedelser, och snart där- efter befriade avdelningar av röda armén de innslutna.

Pionjärer! Sådana berättelser innehåller den efter någon dag utkommande boken *Front*, som utges av *Barnens Boktryckeri*.

Moskva 27. 4. 41. kl. 11.00 — Den nya rådsstaden Viborg präglas av livlig verksamhet. Konstnärer utsmycka gator och torg, särskilt ståtliga äro Segertorget, Järnvägstorget och Karjalankatu. Grundmotivet i festsmyckningen är kampen för genomförande av XVIII försvarskonferensens beslut, att göra Viborg till en exemplarisk socialistisk stad. Sommarseglationsäsongen närmar sig. Fartygsreparationsarbetena i Viborgs hamn stå inför sin avslutning. Kajerna iståndsättas. Detta år genomföres i Viborg ett stort byggnadsprogram. För närvarande uppföras två nya skolor, varjämte stadsmuseets hus ombygges och bostadsbyggnader iståndsättas och iståndsättningsarbetet på den sista fabrik, vars drift ännu är inställd, påbörjats.

Petroskoi 27. 4. 41 kl. 19.40 — Vid skidfabriken i Petroskoi utföras för närvarande prov med nya skidor. De äro tillverkade av fanerskikt, som fabricerats av Lahdenpohja fanerfabrik. Enligt uppgift har med de nya skidorna presterats en terränglöpning på över 300 km.

(På finska skidor har man nog skidat till och med 3,000 km och icke blott 300, vilket i Petroskoi ansågs som en prestation. — J.)

Moskva 11. 5. 41 kl. 18.45 — Yttrande-, tryck-, församlings- och opinionsfriheten i Rådsförbundet. — Oktoberrevolutionen gav arbetarna yttrande-, tryck-, församlings- och opinionsfrihet. Genom privaträttens upphävande lades i Rådsförbundet en säker grund för socialismen. I de borgerliga staterna åtnjutas dessa rättigheter av blott en liten minoritet. Arbetarna sakna alla ovannämnda friheter, ty de äro föremål för stora begränsningar. Folket har sålunda betagits möjligheten att begagna sig av sina rättigheter. I Rådsförbundet göras alla rättigheter gällande. Det framgår särskilt av

den rikhaltiga proletärlitteraturen i Rådsförbundet. Arbetarbefolkningens socialistiska rättigheter befästas oupphörligt.

(Om det faktum att »rättigheterna göras gällande» kommer till uttryck i en strängt censurerad litteratur, så betyder det ännu inte mycket i praktiken, vilken dessutom tillerkänt endast det kommunistiska partiet yttrande-, tryck-, församlings- och opinionsfrihet och detta också blott inom ramen för den av diktatorn accepterade trosbekännelsen. — J.)

Petroskoi 28. 5. 41 kl. 19.30 — I kulturhuset i Kontupohja föregick den 25 dennes ett stort massmöte vid vilket representanten för Rådsförbundets högsta sovjet och den karelsk-finska republikens högsta sovjet, Toivo Antikainen och Adolf Taimi uppträdde såsom de arbetandes i Kontupohja och stadens MOPR organisationers (de revolutionäras internationella understödsorganisation. — J.) gäster. Till mötet hade infunnit sig över 800 personer. Salen var så full av folk att alla icke kunde komma in. Kamrat Adolf Taimi gav en överblick av det internationella läget och MOPR-organisationens uppgifter. Också kamrat Toivo Antikainen höll ett långt anförande. Mötet godkände en till stadens och distriktets alla arbetande riktad vädjan om ett effektivare arbete än tidigare inom produktionen och en oupphörlig förberedelse på nya förstående strider mot kapitalismen.

Petroskoi 30. 5. 41 kl. 19.30 — Ett kåseri ur Pravda: »Dravel eller bara joller»? Helsingin Sanomats korrespondenter kunna sända sin tidning nyheter av t.o.m. följande art: »Från tillförlitligt håll ha vi erfarit, att i Rådsförbundet också kräftorna deltaga i arbetet på åkrarna. Utrustade med hamrar slå de hö på kolchosängarna.» Den ogensägliga styrkan i dessa notiser är den, att de icke kunna dementas, ty vem skulle kunna förmå sig att skriva: »Uppgiften om kräftornas deltagande i arbetet på åkrarna och utrustande med hamrar är icke med sanningen överensstämmande.» För att kunna dementa sådant skräp måste man sänka sig till samma kulturnivå som denna finska tidnings Berlin-korrespondent, men det är mycket svårt. På det planet finns det rum för en enda person och platsen har redan valts av denna underliga korrespondent, vars ögon lysa av en 3-årings oskuld och en barkad borgerlig journals livsfarenhet. I litteraturen äro tillsvidare dylika barnanekdoter obe-

kanta. »Har ni hört, man kokade fisksoppa på en tiger, man fick arrendera jord i Kiev.» Men sådant joller förekommer dock otvivelaktigt i de finska idioternas huvuden. Något sådant ha några lappomän jorrat om i närvaro av Helsingin Sanomats Berlinkorrespondent, ty huru annars hade i denna tidning kunnat uppenbara sig en från Berlin härstammande nyhet om att det finnes möjligheter för att ett fördrag slutes, enligt vilket Ukraina skulle utarrenderas till Tyskland. Det finns synbarligen sådana narrar i världen. Vi ämna icke försäkra för en finsk tidning, att tiger icke användes till fisksoppa och att kräftor icke sättas i höarbete. Det är hopplöst att ens försöka få tillträde till hjärnkontoret hos narrarna i Helsingin Sanomat. Men hur ser en tidning ut, som publicerat dylika yrselfantasier. Den tidningen är alldeles som en gammal slug karing, som har varit med överallt och i alla väder. Den vet mycket väl var kräftorna övervintra, men koketterar i korta kjolar och småflicksbyxor, sladdrar fram dumheter med sin försupna basröst, och låtsas vara en oskyldig flicka, som i barnslig godtrogenhet upprepar politiskt svammel och idiotiskt joller. Det vore tid för de utlevade finska journalisterna att sluta upp med att spela barnträdgård och med ljuv stämma jollra trevliga amsagor. Det vore på tiden att växa litet och bli förständig.

(Ett stilprov på rysk humor under den bolsjevistiska eran. — J.)

Moskva 4. 6. 41 kl. 7.35 — Uppgifter om låneteckningen i Kievs militärdistrikt. En rödarmist vid hamn Suhorukov, som kämpat mot vitfinnarna, berättade om de röda vapnens kraft i kriget mot Finland och uppmanade rödarmisterna att skänka till staten två månaders lön för att de nya erövringarna skola kunna framgångsrikt försvaras.

(Efter ett kort uppehåll börja åter de hotfulla anspelningarna. - J.)

Petroskoi 4. 6. 41 kl. 19.30 — Fackföreningsrörelsen i kapitalistiska länder. — I Finland ha fackföreningarna inlett samarbete med Lappomännen, men icke ens regeringens förföljelseåtgärder ha kunnat hindra massornas växande opposition och strävan att fortsätta kampen mot dem som äro beredda att uppoffra den finska fackrörelsen för Europas nyordning. I Ungern har socialdemokratien genom sin chauvinism åstadkommit fred mellan de olika klasserna.

I England, Sverige m.fl. länder motarbeta arbetarna det imperialistiska kriget, arbetslönernas nedskärning och hungerpolitiken. Vid de finska fackföreningarnas centralförbunds representantmöte i oktober 1940 yttrade sig en aktiv opposition trots de reformistiska ledarnas demagogiska tjutande och myndigheternas terror under valtiden. Oppositionen krävde medborgarfred, ett slut på den reaktionära politik, som var anledningen till kriget mot Rådsförbundet. De krigsfientliga stämningar, som yttrats bl.a. i Mexiko, bevisa att borgarna icke ha kunnat förkväva den verkliga arbetarrörelsen. Arbetarmassorna kunna slutligt segra först då de skapa en gemensam organiserad front. Proletariatet behöver ett revolutionärt parti, som leder dess arbete för att skapa ett nytt samhälle. I sin kamp mot det imperialistiska kriget sammansluter sig proletariatet och bildar en kraft, som frigör nationerna från kapitalisternas förtryck. (Revoltuppmanningen i slutet och uppfordran om anslutning till kommunisterna är åter av gammal känd typ. — J.)

Leningrad 6. 6. 41 kl. 18.00 — I morgon börjar i Leningrad sjuksköterskornas konferens. Föredrag skola hållas av de sjuksköterskor, som arbetade vid fronten under kriget mot vitfinnarna. Ett antal medicinprofessorer deltaga i konferensen.

*

Jämsides med revoltuppmanningarna och häntyddningarna på vårt vinterkrig få också våra ekonomiska svårigheter sin andel i radioutsändningarna. Vi citera för exemplets skull i det följande några utdrag ur en lång utsändning. — J.

*

Petroskoi 6. 6. 41 kl. 19.30 — Den ekonomiska situationen i Finland. — Pravdas utländska pressöversikt. Den finska pressen översvämmas av uppgifter om försämringen i landets ekonomiska läge. Hungern, eländet och förfallet ha fått en hotande omfattning. Regeringskretsarnas försök att kämpa emot det ekonomiska förfallet ha huvudsakligen begränsat sig till emission av nya lån, införande av nya skatter, sänkning av lönerna och höjning av priserna. Den finska regeringen emitterade i januari två statslån. Med anledning av det första lånet, som lyder på sammanlagt 100 miljoner

mark, skrev tidningen »Pohjolan Sanomat» följande: »Om detta tal, 100 miljoner, jämföres med statsförslaget för detta år, som svällt ut till 18 miljarder mark, så kan man säga, att detta lån på 100 miljoner är som en droppe i havet. Man borde ha upptagit ett större lån.» Samma år emitterade regeringen ett nytt inhemskt lån på en miljard mark. Pressen var likväl tvungen att öppet erkänna, att befolkningen, alla åtgärder till trots, bojkotterade detta lån.

(Den bojkotterade det så, att obligationer för en miljard slut-sålades på fyra veckor. Dessutom har, såsom vi vet, inom knappt ett år efter detta lån, placerats inhemska lån på inemot 4 miljarder mark. — J.)

Petroskoi 13. 6. 41 kl. 19.30 — Uppläsning av Toivo Antikainens artikel »Om situationen i Finland», publicerad i tidningen Totuus, vilken bl.a. innehöll följande om den finska arbetarrörelsen.

Det nuvarande socialdemokratiska partiet i Finland har i allmänhet i sin politik gått in för kompromisser med de borgerliga, men nu i samband med krigshändelserna, blev det helt borgerligt. Tanners politik är den svartaste reaktionspolitik, den står i skarp motsättning till arbetarnas klassintressen. Tanner gör allt för att förkväva arbetarnas ensamma kamp. Inom det finska socialdemokratiska partiet har bildats en särskild förening vid namn Raivaajat, som understöder en statsdirigerad ekonomi och talar om folkets enhet o.s.v. i enlighet med en fascistisk ideologi. Denna förening bekämpar all arbetarklasskamp. Inom det soc.dem.partiet finnes också en mycket betydande oppositionsrörelse. Redan år 1931 begynte den socialdemokratiska vänsteroppositionen uttala sin åsikt om Tanner-anhängarnas reaktionära politik och fordrade samtidigt ett utvecklande av realistiskt betonade relationer till Rådsförbundet. Den erkände att i detta land ett uppbyggande av det socialistiska samarbetet ägt rum. Sålunda begynte år 1936 den Tannerska ledningen utesluta oppositionella element ur det soc.dem.partiet. Efter kriget mot Rådsförbundet har antalet uteslutningar betydligt ökat. Bland annat har ett antal tidigare medlemmar av den socialdemokratiska centern uteslutits ur partiet. Bland dem befinna sig även de representanter, som gå under namnet »sexmannagruppen». Till denna grupp höra bl.a. det soc.dem.partiets förra sekreterare Wiik, riksdagsmännen Ampuja, Sundström m.fl. samt Räisänen, som tidigare räknat

de sig till den socialdemokratiska högern. Denna grupp förklarar, att den nuvarande av Tanner kommenderade ledningen för det soc.dem. partiet har svikit partiprogrammet och icke bekämpar kapitalismen samt förnekar socialismens och internationalismens sak. Denna opposition har fått betydande understöd. Senaste sommar begynte den utgivaden politiska veckotidningen Vapaa Sana. Dennas upplaga steg mycket snabbt till över 25.000. Samtidigt minskades det socialdemokratiska huvudorganets upplaga från 25.000 till 9.000. Arbetarna hälsade tidningen Vapaa Sana med glädje och gav den sitt stöd. Med anledning av Vapaa Sanas utkommande skriver en arbetare i Heinola: »Visst ha vi här känt på oss och till och med vetat att vi ha blivit bedragna och med sorg sågo vi huru arbetarnas tidningar — de soc.dem. tidningarna — voro svartare än de borgerliga. Arbetarnas tidningar gjordes till språkrör för herrarna och sattes att tuta ut enighet. Det känns mycket lättare att andas, det är som om luften blivit rensad från den osunda enigheten under de senaste månaderna.»

Vapaa Sana fick likväl icke länge fritt utkomma. Det tryckeri, där den trycktes, vägrade på grund av påtryckningar att framgent åtaga sig arbetet och därefter tog icke ett enda tryckeri i Finland emot tidningen för tryckning. Någon tid utkom tidningen sedan duplicerad, men den kunde naturligtvis icke ha samma betydelse, som en tryckt tidning. Detta är bara ett exempel på den finska demokratins mångomtalade yttrandefrihet.

Ledningen för den obetydliga fackliga centralorganisationen ställde sig helt och hållet, redan för kriget mot Rådsförbundet och under detsamma, i den borgerliga krigspropagandans tjänst. Den ingick även med arbetsgivarförbundet ett avtal, enligt vilket de fackliga organisationerna formellt tillerkännas kompetensen att ingå *arbets-tariffsavtal*, vilket hittills stött på opposition på arbetsgivarhåll. Men i själva verket åsyftade arbetsgivarförbundet med detta avtal att genom underhandlingar och avtal med de fackliga ledarna hindra lönerörelser och strejker och att arbetarnas löner och arbetsvillkor skola hållas på den nivå arbetsgivarnas representanter finna lämplig.

FFC:s ledning understödde även ett avtal mellan det soc.dem. partiets ledning och skyddsskårsorganisationen, enligt vilket skydds-

kårister kunna ansluta sig som medlemmar i arbetarorganisationer och dessas medlemmar ansluta sig till skydsskårena, om de blott förete garantier för sin tillförlitlighet. Dessa borgfredsavtal gåvo anledning till stort missnöje bland de fackliga organisationernas medlemmar. Fackavdelningarna fördömde dessa av FFC:s ledning ingångna avtal med arbetsgivarförbundet och skyddskårsorganisationen och krävde att den terror fackförbundens ledare bedrev gentemot organisationerna skulle upphöra och undantagslagarna upphävas.

— — — FFC:s mot arbetarklassens intressen riktade politik ledde till en betydande nedgång i medlemsantalet. — — — Den del av arbetarna, som fortfarande bekände sig till klasskampslinjen har likväl alltid ansett det vara oriktigt att utträda ur organisationerna och att medlemmarna böra kvarstå och modigt kämpa mot fackföreningsherrarnas politik och göra fackavdelningarna till gemensamma kampdugliga organisationer för arbetarklassen. Kommunisterna handlade i enlighet härmed och resultatet ses därav, att under de senaste tiderna de fackliga organisationernas medlemstal åter betydligt höjts.

I FFC:s representantmöte senaste höst deltogo trots alla förföljelser 29 vänsterrepresentanter. Naturligtvis hade de höger-tanerska representanterna mot massornas vilja tillkämpat sig majoriteten. Endast med tillhjälp av reaktionen kan en yrkesbyråkratisk ledning hålla makten i sina händer. Främst i norra Finland arbetar småbrukarnas och lantbefolkningen parti. Det är inget stort parti. I riksdagen har det endast två representanter. Dessa representanter sveko dock sina väljare och uppmanade tillsammans med några andra småbrukarpartiavdelningarna att ansluta sig till agrarförbundet. Småbrukarpartiets tidning ställde sig i skarp opposition härtill och skrev bl.a.: Inlemmat i agrarförbundet skulle vårt parti icke ha några möjligheter att hålla sin idé levande, utan småbrukarnas sak komme att skötas av penningmagnater. Vi ha icke arbetat för småbrukarnas parti för att vi sedan efter allt detta skulle ansluta oss till vår värsta fiende.

Småbrukarnas i Uleåborgs län partikonferens nu i maj förkastade enhälligt förslaget om anslutning till agrarförbundet och beslöt att fortfarande ensamt driva lantbefolkningens intressen gentemot agrarerna och övriga kapitalistkretsar.

Efter kriget mot Rådsförbundet bildades, såsom bekant, Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet. Det utsattes från första början för en intensiv förföljelse. Senaste sommar inträffade några demonstrationer, vid vilka några sammanstötningar ägde rum, då polisen med användande av våldsmedel skingrade dem. På båda sidor förekommo stupade och sårade. Regeringen utfärdade en undantagsförordning, genom vilken den förbjöd alla politiska tillfällen och möten, i vilka flere än trettio personer deltog utan tillstånd av guvernören. Då anordnade arbetarna talrika olika möten, i vilka endast 29 personer deltog i vart och ett. Vänskapsförbundets medlemstal ökades oupphörligt. Det var redan i december 50.000 (Tidigare har man talat om endast 40.000 medlemmar. — J.) vilket för finska förhållanden var någonting aldrig tidigare uppnått. Sällskapet upplöstes. Men med denna åtgärd kunde man givetvis icke förmå medlemmarna att avstå från sina egna verksamhetsprinciper. De ägna sig fortfarande åt det socialistiska arbetet och kulturella frågor i vårt rådsrike och gå in för att knyta verkligt vänskapliga förbindelser med Rådsförbundet.

Maktförhållandena inom arbetarrörelsen illustreras på sätt och vis av Elantos representantskapsval i november månad i Helsingfors. Dessa val förrättas på samma sätt som de politiska valen. Varje parti har sin egen vallista, vilken de ägna en valkampanj. De arbetare, som gå på klasskampslinjen, ha icke några tidningar till sin disposition. Möteslokaler upplätos icke åt dem och deras verksamhet försvårades i alla avseenden. Valresultaten blevo följande: De vänsterbetonade arbetarna, som i Finlands stämplas såsom kommunister, erhöilo i valen 5184 röster och 7 representantplatser, socialdemokraterna erhöilo 8651 röster och 13 representantplatser, det borgerliga valförbundet fick 5.905 röster och 8 representantplatser och den socialdemokratiska oppositionen 1394 röster och 2 representantplatser.

Detta bevisar, att den vänsterbetonade arbetarfraktion, som går in för klasskampen, trots all den demagogi och förföljelse, under vars tryck den fått arbeta, har bevarat sin stamtrupp. Också i flere andra val inom an delsrörelsen i andra städer ha de vänsterbetonade arbetarna kunnat hålla sina positioner.

Finlands kommunistiska parti för en kamp under svåra, allt trängre underjordiska förhållanden. Terrorn och förföljelsen i landet intensifieras alltjämt, arbetare häktas och förpassas utan någon som helst process till koncentrationsläger. Arbetarbefolkningens och den fattiga bondebefolkningens ekonomiska betryck och den terror, under vilken de arbetande leva, väcka stort missnöje. Det kommunistiska partiets verksamhet, dess riktiga politiska linje, samverkan mellan de stora massorna, har varit av den allra största betydelse för mobilisering av de arbetande massorna till kamp mot såväl den tannerska som den övriga borgerliga reaktionen, emedan den utpressande klassen i borgerliga samhällen icke förmår eller ens försöker ordna de sociala förhållandena med tanke på de arbetandes intressen.

*

Ovanstående betydligt förkortade utgjutelse av Antikainen är tydligt avsedd att slå det förtroende landets arbetarrörelse åtnjuter sönder och samman. »Sexlingarna» framställas såsom en väldig massrörelse och den tidningsblaska de utgävo påstås genast ha minskat Suomen Sosialidemokraattis upplaga till ett minimum.

FFC presenteras såsom »en liten facklig centralorganisation», vars medlemstal började starkt minska; först kommunisterna lyckades kantänka åter få det att stiga. Förhandlingsrelationerna mellan Arbetsgivar- och arbetarorganisationerna samt försoningen mellan FFC och skyddskårsorganisationen framställas i den dagern, att de väckt oerhört motstånd bland den fackliga rörelsens medlemmar.

Det har redan tidigare redogjorts för huru överenskommelsen mellan arbetsgivar- och arbetarorganisationerna behandlades på FFC:s kongress. Även skyddskårsfrågan behandlades grundligt vid samma möte, men där konstaterades, att ståndpunktstagandet till skyddskåreerna tvärtom hade haft en positiv inverkan på fackföreningsrörelsens utveckling. De missförstånd, som tidigare på vartdera hållet rått, hade nu betydligt minskats, vilket bl.a. haft till följd, att de fackliga organisationernas medlemstal på vissa områden, exempelvis exportindustrins, stigit. Representantmötet godkände FFC:s arbetsutskotts ställningstagande också i denna sak och utstakade fackföreningsrörelsens linjer på ett sätt, som väckte kom-

munisternas stora harm. Det understöd den fackliga rörelsen fick fortfor efter ifrågavarande kongress så, att FFC:s medlemstal i början av år 1941 steg till rekordsiffror. Men det var ingalunda kommunisternas förtjänst utan tack vare den sunda inriktning, som var en nagel i ögat på Antikainen et consortes.

Småbrukarpartiets tidning, som icke åtnjöt ens sin obetydliga riksdagsgrupps förtroende, ges sken av att vara någon betydande faktor i landsortsbefolkningens led. Öppet erkännes, att ryömäänhängarna kringgått bestämmelserna angående anordnande av politiska möten och alltjämt bedriva underjordisk verksamhet. De under hösten anordnade valen till Elantos representantskap utmålas såsom en slags seger för vänsterelementen, ehuru ryömäänhängarna icke ens erhöilo lika många röster som det borgerliga valförbundet, för att icke ens tala om det socialdemokratiska. Då sasuiternas understöd på deras verkliga mammas gata steg blott till litet på det andra tusendet är det ingenting att skryta med.

*

Leningrad 20. 6. 41 kl. 12.00 — En renodlingsstation inrättas på Karelska näset. Leningrads vetenskapliga anstalt för utforskning av polarfaunan inrättar en renodlingsstation i Kanneljärvi distrikt på Karelska näset. Dit hämtas från norr några hundratal renar. Stationen förlägges inom ett tätt bevuxet skogsområde, där renarna ha tillräckligt med lav. För närvarande utses lämpliga lokaliteter för tjänstemännen och djurbeståndet.

Utom vetenskaplig forskning kommer vid stationen att bedrivas förädling av renrasen ävensom renavel och utbildning av renskötare för de nordiska distriktens behov.

Sakkunniga från anstalten i Leningrad förordnas till arbete vid stationen.

(Endast ett bolsjevistiskt förnuft kan förklara, varför just Karelska näset vore särskilt lämpligt för renskötsel, då Rådsförbundet har tillgång till tusentals kilometer polarområde utmed Norra Ishavets kust. — J.)

Sista striden det är!

Radion såsom hjälpvapenslag i början av Rådsförbundets nya anfallskrig.

23. 6.— 31. 12. 1941.

Rådsförbundets radiopropaganda har i början av vårt andra krig följt i stora drag samma linjer som under vinterkriget med hotelser, berättelser av fångar och uppmaningar till revolution och sabotage.

Ett särdrag har varit försöken att utså misstanke och hat mot tyskarna och att skrämma med England och Förenta staterna. »Svartmålningen» av livsmedelslaget har spelat en större roll än under vinterkriget, emedan förhållandena nu faktiskt varit svårare än då.

*

Leningrad 23. 6. 41 kl. 18.20 (på ryska) — »Rådsfolkets stora patriotiska krig». I en artikel, som publicerats i tidningen Pravda, framhäver författaren sovjetfolkets solidaritet och fredsvilja samt arméns krigsberedskap. Där säges bl.a., att de finska vitgardisterna ha gjort gemensam sak med de tyska äventyrarna och likaså de rumänska äventyrarna, men de glömma att ett 200-miljoners folk i sin vrede kan utplåna dem från kartan.

*

Ovanstående hotelse ha bolsjevikerna skenheligt bestridit många gånger både skriftligen och i radio, men sanningen är oförstörbar. Och för att Finlands folk icke skulle stanna i ovetskap om det öde Rådsförbundet ställde det i utsikt, upprepades samma hotelse 25 minuter senare genom radiostationen i Moskva, såsom nedanstående utdrag utvisar. — J.

Moskva 23. 6. 41 kl. 18.45 — Akademikern Jaroslavskis artikel »Sovjetfolkets stora patriotiska krig».

Tyskland har i detta krig mot Rådsförbundet dragit in Finland och Rumänien. De finska vitgardisterna tillsammans med Tysklands fascistiska bödlar och Rumäniens bojarer önska förslava vårt heliga sovjetrike. Det är synd om dem. Ty som en oemotståndlig, väldig lavin träder det 200-miljonerhövdade rådsfolket upp och utplånar från jordens yta dessa nästen, krossar i grund dessa den fascistiska smittans nästen på det att folkens fred och deras självständiga tillvaro måtte tryggas.

Petroskoi 25. 6. 41 kl. 9.30 — För något mer än ett år sedan bönföllo de härskande kretsar i Finland, som började det för landet självt ödesdigra provokatoriska kriget mot vårt land och däri ledde ett svårt nederlag, Rådsförbundet om fred. Rådsförbundet, som i grund krossade Finlands armé, hade kunnat erövra hela Finland och kräva skadestånd för täckande av sina krigsutgifter. Så gjorde, såsom tidigare kamrat Molotov påvisat, alla andra stater. Men Rådsförbundet ådagalade i sin inställning till Finland särskilt ädelmod och uppställde för sig endast en uppgift: att trygga sin nordvästra gräns och särskilt Leningrad mot eventuella anfall. Därför godkände Rådsförbundet den finska regeringens anhållan om fred. Enligt fördraget lovade Finland att upprätthålla varaktiga vänskapsförbindelser med Rådsförbundet och vägra att deltaga i alla angrepp mot Rådsförbundet samt lovade att icke ingå i några mot Rådsförbundet riktade koalitioner. Rådsförbundet uppfyllde, troget sin fredspolitik, till punkt och pricka och synnerligen lojalt alla förbindelser, som det enligt fredsfördragit påtagit sig. I sin strävan att utveckla normala förbindelser till Finland utvidgade Rådsförbundet exporten av för Finland nödvändiga varor. Finland begynte däremot i strid med fredsfördraget omedelbart efter dess undertecknande föra hemliga underhandlingar med andra länder om ett krigsrevanschförbund mot Rådsförbundet.

Denna lögnaktiga förklaring om ett punktligt uppfyllande av alla i fredsfördraget ingående förpliktelser avslöjas fullständigt av de officiella dokument, som ingå i II delen av Finlands blåvita-bok.

Rådsförbundets utvidgade export av nödvändiga varor till Finland karakteriseras bäst därav, att under det första fördragsåret, som utgick den 30 juni, hade Rådsförbundet underlåtit att leverera följande i föredraget förutsatta kontingenter:

35.000	ton	spannmål
18.800	„	apatit
5.000	„	gasolin
14.000	„	lyspetroleum
8.000	„	bensin
300	„	smöroljor
30	„	paraffin
1.000	„	manganmalm
1.250	„	bomull
3.400	„	oljekraftfoder.

Sålunda levererade Rådsförbundet icke till Finland en droppe av den överenskommen bensinkontingenten och av den fördragsenliga spannmålskontingenten anlände endast hälften, d.v.s. 35.000 ton, vari inberäknats också det parti på 20.000 ton, som just innan Rådsförbundets militära anfall levererades i propagandasyfte. Denna sista spannmålssändning spelar nästan huvudrollen i bolsjevikernas mot Finland riktade radiopropaganda under början av kriget, och t.o.m. så sent som år 1942 har den förekommit i utsändningarna. — J.

Moskva 28. 6. 41 kl. 10.00 — Den 26 juni uppgav Finlands president Ryti i sitt radiotal med upprepande av Hitlers lögn, att under förhandlingarna i Berlin i november 1940 Rådsförbundet av Tyskland krävt fria händer att göra upp sitt mellanhavande med Finland och förintä detta land. Avsikten med denna grova lögn är att bedraga det finska folket och hetsa upp det mot Rådsförbundet.

(Avslöjandet av Molotovs krav var också en av de ömma punkter, som utlöste den våldsammaste propagandaakrobatik från bolsjevistiskt håll. — J.)

Moskva 28. 6. 41 kl. 12.00 — De makthavande i Finland äro den tyska fascismens legodrängar.

Mannerheim, Cajander och Tanner, som förde kommandot i det vita Finland, drevo det finska folket år 1939 i ett brottsligt krig

mot Rådsförbundet. Dessa krigsprovokatörer fingo en förkrossande stöt för pannan och bönföllo om fred. Troget sin fredsälskande politik gjorde Rådsförbundet vad intet annat land i världen hade gjort. Det slöt fred med Finlands folk, när detta stod vid undergångens brant. Men borgarna i Finland gjorde sig genast efter fredsfördragets avslutande skyldiga till mened genom att försöka bryta fördraget. Finland förhöll sig alltigenom fientligt till vårt socialistiska fäderneslands fredliga avsikter. Genom en lögnaktig neutralitetskomedi och bakom det finska folkets rygg sålde det ledande kopplet Finlands självständighet och frihet. Detta bevisas av ovedersägliga fakta. Vid den nya gränsen uppfördes i hast under tysk ledning befästningar av järnbetong. Hangöudd, där en stödjepunkt för sovjetflottan var förlagd, är omgivet av en befästningslinje. Den av de finska militära kretsarna uppförda Mannerheimlinjen blev en revansparol för de reaktionära kretsarna. I skarp kontrast mot fredsfördraget med Rådsförbundet väpnade sig det vita Finland. Genom Petsamo, Vasa, Åbo och Helsingfors insmugglades vapen, krigsförnödenheter.

Den finska socialdemokratins förrädiska ledare gjorde gemensam sak med den tyska fascismens legodrängar, lappomännen. Provokation följde på provokation. Uppmuntrade av de tyska fascisterna begynte Ryti, Tanner, Mannerheim och Witting öppet bryta fördraget med Rådsförbundet, ställde hinder för utrustning av rådgarnisonen i Hangö varjämte de av handelsfördraget mellan Rådsförbundet och Finland härflytande förpliktelserna icke från finsk sida uppfylldes. På alla sätt fördröjdes byggandet av Sallabanen för Finlands del, oaktat paragraferna i fredsfördraget. Och alldeles under senaste tid verkställdes i Finland förberedelser för ett krig mot Rådsförbundet. Landet blev ett militärläger. Den 20 juni utfärdade Finlands regering order om mobilisation och flere särskilda lagar för krigstiden. Militärtåg och automobiler fyllda av trupper, krigsmateriel och förnödenheter rullade mot östgränsen.

Den 23 juni försökte 6 tyska flygmaskiner från finskt territorium göra ett bombangrepp mot Kronstadt, med de blevo tillbakaslagna. Finland började ett nytt krig mot Rådsförbundet. Rådsförbundets tålamod har äntligen tagit slut. Med den röda arméns kraft komma

de alltför fräcka tyska fascisterna och deras vitfinska drängar att slå till marken.

*

De utmed våra egna gränser uppförda försvarsanläggningarna voro således ett bevis på att »det ledande kopplet» köpslog om Finlands oberoende och frihet. Den på vår sida om Moskvagränsen byggda bestående Mannerheimlinjen var rent av en »revanschlösen». Men varför Finland hade varit tvunget att smugla in vapen är ganska obegripligt. Ty enligt vårt förmenande hade vi såsom suverän stat full rätt att transportera dem helt öppet.

Mobilisationen och förflyttningen av trupper till gränstrakterna var med beaktande av det kritiska internationella läget i juni världens naturligaste åtgärd, då bakom gränsen dessutom låg en granne, som efter Moskvafredens avslutande under djupaste fred gjort sig skyldig till 194 olika kränkningar av vårt territorium, av vilka 8 till yttermera visso i juni, före den 21. Dessutom är en mobilisering icke i och för sig en tillräcklig krigsanledning. Sålunda har exempelvis Schweiz upprepade gånger under detta krig mobiliserat.

Sitt eget intresse har det grundlösa påståendet, att 6 tyska flygplan från finskt territorium hade angripit Kronstadt den 23 juni. Ryssarna hade nämligen själva redan föregående dag, den 22 juni, företagit flere luftangrepp och bombarderat bl.a. Alskärs fort och två finska örlogsfartyg i närheten av den åländska skärgården. Dessutom hade samma dag öppnats eld i Immola mot den finska gränsbevakningen och i Petsamo ett finskt fartyg utsatts för artilleribeskjutning från Pummanki. Det må även nämnas, att i Londonradion 23. 6. kl. 22 meddelades: »Ryska flygplan ha kränkt finskt territorium, vilket är synnerligen beklagligt. Hittills ha finnarna icke deltagit i kriget.» — J.

*

Moskva 28. 6. 41 kl. 18.00 — Fattigdom, hunger och terror vila över arbetarklassen i Finland. En finsk arbetares avlöning understiger t.o.m. de italienska arbetarnas svältlöner med hela 30 %. De finska vitgardisterna utnyttjade kriget mot Rådsförbundet till ett fortsatt utarmande av arbetarklassen. Samtidigt med att lönenivån

sjunkit har antalet arbetslösa alltså stigit. I början av senaste år var antalet arbetslösa i Finland 500.000 och nu är det ännu högre. Armod och hunger bryta ned arbetarnas och särskilt barnens hälsa. Enligt officiella uppgifter är barndödligheten i städerna 64 % och på landsbygden 69 %, men i verkligheten är talen betydligt högre.

*

Här ha vi åter en verklig statistik av typ »Tiltu». I början av år 1940, således mitt under vårt vinterkrig hade vi 1/2 miljoner arbetslösa och i början av det andra kriget ännu flere. Men det oaktat fanns det tillräcklig soldater att sända till fronten och arbetare i de olika näringarna. Det måste vara ett jättelikt folk, det där finska.

Och av tre barn dö således i medeltal åtminstone 2, men dessa »officiella uppgifter» ge dock en förskönad bild av »verkligheten». De uppgivna procentsatserna äro dock icke helt och hållet gripna ur luften, om också de ej äro av finskt ursprung. Man har nämligen kunnat konstatera, att i Östkarelen den årliga spädbarnsdödligheten verkligen varierade mellan 50 och 70 % och således var 10 gånger så stor som i Finland. — J.

*

Moskva 28. 6. 41 kl. 19.45 — »Masken är kastad». De nuvarande makthavande i Finland ha slutligen kastat masken. Den 26 juni 1941 förklarade Finlands president Ryti Rådsförbundet krig. I detta sammanhang meddelade han, att Finland blivit föremål för angrepp. Detta är alltigenom lögn. Ryti och hans koppel önska föra sitt folk bakom ljustet för att kunna leda det i krig för främmande syften. Det har förflutit något mer än 15 månader sedan Finland efter sitt misslyckade härnadståg mot Rådsförbundet slöt fred med detta. Men det bläck, varmed Finlands representanter underskrevo fredsfördraget, hade ej hunnit torka, förrän det Ryti-Tanner-Mannerheimska kopplet i bjärt kontrast mot det finska folkets intressen begynte förbereda sig på ett nytt anfall mot Rådsförbundet. De makthavande i Finland begynte icke med en återuppbyggnad av sin bankruttrade ekonomi, icke med omsorger om den förflyttade befolkningens ställning, icke med ett utvecklande av handelsförbindelserna med sina grannar utan i stället med förberedelser för ett

nytt krig mot Rådsförbundet. Uppfyllelsen av sitt fredsfördrag med Rådsförbundet började de med att före avträddandet på tjuvars sätt förstöra fabriker, kraftverk och andra anläggningar på det område, som övergick till Rådsförbundet. Samtidigt underblåste de makt-havande i Finland en smädelsekampanj mot Rådsförbundet. Råds-regeringen gjorde för sin del allt för att skapa fredliga relationer till Finland. För ett år sedan ingick det med Finland ett handels-avtal och även ett avtal om samtrafik på järnvägarna. Då särskilt Finlands livsmedelsläge alltjämt försämrades och till följd av den finska brottsliga politiken folket hotades av svält, hjälpte rådsrege-ringen Finland med spannmål? Vad var den finska regeringens svar härpå. Genom förföljelser mot Sällskapet för fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet och rättegång mot dem, som vågade uttala sig för skapande av normala fredliga relationer mellan de båda länderna, sålde de makthavande i Finland sitt land åt de tyska fascisterna, de överlät Finland åt Hitler för hans brottsliga krig mot Rådsförbundet. Redan under krigets första dag, den 22 juni, gjorde finska flygmaskiner från Finland angrepp mot Rådsförbundet. Den 23 juni försökte 6 tyska flygplan, som kommo från finskt terri-torium, bombardera Kronstadt. Samtidigt som det envist deklarerade sin neutralitet gjorde det Ryti-Tanner-Mannerheimska kopplet till-sammans med sin husbonde Hitler ett grovt angrepp mot sovjet-folket. Den röda armén svarade med förödande motstötar mot tys-karnas militära stödjepunkter. Då voro de makthavande i Finland tvungna att kasta masken: de förklarade Rådsförbundet krig. Ryti yttrade i sitt tal, att finnarnas förutbestämda öde var att aldrig få njuta en långvarig fred. Ja, en långvarig fred kan icke råda så länge i Finland makten innehas av en blodtörstig klick, som redan för andra gången under en kort tid har störtat Finlands folk i ett blodigt krig. Ryti förklarade, att han trodde på seger för Manner-heim's armé. Men det är för hela världen känt, att det stora sovjet-folket för någon tid sedan grundligt krossade denna armé. Nu går den emot sin totala förintelse. Det finska folket måste veta, att det drivits i krig för främmande syften och att ett blodigt bödelskoppel cyniskt bestämmer om dess liv.

(Denna gång påstås, att tyska flygplan angripit från finskt terri-torium för första gången redan den 22 juni och icke först den

23, såsom i tidigare utsändningar. Det allmänna temat under hela vårt krig har varit påståendet att Finlands folk endast kämpar för främmande, närmare bestämt tyska syften. — J.)

Turi 29. 6. 41 kl. 8.00 — Finnar, se till att edra bödlar icke få tillfälle att fly! Minns, att ni fick Petsamo tillbaka och att ni av Rådsförbundet fick 100 miljoner kilo spannmål. Låt icke driva eder i krig.

*

Man vill således skapa uppfattningen, att Petsamo av någon anledning tillhört Rådsförbundet och att detta gjort rent av någonting ädelmodigt, då det icke rövade det tillsammans med de övriga områdena i Moskvafreden. Då till Finland efter Moskvafreden anlände endast 35 miljoner kilo spannmål, har uppenbarligen någon kommissarie satt 65 milj. kilo i egen ficka, om en gång från Rådsförbundet etthundra miljoner kilo avsänts. Under kriget mot Japan försvann ju i »det heliga Ryssland» hela spannmålståg, så det vore väl icke så underligt om ett eller annat parti på 65 miljoner kilo kan göra detsamma. — J.

*

Petroskoi 29. 6. 41 kl. 19.30 — Staden Viborg lever ett beslutamt, lugnt liv. Industriinrättningarna äro i full gång, ty kvinnorna ha intagit männens plats. Under det senaste kriget mellan Finland och Sovjet hade den finska soldaten Paavo Kinnunen, då han kommit till insikt om det tanner-mannerheimska kopplets förräderi, övergått till Rådsförbundets armé. I striderna mot vitfinnarna sårades Kinnunen så svårt, att han icke ännu har kunnat delta i krigsoperationerna, men trots sina sår har Kinnunen i en fabrik i Suomussalmi fyllt platsen efter en man, som inträtt i armén.

(Då Suomussalmi också efter Moskvafreden stannade på finska sidan är det svårt att begripa, huru Paavo Kinnunen, som kvistat över till Sovjet, i Suomussalmi hade kunnat fylla platsen efter någon, som inträtt i armén. Och om så är fallet, så torde bolsjevikerna icke ha så stor glädje av det. Radiopropagandisten har antagligen när han diktade ihop historien i brådskan glömt bort, att Suomussalmi »fabrikssamhälle» i Moskvafreden icke övergick i Sovjets ägo. — J.)

»De finska krigsäventyrarnas sista krig». (Omedelbart efter ovanstående utståndning. — J.) Finlands fascistiska makthavande borgare, som inbillat folket, att de icke önska annat än bevara Finlands självständighet och fred, har nu visat sitt verkliga ansikte De ha bragt Finland under Hitlers fascistiska förtryck och gått ut i ett nytt, förtvivlat krigsäventyr mot Rådsförbundet. Den på presidentstolen placerade bankskojaren Risto Ryti, sedan länge hemlig agent för Hitler i Finland, höll den 26 på kvällen i denna månad ett radiotal, där han kom fram med del lögnaktiga påståendet, att Rådsförbundet börjat krig mot Finland. Det står illa till med Finlands kapitalistiska regering, när den måste gripa till en så klumpig lögn. Bankherrn Ryti försöker uppfinna den ena lögnen efter den andra för att bevisa huru Rådsförbundet efter fredsfördraget skulle ha rustat sig för ett krig mot Finland. Han har likväl icke kunnat bevisa denna lögn, ty fakta tala ett annat språk. Fakta utvisa, att icke Rådsförbundet utan Finlands fascistiska maktkoppel under hela den tid, som förflutit efter fredsfördraget, grovt brutit mot detta och berett sig på ett krig mot Sovjet. Det är ett faktum och bekant för hela Finlands befolkning, att omedelbart efter det freden i Moskva i mars 1940 ingåtts mellan Finland och Rådsförbundet, begynte de finska krigsherrarna i strid med fredsfördraget arbeta på ett nordiskt militärförbund mot sovjetriket. Detta förföll enbart därför, att Rådsförbundet protesterade i saken.

Är icke också det ett faktum, att de makthavande i Finland under hela denna korta fredstid medvetet tillspetsade förhållandena mellan Finland och Rådsförbundet. Handelsavtalet mellan Finland och Rådsförbundet bekvämade de sig icke att uppfylla, ehuru ett uppfyllande därav hade tillförsäkrat Finlands befolkning just de livsmedel, som det var utan. Tyskland sände till Finland endast krigsförnödenheter, officerare och ockupationstrupper, men aldrig matvaror, smör och annat sådant. Finlands befolkning fick därför lida hunger, då landets förråd av näringsmedel ställdes till de tyska ockupationstruppernas disposition. (En gammal vits, i synnerhet som vi veta, att de tyska trupperna då de anlände voro försedda med t.o.m. telefonstolpar och vichyvatten för att icke tala om annat. Dessutom importerades, som vi veta, senare på hösten smör från Tyskland till oss. — J.) Det är ytterligare ett faktum, att hela den

inre politiken i Finland blivit en fascistisk folkstrypningspolitik. Alla de medborgarkretsar, vilka vågade försvara fred och vänskap mellan Finland och Rådsförbundet blevo föremål för en hämningslös förföljelse. Fascismen och schakalerna i dess spår komma i detta krig att förintas. Det är därför alldeles förgäves Risto Ryti yrar om att Finland nu skulle ha större utsikter till seger än senaste gång. I senaste krig voro både England och Amerika på Finlands sida. Nu motarbeta också dessa länder det hitler-mannerheimska bandet av krigsäventyrare. Den finska arméns ställning är således betydligt svårare än under senaste krig.

(Av ovanstående att döma hade således England och Förenta staterna under vårt vinterkrig uppställt mot Rådsförbundet större arméer än Tysklands hela militära styrka på östfronten. — J.)

Moskva 2. 7. 41 kl. 15.00 — Berättelser av finska krigsfångar. Fångarna berätta med största tillfredsställelse, att de första stundernas fruktan förbyts i den djupaste glädje och förvåning. Officerarna hade berättat dem, att ryssarna behandla fångarna djuriskt och döda dem alla. Men här bli vi väl bemötta, få fullt upp med mat och cigaretter. Jag skulle vilja säga alla finska soldater, att den röda armén är ädelmodig mot sina fångar, säger Virtamo. I andra knuten sitta Lauri Järveläinen och Vilho Vikkonen. De ovannämnda hade blivit utdrivna i kriget, dessa ha åter frivilligt gett sig ut på rövarstråt. Järveläinen försökte spela dum, men han förrådes redan av sin djuriska blick. Han är skyddskårist och hyser ett blodigt hat mot alla sovjetmedborgare. Korpral Vikkonen bligar skrämmd under lugg. Denna legodräng, som drömmer om Stor-Finland, är stor och krigisk i orden, men i kriget uppträdde han som en pultron. Den finska korpralen togs tillfånga av en vanlig man i röda armén. Vilho Vikkonen strider mot oss redan för andra gången. Han är en bandit. (Vilket skulle bevisas. — J.)

Tallinn 3. 7. 41 kl. 17.00 — Herrar Walden, Mannerheim m.fl. ha störtat Finland i ett nytt krig. Det kommer att vara mycket svårare än det senaste finska kriget. Finland blir helt omringat. Östersjön är blockerad av Sovjets flotta och luftstridskrafter. I norr hotar också Sovjets flotta och därtill komma ännu amerikanska och engelska fartyg. (Bolsjevikerna tala om Förenta staternas flotta som om sin egen, fastän USA då ännu icke var i krig mot

Tyskland och ännu mindre mot Finland. — J.) Utmed hela fronten från Petsamo till Karelen och Hangöudd har Rådsförbundets 200-miljonerhövdade folks armé skridit till aktion.

Finnar, slå ihjäl tyska soldater, skyddskårister, poliser o.s.v.!

Moskva 4. 7. 41 kl. 19.00 — Boskapsskötseln har råkat på förfall till följd av att kreaturstammen betydligt minskades på grund av kriget 1939—40, men även under den korta freden efter kriget forfor den nedåtgående tendensen i fråga om kreaturshushållningen. Foderbristen senaste vinter ledde till en omfattande tvångsslakt, som berövade många mindre bemedlade på landsbygden deras enda ko. Ehuru Finland under normala förhållanden varit ett land med betydande smörexport, har Finlands befolkning under senaste tid fått vara nästan fullständigt utan smör. Detta har visserligen delvis berott på, att de kapitalistiska smörexportfirmorna i hemlighet ha exporterat en del av smöret till Tysklands fascistiska armé, men faktum är, att smörproduktionen betydligt minskats liksom också köttproduktionen.

(Också en blind höna hittar stundom ett korn, d.v.s. ett sannings korn. Ovan uppräknas ju de faktiska skäl, som föranledde den minskade tillgången på smör och kött. Visserligen göras i förbigående antydningar om smörexport, men i tiotals andra radioutsändningar har denna framställts såsom den enda orsaken till vår svåra fett-situation. — J.)

Finlands folk måste göra allt vad det kan för att med alla medel bekämpa de fascistiska förslavarna. Ryti, Mannerheim och Tanner hava sålt Finland åt det tyska fascisterna, men folket är ingen handelsvara. Det kommer att förena sig med de övriga folks front, som kämpa för sin frihet och sitt oberoende mot Hitler. Hakkorsrid-darnas larmande i Finland kommer att få ett brått slut. De rytiska landsförrädarna ha sålt Finland åt Hitler. Finlands folk kommer att bryta detta skamliga köp. Bort med de tyska ockupationstrup-perna från Finland. Det är varje fri finnes stridsparoll just nu.

Moskva 5. 7. 41 kl. 15.00 — Desertörerna Erkki Nuutinens och Unto Seppäläs berättelse. — Erkki Nuutinen och Unto Seppälä äro arbetare från Helsingfors. För något mer än en månad sedan inkallades de i armén tillsammans med många övriga arbetare, vilka de finska vitgardisterna hopsamlade för sitt nya i mened påbörjade

krigsäventyr mot Rådsförbundet. Dessa två arbetare träffades i första haubitsbatteriet och kommo över ens om, att de icke hade någon anledning att strida för främmande intressen. De gävo varandra sitt ord på att genast vid första tillfälle gå över på Rådsförbundets sida. Någon dag efter motangreppet mot Rådsförbundet trängde Erkki Nuutinen och Unto Seppälä fram till rådsgränsen. Omedelbart efter det de överskridit gränsen anhöllos de av en förpost. Dessa två i militäruniform klädda arbetare sitta framför oss. I korta men upphetsade ordalag berätta de om livet i ett land, som förslavas av den tysk-finska fascismen. Ändamålet med detta krig står folket mycket fjärran, säger Erkki Nuutinen. I Finland äro nu alla de män mobiliserade, som äro födda mellan 1897 och 1921. Befolkningen önskar icke krig. Männen rymma och gömma sig hos anhöriga eller i skogen. Till de flesta uppbådsställena infann sig blott 25 % av de uppbådade.

*

Enligt uppgift i Moskvas radio 23. 3. 40 hade under vårt vinterkrig hälften av vår 500.000 man starka armé gått förlorad. Enligt Molotovs tal, som radierades 30. 3. 40 hade av vår 600.000 man starka armé hälften gått förlorad. Under sådana förhållanden borde vi i juni 1941 ha haft endast c. 250.000—300.000 soldater och då enligt det ovananförda under 25 % inställde sig till uppbådsställena, hade sålunda vår armés styrka i början av kriget varit c. 65.000—75.000 man. Det var således med dessa som ryssen fördrevs från de i Moskvafreden avträdde områdena, och Aunus jämte en stor del av Öst-karelen erövrades. Dessutom har den enligt uppgifter i Moskvaradion 8. 12. 41 förlorat åtminstone 150.000 man i stupade. Men trots det har Ivan händerna fulla med att försöka klara livhanken undan denna obefintliga armé.

En betydande del av bolsjevikradions utsändningar under kriget ha utgjorts av proklamationer och yttranden, som finska krigsfångar påstått vara pappor till. Det var intressant att konstatera, att de, som just i början av juli påstås ha givit sig tillfånga, vanligen ha samma namn som våra skalder av den yngre generationen. Sålunda uppgav Moskva 5. 7. 1941 kl. 23.05 att en Unto Kupiainen givit sig till fånga. I början av juli föredrogs också upprepade gånger

en berättelse, som givits av Unto Seppänen (i endel utsändningar sades Seppälä) samt en annan av Viljo Salmi (i vissa utsändningar Salminen). Men låt oss som omväxling ta en detaljerad skildring av en tillfångatagen skyddskårist, sedd genom bolsjevikiska ögon. — J.

*

Petroskoi 6. 7. 41 kl. 12.20 — Förhör med skyddskåristen J. Han blev nyss tillfångatagen. Hans ansikte är väderbitet, de små, gråaktiga ögonen blodsprängda, fingrarna darra. Hans bataljon anföll på natten likt rövare vår gränsbevakning och försökte bryta sig igenom. Våra manliga gränsvaktsoldater fördrev en reguljär finsk infanteribataljon. Fienden kvarlämnade stupade och sårade. J. blev tillsammans med några andra soldater fånge. Han försvarade sig med bajonetten, bet, klöste som en vildkatt och försökte fly. Ingen-ting hjälpte dock. Han väntade sig i fångenskapen ett annat bemötande, oförskämdheter och knytnävsslag, som seden är i Finland. Men sovjetmilitärernas taktfulla sätt att förhålla sig inverkade icke på J:s uppträdande eller tankar. Han ljuger, ljuger hopplöst, slingrar sig som en räv och försöker klumpigt sopa igen sina spår. Hans misslyckade, baksluga lögner utvisa alldeles tydligt, att vi ha att göra med en inbiten skyddskårist, fascist och blodsfiance till Rådsförbundet. Han är ingen bedragen eller uppskrämd bonde eller stockflötare! Nej! Han är nämligen filosofiemagister, lärare i högre matematik. Han har genomgått filosofiska fakulteten i Åbo och kan flere språk. Visserligen sade han i början, att han endast talade finska. Sedan försade han sig och började tala tyska, men om att tyskarna koncentrera trupper i Finland vet han ingenting. När förhöret kom in på detta ämne blev filosofiemagistern naiv som ett barn, men det är ju ett faktum, som hela världen känner. Jag läser icke tidningar, jag älskar bara matematiken, och magistern plirar med ögonen: abstrakta siffror och filosofi. Varför anslöt ni er då till skyddskåren, om ni inte är intresserad av politik? För idrottens skull, jag är intresserad av skidsporten. Och till vilken filosofi bekänner sig denna det rena förnuftets tjänare? Han bekänner sig till samma filosofi som landsvägens rövare: röva, bränn och förstör! J. erkänner, att skyddskåristerna samlades i skogen nära rådsgränsen om natten, i hemlighet alldeles som rövare för ett härjningståg. I skogen utdelas

vapen och persedlar, ordern gick ut på att angripa över rådsgränsen. Med vapen i hand anföllo skyddskåristerna och soldaterna oförmodat vår gränsbevakning. Detta företag slutade oväntat och sorgligt för magistern. Intressant var att skåda de röda och gröna sedlar, som påträffades i herr filosofiemagisternas fickor. Det var pengar från tsarens och Denikins tider. Vartill behövde han vid fronten dylika museipengar från Nikolais tid. Då medgav den skamsna skyddskåristern, att han i hopp om en lätt seger och tsardömetts återinförande hade ämnat göra bruk av dessa pengar och hämta från Ryssland ett par kilo kaviar som krigsbyte. Sådan är denna skyddskårsmagisters filosofi.

(Detta är således den vackra sagan om den finska magistern, som hoppades på tsardömetts återinförande för att med gamla ryssrubel få köpa ett par kilo kaviar som krigsbyte. — J.)

Turi 6. 7. 41 kl. 19.00 — De finska slaktarna ruvade alltjämt på krigsplaner. De vitfinska slaktarna påstodo, att Rådsförbundet började det förra kriget. I själva verket hade finnarna själva börjat det genom att mot oss skjuta sju skott. «Ny Dag» skrev i juli senaste år, att finnarna själva sköto de första skotten och gävo därmed anledning till krigets utbrott och verkligen fingo det krig de ville ha.

Finska bröder, förenen eder med oss, vi kämpa mot både egna och främmande förtryckare.

(Det är ganska illa beställt, när det enda beviset på skulden till kriget är en artikel i en tidning, vilken utkommer i ett främmande land och erkänt tillhör den bevissträngdes eget läger, och denna artikel till råga på allt är publicerad flere månader efter det ifrågasvarande krigets slut. — J.)

Petroskoi 10. 7. 41 kl. 19.30 — Röda armén för icke krig mot Finlands folk, den kämpar mot det fascistiska Tyskland. De tyska fascisterna visa nu listigt bundsförvantens ansikte, men de komma att bita sig fast som herrar i ert land. Rådsförbundet ämnar icke blanda sig i Edra inre angelägenheter. Det önskar ett fritt och oberoende Finland. Fördriv de fascistiska röverhorderna ur ert land! (Ett urgammalt propagandamedel har varit att driva en kil mellan motståndarens olika grupper. Det ha bolsjevikerna av alla krafter försökt i fråga om finnar och tyskar. — J.)

Moskva 11. 7. 41 kl. 17.00 — En skildring av en finsk soldat, som övergick till Rådsförbundet.

Där kanonerna dundra, försöker fiendens spioner att smyga sig i vår rygg. Men överallt avskära våra spanare deras väg. En röd-armist på patrull blev mycket förundrad vid åsynen av en finsk soldat, som kom gående emot honom. Mannen var av medellängd, mager, med utmattad uppsyn, iklädd en finsk reservists trasiga kläder. Han kastade hela tiden blickar bakom sig, alldeles som om han icke fruktat faran framifrån, utan mera det som hotade från den finska sidan därborta. En överlöpare, tänkte den erfarne krigaren. Först då den kommande var framme vid honom gav han sig till känna. Reservisten sträckte upp händerna och sade någonting på finska. Jag förstår icke ert språk, svarade krigaren, låt oss gå, jag skall föra er till truppförbandet, så kan de där taga reda på vad ni vill. Finnen gick förut och rödarmisten 3—4 steg bakom honom. Finnen önskade dock berätta soldaten något om sig själv. Han stannade plötsligt och visade rödarmisten sina söndriga gummi-stövlar och byxor samt hela sin trasiga och beklagansvärda beklädnad. Snart anlände de till kompaniet. Det var redan sent, ehuru nätterna på Näset voro ljusa. Finnen smålog generat och såg på sovjetsoldaterna. Ni ser ut att vara hungrig, sade rödarmisten. Chefen gav order om att fången skulle få mat. Finnen fick en kastrull fylld med soppa. Det dröjde inte länge innan han tömt den och han såg fortfarande hungrigt på sovjetsoldaterna. Vill ni ha mera? frågade de. Man hämtade mera soppa, gröt och bröd och han åt allting. En finskspråkig chef anlände och begynte förhöra finnen. En kamrat och jag beslöto tillsammans att rymma över till den rådsryska sidan, men vi måste fly på olika tider, och nu vet jag inte var han befinner sig.

Finska soldater! Frukta icke att ge er tillfånga åt den röda armén. Under kriget år 1940 voro tusentals (c. 800 — J.) finska soldater krigsfångar och de återvände lyckligt till sitt fädernesland. (Alla fingo icke återvända. Sålunda uttogos i koncentrationslägren bl.a. sårade finska krigsfångar och de ha aldrig återvänt till hemlandet. — J.) Gå över till oss. Vi garantera ert liv och ni bli väl bemötta.

Petroskoi 11. 7. 41 kl. 20.00 — Finska arbetare! Bekämpa de reaktionära tanneranhängarna och fackföreningsbyråkraterna, som under klassförsoningens täckmantel aktivt bidra till införande av ett fascistiskt förtryckskommando i landet. Driv ut fascisterna och deras hantlangare ur landet! Den finska pressen försöker förklara, att kriget mot Rådsförbundet endast har ideella motiv och kan tänka avser att försvara den västerländska kulturen och kristendomen. Men innan denna lögnaktiga paroll för kriget hade uppfunnits och innan detta krig mot Rådsförbundet börjat, visste Finlands tidningar berätta, att Tysklands fascister hyste planer på ekonomiska tillgrepp från Rådsförbundet. Sålunda skrev exempelvis Uusi Suomi ännu den 14 juni om syftena med den kamp, som eventuellt skulle bryta ut, att Berlin vill tilltvinga sig stora ekonomiska och politiska medgivanden av Moskva. Samtidigt publicerade Uusi Suomi utdrag ur de stora londontidningarna »Daily Telegraphs», »Daily Herald» och »Daily Express» artiklar, i vilka det framhölls, att Hitler vill komma åt Sovjets vete och olja. Tyskland behöver kanske icke Rådsförbundets olja just nu, men om det ämnar fortsätta kriget ännu nästa år, måste det taga dessa produkter antingen förhandlingsvägen eller med vapenmakt, skrev bl.a. »Daily Mail» och Uusi Suomi anmälde icke ännu den 14 juni någon avvikande åsikt i sitt ifrågavarande uttalande.

(Men Pravda och Rådsförbundets radio gjorde det i stället. De stämplade exempelvis en artikel i Helsingin Sanomat i samma fråga som en direkt idioti. Jfr *Petroskoi* 30. 5. 41. — J.)

Moskva 13. 7. 41 kl. 19.00 — Toivo Antikainen uppträdde i radion och yttrade bl.a.: — — — De finska fascisterna, som hatas av folket, stå vid undergångens brant. Därför ha de mist omdömesförmågan och skyndade sig att knyta sitt öde vid Hitlers krigsäventyr. Nu ha England och Amerika vänt dem ryggen, fastän de under vinter 1939—40 hjälpte dem. (Då ryssarna märkte, att hotelserna om utplånande från jordens yta icke imponerade på finnarna, göras nu England och Förenta staterna till den »buse», som man tror att skall kunna tvinga oss på knä. — J.)

De finnar, som befinna sig vid fronten, förfara bäst i att ge sig. De som lägga ned vapnen behandlas av den röda armén som kamrater. Talrika finska soldater ha också redan gått över till den rödarmén.

Den 9 juni exempelvis övergick ett finskt kompani i sin helhet medförande sin beväpning, vilken bl.a. omfattade 10 maskingevär och minkastare. Följ dessa finska soldatkamraters exempel. Men ännu bättre förfara de finska soldater, som vända sina vapen mot fascisterna. Man kan gömma sig också i skogarna och där föra gerillakrig mot våra hitleristiska förslavare.

Finnar bakom fronten! Om ni önskar att freden skall återvända och att det finska folkets intressen skola tryggas, så träd upp med vapen i hand till kamp mot dessa fiender, dessa fascister, som börjat kriget. Arbeta med alla medel på att försvåra de tyska truppernas och de finska fascisternas krigsföring. Försvåra på allt sätt krigsindustrins arbete och transporten av krigsmateriel.

Bönder! Ge icke spannmål och livsmedel att förslösas på de tyska trupperna då er egen militär och hela folket lider nöd. (En förtäckt uppmaning att icke fylla den lagstadgade överlåtelse-skyldigheter. Senare sades det alldeles utan krumbukter. — J.) Var och en må själv tänka ut huru han i detta avseende bäst må förfara. Arbeta överallt på att göra de tyska fascisternas och deras finska hantlangares nederlag säkert. Men ju snabbare det kommer, med desto mindre blodsutgjutelse kommer folket undan och desto snabbare bli det finska folkets intressen varaktigt tryggade.

Bort med förslavarna och de finska trupperna från Finlands jord! Upp till kamp mot de tyska fascisttrupperna och Mannerheims koppel! Till kamp för Finlands folk, dess frihet och självständighet!

Moskva 14. 7. 41 kl. 7.30 — Det självständiga Finland existerar icke längre. Trots att mellan Tyskland och Rådsförbundet förelåg ett nonaggressions- och vänskapsfördrag, anföll Hitler Rådsförbundet. Så kunna endast fascister bära sig åt. (Det fanns också ett nonaggressionsfördrag mellan Rådsförbundet och Finland år 1939. Hela världen konstaterade då, huru bolsjevikerna kunna »bära sig åt». — J.) Finland, som under hela sin självständighetstid har intrigerat tillsammans med alla sovjetfientliga stater, har nu tillsammans med de tyska fascisterna gett sig in på ett brottsligt angrepp på Rådsförbundet. Lika glömskt av sina eder som Tyskland har också Finland brutit det fredsfördrag det undertecknat. Finland är nu ett av de tyska fascisterna ockuperat land. Det självständiga Finland existerar icke mera. Detta kommer Finlands folk att bittert

förbanna, förbanna det kapitalistiska maktkoppel, som sålde Finlands frihet och gjorde landet till ett dragdjur framför de tyska stridsvagnarna trots att de visste, att en förkrossande majoritet av Finlands folk icke önskar krig. Det finska folkets innersta önskan har varit att trygga landets neutralitet. (Ryssen har dragit försorg om att Finlands folk också har fått lov att demonstera denna vilja i praktiken. — J.)

Moskva 14. 7. 41 kl. 19.00 — Slutet av Toivo Antikainens tal.

Finska arbetare och bönder! Träd upp till kamp mot de tyska fascisttyrannerna, deras hantlangare, skyddskårs- och lappoledarna. Ge icke en enda bit bröd, icke ett enda kilo kött från ert fosterland åt fienden, de tyska fascisterna. Förhindra på alla sätt de tyska soldaterna att förslava Finland. Finska arbetare! Man tvingar er att producera beväpning till kamp mot den röda armén. Se till att den maskin, med vilken ni producerar vapen, går i olag. Stör på alla sätt de fascistiska rövares krigföring mot Rådsförbundet, arbetarnas och böndernas stat. Spräng ammunitionslager, stick bränsleförråd i brand, avbryt telegraf- och telefonförbindelser, hindra järnvägs- trafiken, bromsa fabrikernas och elektricitetsverkens arbete, bringa tåg, som transportera krigsförnödenheter, att urspåra.

Finnar! Kämpa med alla medel för freden och friheten mot de tyska barbarerna. Leve det fria och oberoende Finland! Leve freden och vänskapen mellan Finland och Rådsförbundet. (En uppvigling till sabotage i de mest ohöljda ordalag, som maskerats så, att den tyckes propagera för enbart tyskfientlig verksamhet. Var och en begriper hur det skulle gå för det fria och självständiga Finland, om det bolsjevistiska receptet skulle följas. — J.)

Moskva 17. 7. 41 kl. 19.00 — I Nylands, Åbo och Björneborgs, Tavastehus, Vasa, Uleåborgs och övriga län har börjat en massrörelse bland de karelska förflyttade. Karelarna fordra att kriget mot Rådsförbundet såsom förödande för landet skall avslutas. I många distrikt ha karelare, som rymt från kasärnerna, bildat partigångar-avdelningar. (Denna gång försöker man uppvigla de karelska förflyttade till väpnat uppror, genom att helt fräckt ljuga, att detta redan i »flere distrikt» börjat. — J.)

Turi 20. 7. 41 kl. 19.15 — I dag osade det eld och svavel om den finska riksdagens herr talman Väinö Hakkila, när han i ett

radiotal i Hitlers stil talade med rasteorin, folkens livsrum och Stor-Finland som tema. Nu avslöjades Finlands erövringsplaner. Rådsförbundet anklagas för att ha förslavat Finlands folk i tusen års tid. Varför Rådsförbundet? Just Rådsförbundet gav Finland självständighet år 1918. Finlands nuvarande makthavande, Mannerheim, Sianpää et consortes försökte återinföra tsardömet i Ryssland. De motarbetade således samtidigt Finlands självständighet.

*

Där ha vi åter lögner, så det förslår. Exempelvis, att Rådsförbundet gav oss självständighet och att Mannerheim och Svinhufvud — som uppenbarligen avses med öknamnet Sianpää — skulle ha eftersträvat att återinföra tsardömet i Ryssland. Ingen har givetvis anklagat Rådsförbundet för att ha förslavat vårt folk under 1000 års tid utan Ryssland, vars mot Finland riktade imperialism varit densamma oberoende av dess inre system. — J.

*

Moskva 22. 7. 41 kl. 19.30 — Den vitfinska soldaten Frans Järvensivu berättelse. Bland de soldater, som Mannerheim för sista gången drivit ut på korståg, marscherar också den unga sjömannen Frans Järvensivu från Sideby. Denna 20-åriga yngling har icke mycket likhet med en av trosvisshet exalterad korsriddare. Han döljer ej sin glädje över att han fått tillfälle att ge sitt till fånga. Det cykelkompani, till vilket han hörde, överskred gränsen vid Aittokoski och råkade genast i strid. Järvensivu drog sig avsidet under träffningen och när han efter en stund såg två rödarmister gav han sig till fånga. — Var ni inte rädd för att ryssarna skulle behandla sina fångar illa, frågade vi denna småleende sjöman. Han svarade: Det försökte våra officerare inbilla oss, men jag för min del tror på dem lika litet som sjömännen tror på Niilo Välläri.—Det framgick, att Järvensivu var medlem av sjömansunionen och hans förtroende till denna unions ledare Niilo Välläri, vilken uppträtt såsom sabotör i den finska arbetarrörelsen, var lika obefintligt som till Finlands fascistregering. Vi meddelade fången de senaste nyheterna från fronten och berättade honom om Finlands Rundradios skildringar av huru den finska armén rycker framåt. Den fångna

soldaten skrattade bittert och ironiskt. Mot öster var också jag på väg, sade han, och sanningen att säga så tycker jag den här metoden är angenämare. Rödarmisterna bemöta mig vänligt, maten är bättre än i Finlands armé och man behöver inte frukta för att hamna i samma grav som de där österut stormande herrarna. På den resan blir många av pojkarna; rädda sig kunna blott de, som göra lika som jag: ge sig åt den röda armén. Vi prövade ännu hur fast pojkens övertygelse var, och frågade honom: varför råder ni nu de finska soldaterna att undvika strid, fastän det har talats så mycket om den finska sisun? Men soldat Frans Järvensivu svarade tryggt: Om det vore fråga om strid för det finska folket skulle jag icke råda en enda att ge sig, men nu är det så, att de som i Finlands armé kämpa mot Rådsförbundet, strida endast för Finlands förtryckare, tysken Hitler. När den röda armén segrar över Hitler, betyder det, att de tyska trupperna fördrivas ur Finland och att Finland får sin frihet. Rådsförbundets seger är det finska folkets seger; därför uppmanar jag Finlands soldater att ge sig åt den röda armén, som är den tyska fascismens fiende men folkets vän.

(Mycket skickligt, alldeles som i förbigående, ger man en släng åt sjömansunionen och försöker bevisa, att den finska sisun icke bör hindra någon från att ge sig till fånga. — J.)

Turi 24. 7. kl. 6.15 — Finska kamrater! Er radio ljög och grät i går krokodiltårar över att i Estland ett massmord på 17.000 bildade personer ägt rum. (Inalles mördades i Estland under det år bolsjevikväldet varade åtminstone över 60.000 personer. — J.) Vi ester (d.v.s. estländska kommunister — J.) försäkra, att detta är en satanisk uppfinning av Hitlers handgångna män. Bödeln Hitler och hans slaktarhantlangare uppfinna lögner för att väcka det finska folkets entusiasm för sitt s.k. heliga korståg och driva dem på detta sätt i krig mot Rådsförbundet.

Moskva 24. 7. 41 kl. 10.30 — Riitta Lindholms vädjan till Finlands kvinnor. Kvinnor, mödrar, hustrur och systrar i Finland! Jag, en finsk kvinna, medlem av fackförbundet, bosatt i Rådsförbundet, önskar vända mig till er nu, då den tyska fascismens blodiga legodräng Mannerheim driver edra söner, män och bröder ut i en brottslig strid mot Rådsförbundet. Mannerheim och hans likasinnade försöka bedra det finska folket genom fruktansvärda

smädelser mot Rådsförbundet och löfte om ett bättre liv efter kriget. De försöka kamouflera sitt äventyr med sagor om det finska folkets enhet. — — För att undgå de mannerheimska vita terroristerna lämnade jag mitt hemland och flyttade till Rådsförbundet. Jag har under den senaste tiden arbetat som skräddare i ett kollektivhushåll med namnet Arbete. Kvinnor i Finland! Jag upprepar ännu en gång: tro icke på den lömska fascistiska nedsvärningen av Rådsförbundet, tro icke på sådana lögner, att finnarna här skulle leva i trånga förhållanden. (Det tror vi inte heller, då den absoluta majoriteten av dem, som rest dit, inte lever alls. — J.) Jag kan försäkra er, att mitt liv här är många gånger bättre än någonsin i Finland. Jag är säker på att här aldrig bli arbetslös. Jag kan leva utan att känna oro för morgondagen: jag lider brist på varken kläder eller föda. Vitt bröd är icke för oss, bönder i Rådsförbundet, en lika sällsynt lækkerhet som det var för mig när jag bodde i Finland. Lika bra leva i vårt kollektivhushåll alla finnar. (Så trodde också under krisåren »de 12.000», av vilka endast få kunde komma tillbaka för att berätta om det verkliga förhållandet. — J.) Låt oss som exempel ta Matti Kaartinen. När han bodde i Finland ägde han ingenting utan arbetade som löntagare hos någon handelsman. Nu har Kaartinen en ko och flere svin. Han har så mycket lantbruksprodukter, att han regelbundet kan sälja dem till staden. En annan finsk arbetare Esa Veijalainen, som i likhet med mig år 1918 kämpade i röda gardets led, äger för närvarande en god gård och är mycket välbärgad. Veijalainen åtnjuter alla ortsbornas aktning. Han valdes för någon tid sedan in i bosättningsområdets sovjet. Veijalainenens son har genomgått mellanskola och han blev här i Rådsförbundet ingenjör. (Medges, att det i detta eländiga Finland ännu är omöjligt att bli ingenjör direkt från mellanskolan. Sådant är möjligt bara i rådsriket. — J.) Under de senaste åren ha de flesta av medlemmarna i vårt kollektivhushåll byggt egna hus. Sådana uppföras också nu som bäst, trots kriget. Detta år komma vi att få en god skörd.

Petroskoi 27. 7. 41 kl. 19.30 — Väinö Hakkila har dragit kniven ur slidan. Väinö Hakkila, potentaten i den finska socialdemokratins yttersta högerjunta, höll senaste söndag i radion en bombastisk krigspredikan. Denna Hakkila-skiva har sedan under veckan upp-

repade spelats i den finska radion, och det är inte ens Hakkilas egen skiva, ty detta tal innehåller ingenting, som icke redan varit i sagt i sabelskramlaren Mannerheims dagorder, IKL:s tjutande krigsproklamationer och alstren av Tysklands andesvaga nazisters pen-nor. Det var fullspäckat av uppblåsta kraftuttryck och slagord, vilka ord för ord voro plockade ur sagda källor. Under sådana förhållanden kan herr Hakkilas tal vara av intresse endast så till vida att det avslöjar det förnedringstillstånd, i vilket högerherrarna inom den finska socialdemokratin sjunkit, då de med Tanner och Hakkila i spetsen krypa på magen inför Hitler och hans finska filialrörelse IKL. Hakkila försökte inbilla sina lyssnare, att Finlands folk ända ned till arbetarna var enigt och stod som en man bakom det nu pågående fascistiska rövarkriget mot Rådsförbundet. Här ljuger Hakkila naturligtvis, ty han har sig nog bekant, att den stora majoriteten av Finlands folk aldrig understött och aldrig kommer att understöda fascistiska rövarkrig. Hakkila vet, att detta krig i Finland understödes endast av en obetydlig grupp lappofascistiska Hitleragenter, några bankskojare samt några krigstokiga skyddskårister och officerare. Om också några strebrar som Tanner och Hakkila anslutit sig till denna krigsjunta, så är det ännu långt ifrån det finska folket.

Hakkilas stora trumf var att i det nuvarande kriget mot Rådsförbundet deltaga Hitlers krigarhorder, vilka Hakkila sade sig lita på som en bock på sina egna horn. Direkt från Hitlers mun har Hakkila lånat det lögnaktiga påståendet, att det nu är det tyska folket, som kämpar mot Rådsförbundet. Faktum är dock, att vida kretsar av det tyska folket icke önskat detta krig och icke godkänna det.

*

Det ovanstående utvisar, huru hårt riksdagstalmannens kraftfulla utläggning av texten träffade bolsjevikerna. Den angreps i flere radioutsändningar, vilka det ovanstående blott är ett med två tredjedelar nedskuret exempel.

Låt oss sedan ta en titt på ett enastående fall av renodlad, koncentrerad lögn, där varje onödigt ord bortelimerats, så att endast en kemiskt ren, kristalliserad lögn återstår. — J.

*

Leningrad 29. 7. 41 kl. 19.00 — Rådsförbundet har för sin del alltid strävat att upprätthålla goda förbindelser med sina grannar. (T.ex. med Polen, Finland, Estland, Lettland och Litauen — J.) Det har aldrig fört erövringskrig (t.ex. i Georgien 1921, Polen 1939 och i Finland 1939—40 — J.), det har aldrig inblandat sig i andra länders inre angelägenheter. (T.ex. genom att tillsätta Kuusinens regering, kräva minister Tanners avgång, meddela, vem det icke godkänner som president i Finland, kräva frigivande av yrkesbrottslingar och bedriva kommunistisk propaganda i alla länder, bl.a. på sätt som framgår av denna bok. — J.) Rådsförbundets system grundade sig på folkens självbestämmande rätt, (varav att döma t.ex. ingermanländarnas högsta önskan var att bli drivna från hemtorvan till tvångsarbeten. — J.) och jämlikhet mellan nationaliteterna. (Exempelvis de finska kommunisternas öde utvisar, att de såsom nationell minoritet hade icke blott samma rätt utan rent av en förmånsrätt att bli likviderade i jämförelse med huvudnationaliteten. — J.) Intet av folken i Rådsförbundet förtrycker de övriga. (De ryska kommissarierna bestämma blott av ren hjälpsamhet om minoriteternas angelägenheter, så att de senare icke i onödan själva behöva besvara sig. — J.) Alla dess folk äro nöjda (Åtminstone till en betydande del. De döda klaga nämligen i allmänhet icke. — J.) med sitt eget system. (Säkert, när de någon gång få ett sådant. — J.) och önska försvara det. (Säkert, om det gäller deras eget system. Men såg det i exempelvis Lettland och Litauen ut som om de där hade önskat försvara det sovjetsystem, som bolsjevikradion avser? — J.)

(Här ovan har i den ursprungliga textens halva dussin meningar, var och en innehållande några ord, hela 10 grova lögnar inpressats. Författaren är nog en verklig stachanovistisk rekordman i sitt fack. — J.)

Petroskoi 30. 7. 41 kl. 19.30 — Finlands män borde således fortfarande gå i döden för Tysklands herrar, och först sedan den tyska fascismen gått under, sträcka upp händerna och säga: Vi äro utmattade, gör med oss vad ni vilja, då en gång ödet. har bestämt oss en sådan historia. Men det är ju vanvettigt, det är begripligt bara ur de krigsgalna krigsherrars synpunkt, som ha drivit in Finland i den återvändsgräns, där det nu befinner sig. De ha spelat sitt spel, men skulle givetvis önska, att folket så länge som möjligt skulle

försvara deras förtvivlade krigsäventyr. Det finska folket har dock ett annat alternativ, som svarar mot dess livsintressen. Detta andra alternativ är en snar fred och knytande av vänskapliga relationer till Rådsförbundet. Naturligtvis kämpa sådana som Ryti, Mannerheim, Kares och Tanner med händer och tänder mot en fred, men de kunna icke hindra den, om folket reser sig och eftertryckligt kräver fred. Det är icke Ryti, Mannerheim, Kares eller Tanner som ha vapnen, utan armén. Om denna armé önskar fred, om det önskar rädda Finlands folk från krigets fasor och nederlagets förintelse, så kan det också göra det. Det är allmänt bekant, att Rådsförbundet icke började kriget, utan att Hitlers Tyskland med understöd av Finland inledde anfallet på Rådsförbundet. Rådsförbundet kräver icke annat av Finland än att kriget skall avslutas och de tyska trupperna fördrivas ur landet. (Vem hotade att utplåna vem från kartan? — J.) En fred med Rådsförbundet och de fascistiska truppernas fördrivande ur landet står helt i överensstämmelse med det finska folkets intressen. Om kriget fortsätter i årtal betyder det Finlands undergång. Ett fredsslut och de tyska fascisternas utdrivande ur Finland betyder Finlands räddning. Välj nu, finska folk, vilket av dessa två alternativ som är det bättre! Den som väljer ett fortsatt krig, som ödelägger landet, förgör folket och slutligen utmynnar i ett fullständig nederlag för Finland, han fortsätter kriget med hitleristerna, men han må också själv svara för följderna. Men den som väljer fred och hindrande av det finska folkets undergång, han må resa sig till kamp mot det maktkoppel, som ledes av de tyska fascisternas hantlangare, sådana som Mannerheim, Ryti, IKL och Tanner. Ett folk är dock ett folk. Om det vill och som en man går in för det, så kan det trots de krigsgalna herrarnas motstånd få en fred, som räddar folket självt och det fria Finlands framtid.

(Då övriga lockbeten icke visa sig effektiva, börjar propagandan en fredsoffensiv. — J.)

Turi 1. 8. 41 kl. 5.10 — Finlands nuvarande regering är sammansatt av känslolösa magnater. Finska ingenjörer ha med tyska pengar gjort sitt land till ett språngbräde för Tysklands angrepp mot Sovjetunionen. (De engelska pengarna ha nu blivit tyska. — J.) Mannerheim är Hitlers trogna dräng. Han har understöd av reaktionära organisationer, såsom exempelvis Vapenbrödraförbundet, vilket

ledes av Mannerheims handgångna man Talvela. Rytis och Tanners reaktionära regering gör gemensam sak med Hitlers fascistiska regering.

*

Men låt oss för omväxlings skull ta en titt på den fruktansvärda förödelse bolsjevikerna påstå sina egna män ha åstadkommit i finnarnas led. Synbarligen har man ansett dessa historier alltför grova för finska öron, då endast de egna truppernas stridshumör underblåsts med dem. — J.

*

Moskva 3. 8. 41 kl. 11.00 (på ryska) — Rödarmisten Sebastianoff kröp, efter att ha sett en trupp vitfinska soldater, inpå dem och öppnade eld. Den överraskade truppen slog till en förvirrad reträtt. Sebastianoff följde dem och dödade 17 vitfinnar.

En fascist kastade en granat mot löjtnant Katilevski. Denna tog lyra och kastade granaten tillbaka. Granaten exploderade och skadade de fascistiska finnarna. I denna strid dödade Katilevski över etthundra fascister.

Petroskoi 3. 8. 41 kl. 19.30 — Väinö Tanner och Finlands nationella front. Tanner predikade i sitt tal i Tammerfors, att det hela bara gick ut på kommunismens förintande, alldeles detsamma som Hitler säger när han gapar efter Ukrainas vetefält. Först skall Rådsförbundet slås sönder och samman och därpå utrotas kommunismen också annanstädes. Härtill kan man svara, att sluta då, arma Tanner, med det där gamla bondförsöket! Ingen tror ändå på det. T.o.m. dina engelska partikamrater ha ju redan för världen avslöjat, att det nu icke alls är frågan om någon kommunistisk strid, utan om huruvida Hitler, alla demokratiers blodsfien, skall bli världens herre eller en kråkskrämma på åkern. (Ett försök att leda i bevis, att Tanner är fascist. En hänvisning till de engelska garantierna skall göra det hela trovärdigare. — J.) De bomber, som föllades i Petsamo av engelska flygplan, påminna Finlands socialdemokratiska arbetarbefolkning och hela Finlands folk, att det nu icke skall tro på Mannerheims och Tannerheims amsagor om kampen mot kommunismen. Nu är det fråga om en kamp mellan världens folk och Hitler jämte anhang. Om icke Finlands folk vill gå under genom

att understöda Hitlers snart ramlande skräckvälde, bör det så fort som möjligt vägra att delta i det fascistiska kriget och ansluta sig till den front, som bildas av världens folk, för att kämpa för Finlands befrielse från de tyska rövarhorderna.

(Bombardemanget av Petsamo hade från början närmast ett propagandasyfte. Man ville ge Rådsförbundet ett bevis på aktiv hjälp, vilket bolsjevikerna åter använde som skrämselfpropaganda mot Finland. — J.)

Leningrad 4. 8. 41 kl. 17.00 — Finne! För dig är friheten och oberoendet dyrbarare än livet. Då älskar ditt land, ditt hem och dina sånger över allt annat, men vad återstår nu av Finlands självständighet: Rytis och Mannerheims regering ha förrått Finland. Sedan tyskarna kommo till landet, är Finlands självständighet ett minne blott. De tvinga dina bröder och söner till kamp för fascister-nas sak. Ni hungra, men tyskarna ta er spannmål, ert smör och allt annat. Man ämnar stöta dig i slaveri under nazisterna. Att råka under tyskarnas välde betyder krig, nöd och svält. Hur kan du återfå din frihet? Vänd dina vapen mot din bundsförvant. Rådsförbundet bistår dig.

(En gammal korp kan också kvittra vackert, när den hoppas att få en köttbit, men vara ett par verser. Ty i ryssarnas lögner om att spannmål och smör föres till Tyskland, skär redan den gamla kända hesa tonen igenom. Från Tyskland hade redan under juli månad år 1941 25 milj. kilo spannmål hämtats till Finland. — J.)

Türi 4. 8. 41 kl. 19.00 — De finska vitgardisterna gåvo Finlands folk bulletiner om nya glänsande segrar, med vilka man vill entusiasmera arbetarna att med glatt mod offra sitt liv på Hitlers altare. Det finska folket känner redan dessa segrar. Från vinterkriget gjordes riktigt en film om den glänsande segern i Raate och det rikliga krigsbytet. Hjältar i denna film voro 1 sovjettank, 2 bilar och 1 död häst. Så skralt var resultatet, att t.o.m. de borgerliga tidningarna kallade filmen långgrandig, fastän avsikten med den var att visa kilometertals med krigsbyte. Här om någonstades passar det gamla ordstävets: mycket skrik och litet ull.

(Då vår armés segrar icke längre kunna förnekas, försöker man stämpla dem som obetydliga. I denna avsikt vill man bagatellisera

den i Raate under vinterkriget förintade 44 divisionen till 1 tank, ett par bilar och 1 död häst. — J.)

Türi 9. 8. 41 kl. 19.00 — När den där religionen tycks ha varit något slags käpphäst för rundradion där borta, så kan vi ju säga ett par ord om den. Enligt 124 § i Rådsförbundets grundlag råder religionsfrihet och frihet för religionsfientlighet. (I praktiken har dock huvudvikten lagts på den sistnämnda. — J.) Skolan är skild från kyrkan och kyrkan från skolan. Vi begripa, att det icke lämnar borgarna någon frid. Borgarna våga icke föreställa sig att det finnes en stat, där verklig frihet vore rådande. Man kunde jämföra slaktarnas lögnar med tiderna för blodbadet i Rom. Man har i Finlands folk inpräntat tron, att det kommer en tid, då kyrkorna göras till stall för hästar.

*

Den tron har ingen behövt inpränta i det finska folket, ty finnarna ha själva med egna ögon kunnat se sina kyrkor på de i Moskva-freden avträdde områdena använda såsom häststallar. Bolsjevikerna försöka nu för att accepteras i den engelska societeten krypa ur sitt eget skinn också i fråga om inställningen till religionen.

Härpå ta vi en av de läckraste bitar, som propagandans historia överhuvudtaget kan bjuda på. — J.

*

Moskva 10. 8. 41 (1500 m) kl. 17.00 — *Stockholm*. — I utländska journalistkretsar förljudes, att tyskarna planera ett återinförande av monarkin i Finland och att göra Finland till en vasallstat. En korrespondent, som nyligen återvänt från Tyskland, berättar att en bemärkt tjänsteman vid det tyska utrikesministeriet yttrat, att Mannerheim redan en längre tid drömt om att upplösa den finska riksdagen och införa av ett monarkistiskt styrelsesätt. Då Mannerheim är monarkist av övertygelse ger han de tyska planerna sitt fulla understöd. Som kandidater till Finlands tron nämnas i initierade kretsar i Berlin prins Friedrich Karl av Hessen och hans son prins Filip av Hessen.

Friedrich Karl var kandidat till Finlands tron redan i slutet av senaste världskrig. Genom tysk påtryckning valde den finska riks-

dagen honom till Finlands konung den 9 oktober 1918, men Tysklands nederlag i kriget år 1918 hindrade tyskarna från att fullfölja sina planer. För närvarande är den 73-åriga prins Friedrich Karl bosatt på ättens slottsgods i Holstein. Såsom samma korrespondent uppger, äro de nationalsocialistiska ledande männen av den åsikten, att emedan Friedrich Karl redan nått en mycket hög ålder, borde hans son Filip, som är aktiv nationalsocialist, insättas som finsk konung.

*

Där ha vi äntligen en lidelsefritt och sakligt berättad nyhet. Den uppges ha inkommit via Stockholm och dess ursprungliga källor äro »utländska journalistkretsar», »en korrespondent, som nyligen återvänt från Tyskland», »en bemärkt tjänsteman vid det tyska utrikesministeriet» och t.o.m. »de nationalsocialistiska ledande männen», och då kungakandidaturen ytterligare är så till vida obestämmd, att endel anse sonen lämpligare än fadern, gör nyheten till sin stil intryck av att härstamma från en sanningsälskande och lidelsefri journalist. Det finns bara en mycket fatalt fel i saken. Prins Karl av Hessen är nämligen — död sedan den 28 maj 1928, eller för mer än att år innan den ovanrelaterade radionyheten upplästes. — J.

Moskva-Komintern 11. 8. 41 kl. 8.00 — Vid möten i Sovjet-Viborgs fabriker understöddes med stor patriotisk entusiasm grundandet av en försvarsfond. Man beslöt att till fonden överlåta inkomsterna av 1—3 dagar per månad. Alexejeff, som kämpat mot det finska vita gardet, sade i sitt tal, att de senaste år slagna vitfinnarna skola bli slagna också nu. Vi hjälpa den röda armén att snabbare förinta fascisterna och deras finska lakejer. Med stor iver deltog också husmödrarna i försvarsfondens förkovran. Aktivisten Sokolova insamlade av invånarna i sitt hus 580 rubel. (Viborgs ödestimma börjar närma sig. — J.)

Moskva 17. 8.41 kl. 12.30 (Lahtis våglängd, på finska)—Det är en patriotisk och finsk gärning att undanhålla spannmålen för tvångsöverlåtarna. (Så drev alltså Armas Äikiä, som uppläste det ovanstående, de finska arbetarnas sak. Jordbrukarna skulle gömma sin spannmål, för att konsumenterna skulle bli tvungna att köpa den i smyghandeln till omåttliga priser. — J.)

— kl. 13 — Finska arbetare! Ni fråntas varje möjlighet till självständighet handlande. Ni tvingas att arbeta under kapitalisternas och fascisternas gränslösa godtycke. Bekämpa de reaktionära tanneranhängarna och fackföreningsbyråkraterna, som under klassförsoningens täckmantel aktivt hjälpa fascisterna. Driv ut fascisterna och deras hantlangare ur landet! (Skivor av ovanstående och även annat innehåll spelades på Lahtis våglängd tiotals gånger vid olika tillfällen. — J.)

Moskva 17. 8. 41 kl. 13.00 — I striderna vid Hangöudd gävo sig några finska soldater under ledning av den svenskfödda löjtnanten vid Finlands armé Per Erik Almblad till fånga. Ett av honom skrivet brev är publicerat i dagens nummer av Pravda och är av följande innehåll: »Jag, reservlöjtnant Per Erik Almblad, befann mig med min trupp på en ö, där vi utförde spaningstjänst. Natten mot den 16:de erövrade sovjettrupperna ön. Vi voro beväpnade, men vi ansågo vanvettigt att göra motstånd och gävo oss frivilligt, då vi önskade undvika onödig blodsutgjutelse. Vi ångra icke att vi överlämnade ön åt de röda soldaterna och att vi gävo oss till fånga, ty vi bli här väl bemötta. Vi tillbakavisa alla uppgifter om misshandel av fångarna. Våra tankar äro nu i vårt hemland, hos våra anhöriga och vänner. Vårt land har länge lidit brist på livsmedel, en brist, som nu under kriget betydligt ökats. Vad är då avsikten med detta krig. Efter freden i mars år 1940 hade Finland möjlighet till återuppbyggnadsarbete. Rådsförbundet är sympatiskt inställt mot Finland folk. Vi veta, att Finland indragits i krig mot sin bästa vilja (Alldeles riktigt, men av vem? — J.) Huru kommer väl detta krig att sluta? Tyskland har underkuvat Europas folk. Skall det förmå besegra Rådsförbundet? Detta krig kan räcka mycket länge. Det leder till förstörelse och förintelse för vårt land. Finland kommer att bli en ödebygd. Vi äro av den åsikten, att endast en snar fred kan bringa räddning, t.o.m. en fred mellan Finland och Rådsförbundet. Det finnes möjligheter för fred. År 1940 hade Rådsförbundet kunnat erövra hela Finland, men gjorde det icke. Rådsförbundet tog blott ett större område än vad det tidigare hade krävt. Efter fredsslutet gav Rådsförbundet Finland livsmedel, förutan vilka livsmedelsläget i Finland hade varit ännu

sämre än nu. Betänk detta.» (Då man själv är i nöd, bedriver man fredspropaganda bland motståndarna. — J.)

Lahtis våglängd 18. 8. 41 kl. 19.25 — (Inpass i »försvarsmaktens program».) Det finska folkets arvförande är inte Rådskörbundet utan Hitler.

När ni, pansarvärnsmän, är så glada där borta, så berätta hur många finnar som stupar i striderna mot tanksen och räkna sedan ut, när Finlands folk dör ut i striderna mot Rådskörbundets tanks.

Det är bättre att ni kräver att Finlands brottsliga regering, som hjälper Hitler att kriga, skall sluta fred med Rådskörbundet. Då kan ni vara säkra att ni får behålla huvudet.

Finna, hjälp inte Hitler att förslava Finland.

Bönder i Finland, se till, att inte edra spannmålsförråd råkar i tyska arméns händer. De Tysklands handlangare, som tvångsöverbåter er spannmål, skall fördrivas ur landet. Spannmålen skall undangömmas.

Ni skall veta, att de lottor och andra krigshetsare, som bakom fronten sänder er hälsningar, äro villiga redskap för den tyska fascismen. Bekämpa dem!

De som strider för Hitler, strider icke för freden.

Pekka Tiilikainens amsagor är nog bekanta, de ge aldrig en riktig bild av krigshändelserna.

Lahtis våglängd 21. 8. 41 kl. 9.30 — Rytis maktkoppel ger Finlands författare endast två möjligheter: antingen böra de skriva hyllningsartiklar till Tysklands ära eller också förklaras de för kommunister och förföljas.

Kriget har icke utvecklats sig så, som Finlands krigsherrar trodde. Nu talas det redan om ett långvarigt krig. Rådskörbundet har icke anfallit Finland, utan det var de finska krigsherrarna, som trodde sig kunna slutföra kriget inom ett par veckor. Rådskörbundet bjuder Finland fred. De finska partigångartrupperna borde den nytta av den täta skogsterrängen och börja strida mot fascisterna. Endast på det sättet tryggar ni Finlands självständighet.

Lahtis våglängd 21. 8. 41 kl. 18.50 — När Finland fördriver tyskarna ur landet, kommer Rådskörbundet att sluta fred med Finland och Finland får vara i fred för alla krigets favor. Av brev, som påträffats hos finska soldater, framgår, att deras anhängare äro oroliga

för sina söner, som tyskarna driva ut i eldlinjerna. De finska krigskommunikéerna äro såsom Göbbels lögnpropaganda utan all grund. Det är ju naturligt, att Finland, då det för ett anfallskrig, icke kan komma undan med små förluster. Det rörliga kriget kräver många sårade och stupade. Sålunda ha striderna i riktningarna Sor-tavala och Kexholm krävt tiotalstusen stupade av finnarna. En av skuggsidorna med detta sorgespel är att edra söner falla, icke för Finland utan för fascisterna. (Då våra framgångar i dessa akt-ningar icke kunna förnekas, skrämmar man oss med de offer de krävt. — J.)

I Finland diskuteras offentligt den jordreform, som man ämnar låta genomföra på de områden, som ännu icke ens erövrats. Men denna av Suomen Sosialidemokraatti rekommenderade jordreform kommer att bli dyr, ty huru många tiotal tusen man har Finland ytterligare råd att förlora! Det vore fördelaktigast att sluta hela kriget.

Obesuttna i Finland! Gör ett slut på herrarnas vanvett. Säg dem, att ni icke önska dö för Hitler utan leva i fred.

Ärade lyssnare! Vår utsändning störes, därför att vi vilja tala sanning. Ni herrar i Finland! Låt oss i två timmar tala sanning i fred — det blir ju ännu 22 timmar kvar för er att sprida ut lögn.

(Då ryssarna icke delta i kostnaderna för det program, som regelbundet utsändes på Lahtis våglängd, så är det icke vår sak att reservera tid för dem heller. Dessutom ha bolsjevikerna många egna radiostationer, men då deras härvarande agenter av allt att döma meddelat, att man i Finland icke lyssnar på dem, försökte man få till stånd ett ofrivilligt lyssnande på Lahtis våglängd. — J.)

Lahtis våglängd 21. 8. 41 kl. 23.00 — Qwerseesnews-byråns Stockholmskorrespondent (För att det skall verka mera tillförlitligt anlöres åter en utländsk källa. — J.) har lagt märke till, att fin-narna icke tycka om de tyska officerarna och äro missnöjda över att tyskarna inblanda sig i det civila livet, Mannerheim, Ryti och Tanner målade, då de gjorde sin överenskommelse med Hitler och pressade in Finland i krigets köttkvarn, en idyllisk bild av de tysk-finska relationerna. I landet inre delar husera tyskarna redan som herrar och utöva kontroll över den inre förvaltningen samt Finlands obetydliga råvara- och livsmedelstillgångar. I alla finska truppförband ha in-

förts tyska officerare, som bemöta det finska militärbefälet överlägset och anse sig själva som herrar i huset. (Underligt att finnarna icke själva i sina truppförband ha sett dessa »herrar i huset». — J.)

Stockholm. — Tidningarna äro allt oftare tvungna att meddela befolkningen om synnerligen dålig skörd av spannmål, rotfrukter och foder i Finland. Sosialidemokraatti och övriga tidningar varna befolkningen för att vänta sig alltför mycket av detta års skörd.

Kainuun Sanomat har publicerat en intervju med generalsekretären i Kajana lantbrukssällskap. I denna intervju, som är rubricerad »Dålig skörd i Kajana», säges bl.a. Den sällsynt torra sommaren detta år har förstört hela vårsådden. Endast höstrågen ger en medelmåttig och ställvis något sämre skörd. Även vetet har lidit av torkan. Kornet kommer att ge en skörd under medelmåttan och havren en dålig skörd. Frosterna kunna dessutom vålla skada. Man kan icke heller vänta god potatis- och rotfruktsskörd. Betesmarkerna ha varit och förbliva i ett nästan beklagansvärt tillstånd. Torkan har fullkomligt förbränt dem.

(Åter säges en gång för omväxlings skull sanningen om orsakerna till vår spannmålsbrist, men desto oftare förklaras den bero på försäljning till tyskarna. Ovanstående intervju i Kainuun Sanomat föredrogs nog i en ton, som om »tannerheimarna» varit skyldiga också till den rådande torkan. — J.)

Moskva 22. 8. 41 kl. 23.00 — Anmärkningar med anledning av finska tidningsartiklar. Utarbetade av T. Antikainen. — Fascisthoparna ha nog avancerat i Ukraina och hotet mot Leningrad ökats. I riktningen Smolensk utkämpas strider ungefär i samma trakter som för en månad sedan. I dessa strider ha de fascistiska angriparna förlorat oerhörda mängder folk och krigsmateriel. Den norra fronten är av mindre betydelse. Striderna om Sordavala och inom Ladogaområdet äro endast av lokal karaktär med hänsyn till den allmänna krigsföringen. Tidningsläsarna måste varit i en mycket dålig sinnestämning, då det är nödvändigt att uppigga och uppmuntra dem med dylika pekoral. Men deras besvikelse kommer att vara så mycket större, då dessa visa sig vari synnerligen illa hopkomna.

(De obestridliga egna förlusterna stämplas fortfarande som mindre betydande och i den finska utsändningen påstås naturligtvis hela vårt frontavsnitt vara av sekundär vikt. Egendomligt nog anhöllo

ryssarna om både engelsk och amerikansk påtryckning för att förmå oss att lämna denna »obetydliga» front och leva vidare på Rådsförbundets nåd. — J.)

Moskva 23. 8. 41 kl. 23.00 — Ur Antikainens tal »Folkens antifascistiska front blir starkare». — — Arbetare! Betänk Finlands ställning i den hitleristiska nazismens läger. Vart leder Hitlers handgångna mäns politik, Rytis, Rangells och Lappokopplets politik, som bragte Finland under Tysklands militärvälde. Hitler ämnar göra Finland till en absolut vasallstat. Det skulle för Finland blott betyda att politiskt och ekonomiskt böja sig under Tysklands egoistiska intressen. Detta kommer både den fattiga arbetaren och den förmögnare befolkningen att lida av. De hitlerska nazisterna anse Finlands kultur och nationalitet av mindre värde och förakta den, fastän de för ögonblicket klokt nog visa upp ett annat ansikte. Ni finnar, för vilka den nationella saken och Finlands framtid äro dyrbara, försök allvarligt att förstå, på vilken undergångens väg Hitler och han hantlangare fört Finland och vilken väg som är Finlands räddning. Dra edra slutsatser av allt det ovasagda. Amerika och England visa er vägen till friheten, Finlands självständighet bevaras genom att bekämpa det fascistiska Tyskland och knyta vänskapliga relationer till Rådsförbundet, som högaktar Finland och dess folks självständighet. (Än skrämmar man med Tyskland, än med England och Förenta Staterna. Turvis. — J.)

Råds-Estland 25. 8. 41 kl. 18.00 — »Finlands härskare det fascistiska Tysklands friare». I oktober 1939 gjorde Rådsförbundet Finlands vissa framställningar med hänsyn till Leningrads trygghet. Mannerheim och vitgardisterna gingo icke med på dessa förslag, utan anföllo öppet Rådsförbundet. Mannerheim, Tanner jämte likasinnade lovade Finland som språngbräde åt fascisterna Hitler. (Finland var således redan under vinterkriget lovat som »språngbräde åt Hitler». Jämför propagandan under vinterkriget, då det knappast sades ett knyst om Tyskland utan vårt land förklarades vara ett språngbräde för de engelska och franska imperialisterna. — J.)

Tanner säger, att Finland och Tyskland ha gemensamma intressen. Militärförbundet mellan Finland och Tyskland är till fördel endast för Tyskland. Finland är nu det fascistiska Tysklands vasall.

»Neue Züricher Zeitung» skriver, att det icke finnes något politiskt avtal mellan Finland och Tyskland. Likväl förekommer samarbete inom handelsutbytet, idrotten och på många andra områden. På arbetarfester sjungas fascistiska sånger. (T.ex. när och var? — J.)

Finlands folk önskade icke krig mot Rådsförbundet utan fred och bröd åt landet (alldeles riktigt! — J.) Tryck- och yttrandefriheten är begränsad. Ur socialdemokratiska partiet ha de medlemmar utslutits, som ha önskat bättre förbindelser med Rådsförbundet. Arbetare förföljas enbart därför, att de önska normala relationer till

Så var det i Finland förrän Hitler kom. Detta förbund hämtade med sig ännu sämre förhållanden. Fabrikerna stå, säden kan icke skördas, då det icke finnes arbetare. Boskapen slaktas, då det icke finnes hö. Männen ha flytt till skogarna, för att icke bli sända till fronten. Till många av uppåbdsställena kom endast 25 % av de uppåbdade.

Moskva 5. 9. 41 kl. 5.00 — På frågan huruvida en nyhet i svensk och amerikansk press om fredsförhandlingar mellan Finland och Rådsförbundet är med sanningen överensstämmande svarade kamrat Losovski: »På grund av stora förluster vid fronterna och en synnerligen kritisk livsmedelsbrist i landet längtar Finland efter fred. I landet växer missnöjet med Tyskland, som indragit Finland i kriget. Om den finska pressen, exempelvis *Savo*, under sådana förhållanden ställer frågan när kriget skall taga slut, så är det naturligt.

Vad fredsunderhandlingarna beträffar, så är uppgiften om dem icke med sanningen överensstämmande.

(Det ovanstående är det officiella ryska svaret på de rykten, som exempelvis Englands radio utsprid om hemliga fredsunderhandlingar, som påstodos försiggå mellan Finland och Rådsförbundet. — J.)

Moskva 10. 9. 41 kl. 23.00 — *Pravdas* krigskorrespondent skilrar, vad de finska krigsfångarna berätta. De fångna berätta om slitningar mellan de tyska och de finska officerarna. I skyddskårslöjtnanten Risto Pohjonens dagbok talas om konflikter mellan finnar och tyskar i högkvarteret. »Tyskarna», skriver löjtnanten, »ha trängt undan de finska officerarna och tagit deras plats. De obehagliga sändas till fronten». Dagboksföraren tecknar en bild av huru

de tyska högkvartersmedlemmarna skjuta ned en grupp finska officerare. (Verkligt fint, då riktiga »högkvartersmedlemmar» egenhändigt verkställa »dödsdomar». — J.) Vi fråga av den fångne löjtnant Toivo Kanervo om vad han anser om utsikterna i kriget. Han svarade: »Ni har en mycket stark armé. Vi besegrar er aldrig. Nej, nej.»

Moskva 12. 9. 41 kl. 23.00 — Under ett års tid ha tyskarna utplundrat Finland och lämnat det utan bröd, kött, smör och potatis. Denna plundring gick över alla gränser, då kriget mot Rådsförbundet började. Tyskarna kommenderade den finska regeringen att verkställa utplundringen och förse de tyska soldaterna bättre än de finska. För dem röva hitleristerna av sitt folk det sista, som ännu finnes kvar. De tyska fascisterna jaga som vargar och lägga beslag på allt som de bara se. Den finska regeringen har skurit ned arbetarnas löner och pålagt otaliga krigsskatter. (Påståendet att de tyska soldaterna förses med våra livsmedel är ett av bolsjevikradions favoritämnen, fastän i allmänhet de finska trupper, som operera tillsammans med de tyska på ett och samma frontavsnitt, tvärtom vanligen äro i tyskarnas proviant. — J.)

Moskva 16. 9. 41 kl. 23.00 — Uppläsning av Pravdas artikel »Finland inför undergången».

Den engelska tidningen »Daily Mail» skrev i ett Stockholmsbrev i slutet av augusti, att enligt flere svenska iakttagares åsikt kan Finland icke längre stå ut med det prövande kriget. Det är svårt att förstå, huru Finland skall kunna hålla ut under den förestående vintern, om icke det erhåller hjälp utifrån i form av livsmedel. Redan nu är det omöjligt att i Finland få kött och smör, affärernas lager ha sinat. Från och med 1 juni fick befolkningen i Finland 150 gram bröd om dagen, men också denna ranson kommer, enligt vad tidningen meddelar, att snart minskas. Livsmedelspriserna ha stigit.

(Brödransonerna voro i början av juni 200—500 gram beroende på arbetets art. I vilket land manne livsmedelspriserna icke ha stigit under kriget? — J.)

Moskva 25. 9. 41 kl. 8.00 — Enligt uppgifter från Stockholm ha tyskarna utarbetat en plan för de finska truppers användning under vinterkriget. Enligt denna plan skulle en betydande del av de finska trupperna förflyttas såsom stöttrupper till östfrontens

mellersta del och till Ukraina. Det karelska frontavsnittet, som icke är avgörande betydelse, skulle försvagas. I utländska informationskretsar bekräftas, att tyskarna anse några byar på centralfronten för dem vara viktigare än några städer i de karelska kärrnen.

(Nu i mars 1942 kunna vi konstatera sanningshalten också i denna »nyhet» om förflyttning av finska trupper till Ukraina. Avsikten var naturligtvis att ge spridning åt ett sådant rykte och att dessutom skriva det på Stockholms konto. Men som vi minnas lyckades bolsjevikerna icke ens häri. — J.)

Moskva 7. 10. 41 kl. 16.00 (på ryska. — Den finska pressen är tvungen att erkänna, att situationen i landen försämras dag för dag. Den 1 oktober normerna för trädde de nya brödsransonerna i kraft: 80—100 gram per person och dag. Arbetslönerna äro mycket sämre än senaste års tiggarlöner. (Brödransonerna förändrades icke alls i oktober, utan bibehöllos sådana de voro den 1 juni 1941, d.v.s. 200—500 gr., ända till den 1 februari 1942, då de ökades.

— J.) Bönderna sabotera regeringens förordnande om att hela spannmåls- och potatisskörden skall överlåtas. Regeringen är tvungen att utsända väpnade bestraffningskommandon för att kväsa böndernas missnöje. (Man undviker slugt nog att nämna några ortnamn — J.)

Moskva 7. 10. 41 kl. 23.00 — Förfallet i Finland. Krigets inverkan på Finlands ekonomiska läge blir allt mera katastrofal. Särskilt illa fungerar trafiken. De finska patrioterna utöva skadegörelse på tåg med krigsmateriel, arrangera stockning på stationerna och störa förbindelserna. Såsom av sakkunniga källor uppges, har på linjen Helsingfors—Tammerfors enbart i förra hälften av september inträffat 60 järnvägsolyckor, av vilka 10 större. De maktägande i Finland kunna icke längre dölja det faktum, att landet företer allvarliga tecken på ett ekonomiskt sammanbrott. Den finska radion uppgav den 29 september, att trafikmöjligheterna blivit ytterligt kringskurna till följd av krigsoperationerna. Särskilt gäller detta Helsingfors, ty livsmedel hämtas till denna stad från de omgivande orterna. Statsrådet och stadens ledning ha varit tvungna att tillgripa extraordinära åtgärder för att kunna trygga stadens tillgång på livsmedel, särskilt potatis. (Då början av september kan omfatta högst 15 dagar, borde sålunda i medeltal 4 tågolyckor om

dagen ha inträffat mellan Helsingfors och Tammerfors. Och av dem dessutom alltså »en större». Underbart, att inga ögonvittnen varit tillstädes. — J.)

Moskva 9. 10. 41 kl. 23.00 — Den finska gefreitern Exgeber berättar, att kommandören för det regemente han tillhörde förklarat, att envar, som vägrar att strida, kommer att skjutas. Detta betyder, att tyskarna tvinga de unga i Finland att dö för Hitler. De tyska officerarna kalla de finska soldaterna för fega skurkar, som dra skam över de tyska vapnen. En bataljonspastor vid namn Kuusela är fånge hos ryssarna. Han har sagt, att tyskarna anse finnarna som andra klassens människor. (I Finlands nuvarande armé finnes sålunda också gefreitergraden. Man dess innehavare har ju också ett så äkta finskt namn som Exgeber. Som bekant ha tyskarna i olika sammanhang givit enbart berömmande utlåtanden om de finska soldaterna. — J.)

Moskva 14. 10. 41 kl. 20.30 — Faktum är ju, att Finland, då det som Hitlers villiga verktyg gav sig in på det äventyrliga kriget mot Rådsförbundet, avbröt alla sina förbindelser med de demokratiska ländernas penning- och varumarknader. Från Tyskland och de mellaneuropeiska länderna kan endast krigsmateriel importeras, och just till följd av denna import har Finlands statsskuld stigit oerhört. Handeln med Sverige har dag för dag minskats och blivit ensidigare. Amerika och England ha förklarat landet i handels- och industriblockad emedan det är bundsförvant till en fiendemakt. Detta har föranlett en katastrofal nedgång i importen. Tillgången på livsmedel och andra produkter också på hemmamarknaden har upphörligt avtagit.

(1. Handelsförbindelserna med England och Amerika voro praktiskt taget avbrutna redan före vårt krig. 2. Från de mellaneuropeiska länderna har utöver krigsmateriel importerats bl.a. spannmål, smör och socker. 3. Finlands statsskuld, som den bolsjevikiska radiopropagandan alltså rider på, är mycket mindre per invånare än t.ex. Sveriges, ehuru detta land icke deltagit i kriget. — J.)

Auktoritativa kretsar uppge, att förändringar i regeringens sammansättning äro att vänta och att landets inrikespolitiska läge alltså tillsåtsas. (Vilka stora förändringar inträffade i regeringens sammansättning? — J.)

Moskva 15. 10. 41 kl. 23.00 — Finlands regering besvarade den engelska noten med ett särskilt memorandum, i vilket den försvalade sin egen politik med förfalskade fakta och uppfinningar av tidningarna. Den finska regeringen upprepar ännu en gång lögnen, att Rådsförbundet efter det tysk-ryska krigets utbrott angrep Finland. Denna lögn, vars syfte är att uppväcka sympatier hos den allmänna opinionen i England och Amerika, kan icke göra det.

(Mycket tycks man frukta dessa sympatier, då man gång på gång bestrider sin egen förbrytelse. — J.)

Moskva 16. 10. 11 kl. 23.00 — »Vart leder det fascistiska kopplet Finland?» Under senaste tid har den finska pressen ofta diskuterat en nyordning av statsrådet. Man planerar inrättande av ett nationalekonomiskt ministerium eller en nationalekonomisk styrelse. Till detta organ skulle hela det nationalekonomiska livets ledning centraliseras. Vikten av denna åtgärd motiveras därmed, att förhållandena under krigstiden försvåra ett smidigt utnyttjande av alla landets tillbudsstående medel och värden för kriget. Därför borde de gamla grunderna för fritt näringsidkande frångås och det ekonomiska livets ledning mera samlat än hittills centraliseras hos regeringen. Om striderna säges, att krigets slut ej ännu ens kan skönjas och att dess segerrika slutförande kräver en så stor anspänning av landets kraftresurser som möjligt. För att bringa kriget till ett avgörande driver det finska fascistkopplet både det politiska och det ekonomiska livet mot en fullständig diktatur. Vad innebär det då att övervakningen och planeringen av landets hela ekonomiska liv sättes i händerna på en regering, som är helt beroende av Hitler? Det innebär, att det maktägande fascistiska kopplet kommer att ha alla möjligheter och rättigheter att hålla uppsikt över produktionsinrättningarnas ekonomi, beskära alla deras inkomster med höga krigsskatter och verkställa krigsleveranser och expropriationer. Det betyder också, att det fascistiska kopplet kommer att hålla uppsikt över de medelstora och stora produktionsinrättningarna, skumma grädden av den och använda deras inkomster till att rikta det fascistiska kopplet och fortsätta kriget i det hitlerska Tysklands intresse. Det fascistiska kopplet försöker utrota de sista skenbara resterna av demokratin. För detta ändamål arbeta i landet krigsrätterna. De pressrepresentanter, som på ett eller

annat sätt försöka försvara folkets intressen, häktas. För detta ändamål ha också riksdagsvalen uppskjutits till år 1944, fastän valen borde förrättas år 1942. Å andra sidan ha de finska fascisterna också på order av Hitler börjat planera indragning av riksdagen. Hitler och hans koppel önska att genom sina hantlangare i Finland få ett fast grepp om alla Finlands produktionsinrättningar. Dessa Hitlers finska medhjälpare komma att mjölka den finska nationalelegendomen och bli rika. Finlands bönder och produktionsinrättningar bli satta under kontroll. På grund av höga krigsskatter råka de på förfall och förödas, ty det hitlerska kriget slutar icke i brådrasket. Tanneranhängarna hjälpa fascisterna genom att åstadkomma splittring mellan Finlands arbetare och bönder i det de driva en arbetar- och också bondefientlig politik. Till råga på allt föreslå tanneranhängarna reglementering av priserna på lantbruksprodukter, men icke i arbetarnas och stadsbornas intresse. Tanneranhängarna bedriva en lögnaktig demagogi om en lokal samhörighet, med i själva verket känna de samhörighet endast med lappoiterna och de tyska fascisterna. Faktiskt förstöra de det finska folkets verkliga samhörighet, splittra genom sin verksamhet arbetarnas och böndernas sammanslutningar genom att uppvigla dem mot varandra. Endast en verklig finsk folkgemenskap, de finska arbetarnas, böndernas och soldaternas förbund mot fascismen, kan rädda Finland från undergången.

(Såsom vi märka, äro bolsjevikerna, som vanligen skryta med sin »socialism», denna gång uppfyllda av mycket varma känslor för det kapitalistiska ekonomiska systemet. De hysa en allvarlig fruktan för att i samband med nyorganisationen av vårt statsråd grunderna för det fria näringsidkandet» skulle frångås och att statens kontroll skulle utsträckas till och med till medelstora och stora produktionsinrättningar, vilkas alla inkomster kunde kontrolleras och beskattas med höga krigsskatter. — J.)

»*Diktaturförberedelserna i Finland*». (Utsändes omedelbart efter det ovanstående. — J.) De makthavande i Finland försöka om-lägga sin inre politik enligt samma modell som Hitlers politik. Regeringen har icke informerat riksdagen om det i landet rådande läget. Men i själva verket har regeringen vidtagit åtgärder för att befria sig från riksdagens inblandning. Den har uppskjutit riksdagens sammanträden på obestämd tid. (Men riksdagen har i alla fall envist

suttit kvar i Tölöborgen. — J.) för att kunna avgöra viktiga åtgärder utan riksdagsbehandling. Den tannerska tidningen Suomen Sosialidemokraatti kräver att Finlands regering skall få sådana specialfullmakter, att den utan kontroll kan genomföra sin politik. Tidningen kräver att Finland skall göras likt det fascistiska Tyskland. De ledande kretsarna i Finland ämnar i sitt land införa det hitlerska regeringssystem, som hitleranhängarna pracka på dem, och den tannerska regeringen hjälper dem mycket aktivt.

Moskva 18. 10. 41 kl. 8.00 (på ryska) — Tyskarna togo brödet av den hungrande befolkningen, det samma bröd, som Rådsförbundet skänkte Finlands folk, och som Finland fick också från Amerika och Sverige. De tyska myndigheterna beslagt av Finlands befolkning för eget behov kött, smör, potatis mm.

Tyskarna ingingo med Finland ett tvångsfredsfördrag, enligt vilket Tyskland av Finland köper nickel, papper, läder mm. som tyskarna emellertid icke betalt en pfennig för. (Spannmålen, smöret och sockret, som erhållits från Tyskland är viktigare än en och annan »pfennig». — J.) Tyskarna ha splittrat Finlands ekonomi och tvungit den finska industrin att arbeta för Tysklands krigsbehov. Tyskarnas glupande aptit har lett till, att Finland nu svälter.

Moskva 1. 11. 41 kl. 5.00 (på ryska) — Livsmedelsläget i Finland försämras oupphörligt. Folket hungrar. Brödransonen har minskats till 80 gram per person och dag. För någon dag sedan hade till salutorget i Helsingfors hämtats 700 tunnor strömming från Åland. Det blev en kö av en kilometers längd, som stod i väntan på strömming hela kvällen, natten och den följande dagen. Antalet köstående steg till 8.000 personer. På morgonen meddelades att strömmingen icke komme att säljas. Det blev demonstrationer på Salutorget, man hörde ropen: »Tyskarna måste drivas ur landet» och »Giv oss bröd, rädda våra barn från svält». Först sedan starkt poliskommando anlät till platsen lyckades man skringa demonstranterna. Närmare 100 personer häktades.

Hungerdemonstrationer ha inträffat också i flere städer i Norra Finland, där stora människomassor redan en längre tid svultit.

*

De som stodo i strömmingskön minnas, att den »demonstration», som Moskva här ovan berättar om, endast var en strömmingskö och

intet annat. Och för att skingra den behövdes icke starka polis-kommandon som skulle ha häktat närmare 100 personer. Poliserna drogo endast försorg om att vagnarnas dörrar öppnades och att varan blev såld för allmän förbrukning. Men det ovanstående utvisar vilket tacksamt propagandamaterial som erbjudes fienden av jobbare och andra, som bryta mot livsmedelsreglementeringen genom att bereda konsumenter ledsamheter i stil med den beryktade »strömmingskön». Likaså utvisar den, huru den fientliga propagandan kan använda faktiska händelser som grund för sina nyheter, men i viss mån färglägger dem enligt eget sinne och på detta sätt kan framställa dem i en alldeles skev dager. — J.

*

Rostov, Don, Leninstationen 3. 11. 41 kl. 18. 15 (på ryska) — I röda arméns led kämpa också våra skidlöpare, som utmärkt sig i striderna mot vitfinnarna. Under sin 90 kilometer långa rekognosceringsfärd i fiendens rygg blev mästarskidaren Melkow tvungen att ensam kämpa mot vitfinnarna. Han förintade flere av dem och skyndade till sitt truppförband. De bästa finska skidlöparna försökte förgäves hinna upp honom. (Ryssarnas skidlöparkonst är ju erkänd! — J.) Våra idrottsmannakrigare bevisa ännu en gång sin starka karaktär, sin uthållighet och sin trohet mot fosterlandet.

Moskva 5. 11. 41 kl. 8.00 (på ryska) — Den stora oktoberrevolutionens internationella betydelse är väldig, enär den innebär en omvälvning av grunderna för hela mänskligheten. Striderna utkämpades i fredens tecken och den ernådda segern garanterade ett fredligt arbete under mera än 20 år i Rådsförbundet. Arbetet för freden har under dessa år fortsatts i Lenins och Stalins strävanden att bevara goda förbindelser till grannfolken. Dessa Rådsförbundets fredssträvanden ha kommit till uttryck vid internationella konferenser och i folkförbundet. (Sålunda, att i december 1939 Folkförbundet enhälligt utpekade Rådsförbundet såsom angripare och uteslöt det. — J.) Stalins grundlag, som är världens mest demokratiska, garanterar sovjetfolken en mångsidig utveckling av deras krafter. (Som t.ex. förhållandena i Öst-Karelen utvisa. — J.)

London, den 4 november. Enligt uppgift av Reuters byrå meddelade USA:s statssekreterare Hull vid en presskonferens den

3 november, att USA meddelat Finlands regering, att för så vitt Finland önskar bevara vänskapliga relationer till Förenta staterna, bör det omedelbart avbryta sina krigsoperationer mot Ryssland. Hull ställdes inför frågan huruvida de från London ingångna uppgifter ha någon grund, enligt vilka England på grund av opposition från amerikanskt håll skulle tveka att utfärda krigsförklaring mot Finland. Såsom Dow Jones' Washingtonkorrespondent uppger, meddelade Hull, »att till Finlands regering avsänts en not, i vilken framhålles, att för så vitt finnarna önska upprätt hålla vänskapliga förbindelser med Förenta staterna, böra de ofördröjligen draga tillbaka sina trupper från ryskt territorium och till behandling upptaga frågan om inledande av fredsunderhandlingar». (Fredspropaganda för att försvaga vår kampvilja. Såsom av det ovanstående framgår, hade finnarna sålunda ensidigt bort dra sina trupper tillbaka utan ens den minsta garanti i fråga om de blivande gränserna eller ens freden. »Frågan om inledande av fredsunderhandlingar» skulle endast upptagas till behandling. Om Rådsförbundet icke vid underhandlingarna blivit tillfredsställt, skulle det åter kunna börja ett angrepp från sina gamla stödjepunkter, vilka Finland ädelmodigt skulle avstå från. — J.)

Moskva 8. 11. 41 kl. 20.15 (på ryska) — På kvällen förhöordes vitfinnar, som tillfångatagits eller övergått till röda armén. Soldat Toivinen sade: »Det är på tok med Finlands armé. Soldaterna få 150 gram bröd om dagen och soppmat».

»Far är icke hemma», står det i ett brev till soldat Antti, »ty alla män ända till 60 år äro på militära övningar. Du kan föreställa dig hur tungt det är för honom.»

(Där ha vi igen ett par blommor av det kunskapens träd på gott och ont, som frodades i Moskvaradions hägn. Soldaternas brödranson skulle således vara 150 gram om dagen och de militära övningarna utsträckta ända till 60-åringar. — J.)

Moskva 15. 11. 41 kl. 5.00 — Den 8 november utdelade viceordföranden i presidiet för Rådsförbundets högsta sovjet och ordföranden i presidiet för Råds-Karelens högsta sovjet kamrat Kuusinen Rådsförbundets och Råds-Karelens hederstecken och medaljer åt soldaterna, kommendören och politrukerna i N. gränsbevakningsavdelning. Kamrat Kushov erhöll röda stjärnans orden. Re-

dan under vinterkriget kämpade han tappert mot vitfinnarna. Nu fortsätter han i främsta linjen att förintä fienden. Den prisbelönta bataljonskommissarien Karmilov försäkrade, att han till sista blodsdroppen skall kämpa mot fienden. Efter att ha gratulerat de dekorerade höll kamrat Kuusinen ett kort tal: »Kamrat Stalin utstakade för oss i sitt tal tydligt vägen till seger. Låt oss förintä de tyska imperialisterna och deras tjänare, de vitfinska annekterarna! Kamrat Stalin sade, att vår uppgift är att förintä de i vårt land inträngande tyskarna till sista man. I denna kamp må vårt karelsk-finska folk koncentrera all sin kraft och energi. Visa, gränsvakter, i denna kamp ännu mera mod och självuppooffring. Gå under Lenins och Stalins fana mot seger!»

Moskva 16. 11. 41 kl. 5.00 (på ryska). — På en fråga av Reuters korrespondent om vilket värde herr Losovski tillmäter den finska regeringens svar på herr Hulls not, svarade kamrat Losovski:

Den finska regeringens svar till Amerikas regering innehåller så mycket lögn och förfalskning, att man genast kan spåra de tyska fascisternas hjälp i detsamma. Det finns knappast längre andra dokument än Hitlers och Göbbels tal, vilka vore lika fulla av fantasi. I Finlands not förklaras exempelvis, att i Pravda av den 23 juni krävdes förintande av alla finnar. Det räcker, om vi granskar tidningens nummer av denna dag och andra dagar, och vi kunna förvissa oss om att Pravda icke skrivit detta och icke heller kunnat skriva någonting sådant.

(Det är så innerligen likgiltigt om denna hotelse att förintä oss varit skriven i Pravda, vars nummer censuren i ett tidigt stadium förstört och låtit, trycka en annan upplaga, eller om den icke alls varit publicerad där. I varje fall lästes den såväl i Leningrads som Moskväs radio den 23 juni år 1941 och i detta sammanhang uppgavs, att den var skriven för Pravda av akademikern Jaroslavski. — J.)

Moskva 16. 11. 41 kl. 14.40 (på ryska). — Kriget mot vitfinnarna har visat, vilket stor betydelse skidorna ha. Vi uppmana därför alla skidfabrikanter att tillverka så mycket skidor, stavar och skidsmörjor som möjligt för att våra militärskidlöpare skola få de skidor de behöva för att under vintern kunna knäcka fienden. (Uppenbarligen fanns det »sabotörer» på skid- och skidsmörjfronten, då fienden under vintern i alla fall blev öknäckt. — J.)

Moskva 16. 11. 41 kl. 20.15 (på ryska), — Icke långt från vitfinnarnas huvudstad Helsingfors, i andra ändan av Finska viken har redan i närmare fem månader det namnkunniga Hangö, det röda Hangö hållit stånd. Mången gång har Lahtis radio utspritt oriktiga uppgifter om att Hangö erövrats(!). Första gången i juli, andra gången i mitten av augusti och senast i september (Var och en minnes, att Lahtisradion icke meddelat att Hangö skulle vara erökrat förrän det var ett faktum. — J.), men varje gång har det från Hangöhållet fortfarande hörts kanondunder och krevader. De vitfinska trupperna på Hangöfronten ledas av general Österman. Till platsen har hämtats det tyngsta artilleri. Nästan varje dag ha de finska flygarna över Hangö och de kringliggande öarna nedkastat tusentals flygblad. Högtalare försöka i Hangös försvarare inpränta den ryskspråkiga lögnpropaganda, som Lahtis har avsett för Hangö. Allt är likväl förgäves och våra sjömän stå orubbligare och beslutsammare än förr. Nyligen kastade de vitfinska flygarna över Hangöområdet fotografier, av vilka man fick den uppfattningen, att de finska soldaterna icke kunna annat än småle och äta förstklassiga måltider. Något därefter hämtade våra spanare till staben en lång, mager och illa klädd man, den vitfinska soldaten Reino Lujanen, som sade sig ha fått endast 150 gram bröd om dagen. Mannens utmärklade ansikte underströk hans ord. Hangös försvarare föra en aktiv kamp. De ha av vitfinnarna erökrat 20 strategiskt viktiga öar. På Suvorovs sätt, en emot fem, en mot tjugu, t.o.m. en mot hundra kämpa hangökrigarna. Röda matrosen Makapahin förintade i ett handgemäng bakom fiendens front 6 vitfinnar. Flygaren Baldaen sköt ned 3 fascistiska maskiner. Undersergeant Micziparenko förintade i en strid 40 vitfinnar och röda matrosen Ikatov gjorde slut på etthundra i träden sittande med automatgevär utrustade fiender. En gång hämtade vitfinnarna en automatkanon till frontens högra flygel. Efter trettio minuter hade Hangös försvarare gjort slut på kanonservicen, krupit till platsen och transporterat kanonen till sin egen sida. Den deltar nu framgångsrikt i försvaret av Hangö. Ett av fienden i all hemlighet förberett landstigningsförsök på en ö slutade olyckligt. Inte en enda vitfinne återvände till sitt truppförband. Sådant är Hangö. Seghet, tapperhet och tålmod äro karaktäristiska för dess försvarare. Torpedbåtar, minsvepare och flyg-

plan hämta från Leningrad och Kronstadt oaktat fiendens artillerield och minfält livsmedel, tidningar och krigsmateriel åt de tappra försvararna och varje dag anländer från Hangö det gamla och kända telegrammet: »På Hangöfronten är i dag allt lugnt, oförändrat.»

Moskva 18. 11. 41 kl. 15.45 — (Utsändning av ett långt uttalande av Rådsförbundets utrikeskommissariat om Finland, ur vilket vi endast plocka ett par små utdrag såsom prov. Detta ohämmat lögnaktiga utlåtande behandlades på sin tid detaljerat i vår press, varför det är onödigt att här närmare ingå på detsamma — J.)

De makthavandes i Finland smädliga uttalanden om Rådsförbundets imperialism äro för dem nödvändiga endast för att försöka dölja Finlands skändliga roll som Hitler-Tysklands medbrottsling i dess imperialistiska tillgrepp, vilken fara rådsregeringen tog i betraktande redan hösten 1939.

(Varför tala bolsjevikerna icke längre om Englands imperialism, som de motiverade sitt anfall med år 1939? Då antyddes icke ens någon fara från Tyskland. — J.)

I den finska noten beskylles Pravda lögnaktigt för att ha skrivit, att finnarna skola utplånas från jordens yta, fastän de, som avlåt it noten, veta, att någonting sådant icke publicerats eller kunnat publiceras i Pravda.

(Detta yttrande var nu en gång för alla ett stadigt tramp i klaveret för förkämpen för de små folkens frihet. Men det som är gjort kan icke göras ogjort, om också det förnekas aldrig så många gånger. — J.)

Moskva 22. 11. 41 kl. 16.45 — Vid östfronten har Finlands armé förlorat en stor del av sina bästa officerare och överbefälhavaren har varit tvungen att i brådskande ordning utnämna till officerare över 1.000 personer, som ännu icke avlagt officersexamen. (På detta sätt färglades i Moskvaradion den finska pressens nyhet om beföringen av de nya officerarna, som genomgått RUK-kursen. — J.)

Moskva 25. 11. 41 kl. 20.30 — Enligt vad »Daily Telegraphs» och »Morning Posts» Stockholmskorrespondent meddelar, står Finland inför en fruktansvärd hungersnöd. Livsmedelssituationen är i landet redan katastrofal. Invånarna i Helsingfors erhöilo under oktober månad endast 0.5 kg potatis per person. Kött har icke i

staden setts till på långa tider. Det är i landet förbjudet att sälja vetebröd, ransonen av rågbröd är minskad till ett minimum, fett finnes icke. Finland har tidigare varit bekant för sina mjölk- och kreatursprodukter. Nu kan varken smör eller ost erhållas. (Om också vi ha livsmedelssvårigheter, så förstår nog Moskva att skarva till dem med dubbelt upp. — J.)

Moskva 28. 11. 41 kl. 15.45 — Invecklade i det vanvettiga äventyr den blodiga Hitler igångsatt ha vitfinnarna under kriget förlorat mer än tredjedelen av hela sin armé.

Moskva kl. 20.30 (på ryska) — Skolorna i Finland äro stängda ty alla skolbyggnader tjäna såsom kaserner.

Moskva 4. 12. 41 kl. 15.45 En kort telegrafisk rapport, inalles blott två torra siffror. I slutet av år 1941 utgör Finlands statsskuld 27 miljarder mark. År 1939 utgjorde den endast 5 miljarder mark. Detta är endast två torra siffror. Men huru mycket sorger och lidanden, blod och tårar gömmas icke bakom dem. Vad betyder en statsskuld på 27 miljarder. Det betyder närmare 8.000 mark på varje finsk medborgare, över 15.000 mark på varje man och närmare 40.000 mark på varje familjeförsörjare. Detta betyder för en finsk arbetare den genomsnittliga arbetslönen under 4—5 år, (Av detta att döma skulle en finsk arbetare förtjäna 8.000—10.000 mk i året. — J.) för en vanlig finsk bonde den genomsnittliga inkomsten under 12—14 år. (En bondes årsinkomst hos oss är således 2.850—3.350 mk — J.) För blott två år sedan voro dessa siffror nästan 6 gånger mindre. Av vilken anledning har denna oerhörda statsskuld uppkommit och på vem vilar denna börda? Denna statsskuld representerar krigsutgifterna. Krigskostnaderna ha stigit omåttligt och därför har också statsskulden stigit till oerhörda proportioner. Hela anledningen härtill är kriget, som Tanner, Ryti och Mannerheim började på order av sin husbonde Hitler. På vems skuldror vilar bördan av statsskulden och krigsutgifterna? På Tanners, Rytis och Mannerheims? — Ingalunda. För män som Tanner, Ryti och Mannerheim är kriget en synnerligen inbringande affär. De bli genom kriget så rika, som de aldrig kunde bli under fredstid. Varje stupad soldat inbringar dem betydligt större inkomster en tusentals kubikmeter trävara. Huru kan detta ske? Mycket enkelt. Genom militärleveranser, försnillningar, besorgande, spekulation samt genom utpress-

ning av arbetarna och bönderna under skenet av militära behov. Allt detta ger dem extra inkomster på många miljarder mark. På vems skuldror vilar då bördan av statsskulden och krigsutgifterna? Helt och fullt på deras skuldror, som gjuta sitt blod vid fronterna. Det betyder att hela denna börda vilar på Finlands folk, som samtidigt gjuter sitt blod och betalar krigsutgifterna. Huru kan detta ske? Mycket enkelt genom oupphörliga nya skatter, höjningar av skattörena och nya utpressningar. Hela skulden härtill bäres av kriget, som Tanner, Mannerheim och Ryti började på Hitlers order.

Det hedervärda finska folket önskar leva i fred och njuta av resultaten av sitt fredliga arbete. Kan Finlands folk komma därhän? Naturligtvis. De tyska rövarena skola därför drivas ur landet och deras villiga verktyg, Mannerheim, Ryti och Tanner, som på Hitlers order började kriget, skola ställas till ansvar.

*

Det ovanstående är en helt ordinär utsändning, behandlande svagheterna i vår statsekonomi. Med stora siffror försöker man förbluffa en vanlig medborgare, men det sägs inte ett enda ord om att vår nationalförmögenhet många gånger motsvarar denna skuld, och ännu mindre att t.o.m. i det välmående Sverige, som stått utanför kriget, är statsskulden per medborgare mycket större än hos oss. Tvärtom försöker man hänsynslöst framställa sakerna i den dagern, att de högsta representanterna för vår statsmakt personligen draga nytta av kriget.

*

Moskva 8. 12. 41 kl. 15.45 — Tillsammans med Finlands armé utgjuter hela det finska folket sitt blod. Det första blodiga äventyr, i vilket de maktavande i Finland störtade det, kostade Finlands folk icke mindre än över 250.000 man i stupade och sårade. Men enligt Mannerheims, Tanners och Rytis åsikt hade ännu för litet finskt blod flutit och därför drevo de de män, som ännu blivit vid liv, ånyo i döden för Hitlers skull. Under 5 månader av det nya kriget har Finlands armé förlorat mer än tredjedelen av sitt manskap. I de karelska kärren och skogarna vila 150.000 finska soldater. Flere finska truppförband ha två och tre gånger kompletterats och om-

bildats. De stora förlusterna vid fronten ökas ytterligare av stora förluster bakom fronten. De karelsk-finska partigångarna göra oupphörligt anfall mot finska truppförband och transportenheter samt förstöra vägar och enskilda gårdar. Folket förblöder. En finsk soldat, som i dessa dagar tillfångatogs på den karelska fronten berättade, att av hans kompani i en strid 69 man stupade och sårades. Antalet fullvuxna män, som kunna försörja en familj, beräknas i Finland vara närmare 700.000, däri inberäknat arbetarna på landet och i städerna, vilka uppgå till ungefär trehundra tusen. Manskapsstyrkan i Finlands armé, då alla stridsdugliga till sista man räknas med, kan stiga till 600.000 man. Detta betyder, att till Finlands armé inkallats redan nästan hela den fullvuxna manliga befolkning i städerna och på landsbygden, som kan försörja familj och arbeta inom industrin och att stora delar härav redan förintats vid fronten. Tillsammans med Finlands armé förblöder hela Finlands folk. Kvinnor och barn ha berövats sina försörjare. Landsorten och städerna ha blivit folkfattiga. Lantbruket och industrin lida brist på arbetskraft. Landet står inför en nationalekonomisk katastrof. I landet råder förfall, elände och svält. Brödransonen är bara en liten smula. Fettämnen finnas icke. Under hela oktober utdelades endast 1/2 kg potatis per person. På vissa avsnitt av den karelska fronten ropa soldaterna i löpgravarna: »ge oss bröd!» Samtidigt som de finska kvinnorna och barnen och de finska soldaterna svälta, röva tyskarna de sista livsmedelsresterna från de finska soldaterna. Tyskarna ha icke endast brutit sitt löfte att leverera Finland livsmedel, de ha dessutom själva fört bort de sista sädeskornen från det svältande Finland.

(Här har de stackars ryssarna alldeles tappat koncepterna. Först få vi höra det gamla påståendet om att vi förlorat 250.000 man i vinterkriget. Det uppgavs då utgöra hälften av vår armé. Enligt olika ryska påståenden borde antingen 250.000 eller 300.000 man återstå. Av dessa skulle ytterligare 3/4 ha underlåtit att inställa sig vid sommarkrigets utbrott. Och likväl beräknas vår armés manskapsstyrka åter till 600.000 man, varav mer än en tredjedel gått förlorad i detta krig, och denna tredjedel utgör 150.000 man. Gå dit sen! — J.)

Moskva (omedelbart efter föregående utsändning. — J.) Reuters byrå: Om krigsförklaringen till Finland, Ungern och Rumänien. London: Reuters byrå meddelar, att såvitt det är bekant, ha Englands noter till Ungern och Rumänien samma innehåll. Enligt vad som uppges, kräves i den not, som avlåtits till Finland, att krigsoperationerna mot Rådsförbundet skola inställas.

Redan från och med juli månad detta år, meddelar Reuters byrå, har det blivit allt uppenbarare, att den finska regeringen för krig mot Ryssland i syfte att göra territoriella erövringar. Den 11 juli meddelade Mannerheim trupperna i en dagorder, att Finlands avsikt bl.a. var att befria Öst-Karelen. Karelen är ett stort område, som aldrig har tillhört Finland. (Molotov har dock påstått, att det naturligt hör till Finland. Han har t.o.m. förbundit sig att förena det med det övriga Finland. Jfr t.ex. Moskva 2. 12. 39. — J.) Vid sina försök att försvara de fortsatta krigsoperationerna mot Ryssland ha finnarna gång på gång meddelat, att det är nödvändigt för deras trupper att uppnå en viss bestämd linje. Denna bestämda linje har aldrig definitivt angivits, men otvivelaktigt befinner den sig rätt långt inne på ryskt territorium. (Vore det vår skyldighet att hjälpa fienden i hans krigsoperationer, genom att noggrant på förhand angiva den linje, där vi ämna stanna, för att fienden skall veta att koncentrera sina trupper på rätt plats? — J.) Finnarna påstå, att erövringen av denna linje har ett strategiskt syfte och sker för det nationella försvarets skull. Det är emellertid alltför klart ur vilka källor denna motivering härstammar.

Moskva 10. 12. 41 kl. 15.45 — Militärmyndigheterna beröva de karelska kollektivbönderna deras egendom. I anvisningarna har även sagts följande: Kollektivhushållens boskap skall borttransporteras för att användas för truppersnas behov. Den finska och tyska överbefälhavarens förordning förutsätter vidare: Varje kommandant granskar tillsammans med någon jordbrukssakkunnig kollektivhushållens boskap och uppgör en förteckning över kollektivhushåll och enskilda tillhörig boskap i kollektivhushåll och enskilda byar. Häfter böra av kollektivhushållens boskap sämre mjölkande kor och gallkor nedslaktas men goda kor behållas och dessutom en tjur per by lämnas. (Borde man göra tvärtom? — J.) Utan militärmyndigheternas order är det förbjudet att byta boningsort. Om militär-

myndigheterna förordna om flyttning, skall de, som förordnandet gäller, flytta och bli kvar på den nya platsen. (Just på detta sätt förfäres i varje land på krigsoperationsområdet, t.o.m. i fråga om egna medborgare. — J.) Militärmyndigheterna ha redan uppdelat kollektivhushållens marker mellan de finska magnaterna och godsherrarna och skynda sig att förskaffa sig själva rätt att fördriva de karelska bönderna från hemtorvan. (Slutligen bjudas karelarna verklig skräckpropaganda. — J.)

Moskva 27. 12. 41 kl. 13.00 — I de finska städerna ökas dag för dag fallen av svältdöd. Hungrande människomassor belägra butiker och livsmedelsaffärer. Den 20 december pryglade pappersfabrikens arbetare i Kuopio tyska soldater, som buro på bröd. I Uleåborgs stad har förstörts ett tyskt livsmedelsupplag, där det förvarades några tiotal ton smör, som tyskarna hade lagt sig till med i Finland och ämnade sända till Tyskland.

(Underbart, att uleåborgsborna icke själva råkade lägga märke till att ett så innehållsrikt lager förstördes. Vad åter slagsmålet med pappersarbetarna i Kuopio beträffar, så hade det varit svårt att lägga märke till någonting sådant, då det icke alls finnes någon pappersfabrik i Kuopio. — J.)

Moskva 28. 12. 41 kl. 10.00 — Den finska officeren Heimo berättar: vi blöda förgäves för det fascistiska Tyskland och Hitler. I varje finskt kompani finnas 4 officerare, av vilka två tyskar, som äro kompaniets verkliga herrar och husbönder. (Mycket skickligt tyckas dessa verkliga herrar i varje kompani kunna kamouflera sig, då finnarna icke ha fått syn på dem. — J.)

Moskva 29. 12. 41 — I Helsingfors, Tammerfors, Åbo, Vasa och andra större och mindre bosättningscentra i Finland har man sedan många dagar fått vara alldeles utan bröd. T.o.m. i huvudstaden ha, såsom av Suomen Sosialidemokraatti framgår, flere familjer varit tvungna att under en veckas tid leva utan bröd, fastän alltid någon av familjens medlemmar dygnet om stått i kö. Enligt tidningen föreligger en reell fara för en fruktansvärd hungersnöd. Minister Arola förklarar, att brödbristen beror på snöstormarna, som kantänka försvårat transportmedlens verksamhet. Han lugnar de hungrande finnarna med att Tyskland lovat sända 75 miljoner kilo spannmål. Arolas förklaringar stå sig icke inför någon som helst

kritik, ty vintern har ju inte detta år för första gången kommit till Finland. (Men under normala tider ha icke trafikmedlen och deras personal behövts för att hålla Molotov stängen utan fått utföra sina fredstida uppgifter. — J.) Finland har upplevat många vintrar och snöstormar, men finnarna ha aldrig hungrat för den skull, att yrvädren skulle ha stört trafiken. Finlands städer få leva utan bröd därför, att tyskarna ha farit i väg med det. En betydande del av livsmedlen i Finland ha förbrukats av de i landet inkvarterade tyska trupperna. De tyska trupperna, som under alla dessa sex månader ha legat och vräkt sig långt bakom fronterna, ha mycket grundligt gjort rent hus i de finska livsmedelslagren. T.o.m. de knappa livsmedelslager, som ännu stå till Finlands disposition, ha reserverats för de tyska soldaterna. Arolas påpekande av att Tyskland lovat sända spannmål avsåg att lugna Finlands befolkning, som är uppretad över tyskarna. Tyskland sänder icke och kan icke sända Finland ett enda kilo spannmål. (Från vårt nuvarande krigs början till slutet av år 1941 anlände till oss 46.700.000 kg spannmål från Tyskland, d.v.s. betydligt mera än vad som under den mer än ett år långa fredsperioden mellan krigen anlände från Rådetsförbundet. — J.) De makthavande i Tyskland äro för närvarande tvungna att minska den redan nu mikroskopiska ranson tyskarna få. Den tyska befolkningen är själv på hungersnödens brant. (Londondradion påståd dock så sent som i februari 1942, att det tyska folket näst efter det engelska har den bästa livsmedelssituationen i Europa. — J.) Göbbels har redan många gånger uppmanat tyskarna att dra till svältremmen och öppet erkänt, att Tysklands livsmedelsläge är synnerligen svårt. Därför äro de tyska löftena om att sända spannmål rena rama lögnen. Finlands folk svälter därför, att det hitlerska Tyskland utnyttjar de makthavandes i Finland imperialistiska strävanden och tvingar dem att förlänga det finska kriget mot Rådetsförbundet, som just då höll på att leverera Finland en spannmålssändning på 20 tusen ton, plundrade Finland och bragte dess ekonomi på förfall. Finnarna stå mitt uppe i en andra krigsvinter, som medfört hunger, köld, elände och oerhörda offer vid fronten. Men vad rör det finska folkets lidanden dess nuvarande ledare, som blivit lakejer åt Hitler.

Moskva 29. 12. 41 kl. 15.45 — Den finska järnvägstrafiken fungerar mycket dåligt. Passagerartågen stå ofta dygntals vid stationerna. Det har redan inträffat många fall, då passagerarna gjort upp räkningen med trafikförvaltningen och på detta sätt tryggtågtrafiken. I sin oförmåga att åstadkomma en normal tågtrafik ha de finska myndigheterna funnit en enkel utväg. Såsom Karjala meddelat, har generaldirektören för den finska järnvägsförvaltningen Jansson meddelat, att på tågen införas militärpatruller, som ha till uppgift att förhindra oordning, bland passagerarna.

(Militärpatruller på tågen ha under krigstid alltid funnits både hos oss och över allt annanstädes. Endast i Rådsförbundet ha passagerarna själva varit tvungna att gripa sig verket an, om de haft för avsikt att inom skälig tid komma fram per järnväg. T.o.m. bolsjevikerna själva ha redan under fredstid publicerat rätt färgglada uppgifter om sina egna trafikförhållanden. — J.)

*

Och låt oss som slut på året och denna bok taga en riktigt frejdig lögn, som under årets båda sista dagar trumpetades ut. — J.

*

Moskva 30. 12. och 31. 12. 41 kl. 15.45 — I dessa dagar ha våra trupper förintat de 9. och 30. finska infanteriregementena.

(Just dessa JR 9 och JR 30 ha också efter denna nyhet givit ryssarna så många påminnelser om människans dödlighet, att om de fientliga trupper, som nu stå emot dem, skulle träffa på författaren till ovanstående uppgift, så skulle vi icke vilja vara i hans kläder. — J.)

»— nämn ej hans stam,
välj ej på den hans brott;
må ingen rodna för hans skam,
den drabbe honom blott.
Den som förrätt sitt land, han har
ej stam, ej ätt, ej son, ej far.»

Bihang.

Redan före vårt nuvarande krig, men i synnerhet under det samma, mottog undertecknad i sin brevlåda från otaliga uppretade personer skriftliga uppmaningar att avslöja de typer, som i Rådsförbundets finskspråkiga utsändningar bedrevo agitation mot vårt land. Vidare uttalades i tiotals brev förhoppningen, att dessa »tiltur» skulle placeras i bur och hämtas hit till folkets beskådande.

Vi ha velat uppfylla denna önskan så till vida, att vi här nedan på publikens begäran i figurlig bemärkelse ha »inburat» de mest framträdande typerna i bolsjevikernas finskspråkiga radiopropaganda. »Tilturerna» från Petroskoi och Moskva samt Armas Äikiä äro mera ingående presenterade och skildrade, varutöver några korta personalia intagits om några mindre bemärkta personer, som förekommit i den estniska radion.

»Tiltu från Petroskoi»

eller, såsom hon egentligen heter *Saimi Maria Virtanen*, f. Tarvainen, föddes i Kuopio den 3 januari 1906. Hon gifte sig där med en viss Otto Eemil Virtanen, då för tiden redaktör för en kommunisttidning, och deltog därefter i kommunisternas både underjordiska och offentliga verksamhet i Kuopio, Helsingfors och Viborg. Hela familjen flydde till Rådsförbundet ungefär i augusti 1930 och blev bofast i Petroskoi. Mannen vann anställning vid ett tryckeri i staden och Saimi Maria skötte till en början barnen, som då voro tre till antalet. Efter någon tid upptogs det äkta paret i den stadens kommunistiska societet, och då Saimi besatt en tillräcklig fräckhet och ett uppträdande, som stämde överens med den där rådande smakriktnin-

gen, blev hon snart något slags »funktionär», som uppträdde såsom recitatrix, talare och skådespelarska. Vid radion i Petroskoi vann hon anställning som uppläsare av de finskspråkiga nyheterna år 1932 och då en ordinarie anmälnartjänst inrättades år 1933, erhöll hon denna.

De finska kommunisterna förklarades trots all sin hänförelse i slutet av 1930-talet för »sabotörer». Men redan kort därefter tog vår »Tiltu» skilsmässa (pris 50 rubel.) från sin man och slog sig ned ensam. Berodde det månne på politisk klarsyn? Knappast. I varje fall var det ett så hårt slag för hennes man, att han förföll till skaldskap och t.o.m. utgav i tryck ett dikthäfte, betitlat »Solens leende». Titeln åsyftade den svekfulla »Tiltu». Då de finska partikamraterna voro blott alltför bekanta med detta »Solens leende», väckte boken främst löje. Tiltu hade nämligen under tiden gift om sig med en rödofficer vid namn Vilmi, vars far bl.a. var chefredaktör för tidningen »Punainen Karjala» (Det röda Karelen) och direktör för Petroskoiradion. Rödofficeren Vilmi hamnade emellertid snart i förteckningen över opålitliga, liksom också hans far, och —

försvann. Härefter flyttade »Tiltu» tillbaka till sin Eemil, men samlivet blev icke långvarigt, ty den 22 oktober 1937 häktades också Otto Eemil Virtanen tillsammans med många andra finne och har sedan dess icke avhörts. »Solens leende» brändes offentligt på bål tillsammans med andra bannlysta finska böcker.

»Tiltu» blev därefter ensam med sina tre barn, och såsom f.d. gemål till »opålitliga män» stämplades också hon såsom »opålitlig». Sådan är seden i proletärernas land. Hon hamnade likväl icke i fängelse utan avkopplades endast från det offentliga livet, och försörjde sig själv och sina barn med en månadslön på 120—125 rubel såsom vaktmästare vid ett bibliotek och en biljardsalong. Hennes viktigaste uppgift i den förstnämnda befattningen var att se till, att kamraterna icke glömde böcker eller tidningar på sig, då de lämnade biblioteket.

Efter vårt vinterkrigs utbrott steg Tiltus stjärna ånyo och hon återfick sin tjänst som anmälare i Petroskoiradion. Hon fick icke säga ett ord av egen fatatur, utan texten kom från högre instanser färdigt skriven och censurerad. Efter vinterkrigets slut fick hon stanna i befattningen, tills i slutet av sommaren Petroskoisocieteten började finna sin tillvaro oangenäm. Och så embarkerade också »Tiltu» tillsammans med många andra morgonen den 8 september 1941 ångfartyget »Rosa Luxemburg» tillsammans med sina tre barn, en reskoffert och ett par mindre resväskor. Till en av sina bekanta, som ledsagat henne till båten, hade hon ännu i sin ängslan förklarat, att »nu kommer de alldeles strax. Så sade Kuusinen med, ingenting kan hindra finnarna. Och om ett par dag kommer jag med.»

Sedan dess har det ingenting hörts av Tiltu från Petroskoi. Och Finlands folk har icke heller saknat henne.

»Tiltu från Moskva»

eller som hennes — såvitt vederbörande tillåter ett sådant uttrycks-sätt — borgerliga namn lyder, *Aino Lydia Kallio* har i Rådssryssland vid särskilda tidpunkter uppträtt under täcknamnen Leena och Saara. Hon är född i förenta staterna den 23 juni 1903 och kom till Finland då hon var ungefär ett år gammal. Här verkade hon såsom en hetsig kommunist i Hyvinge och Viborg. Icke endast

ideellt, hon deltog också i landsförrädisk verksamhet. Sålunda var hon bl.a. organisatör i en i Viborg verksam underjordisk organisation, benämnd »Piki». Där samarbetade hon också intimt med Saima Maria Virtanen eller Tiltu från Petroskoi. Dessa bägge radiotyper anhöllos där tillsammans i maj 1929. För sina landsförrädiska förhållanden blev Aino Lyidia av Åbo hovrätt dömd till 1 år och 3 månader. Den 17 januari 1931 hade hon sonat straffet och frigavs, men tog det ingalunda till lärdom, utan kvistade i väg till Rådsförbundet vid årsskiftet 1932.

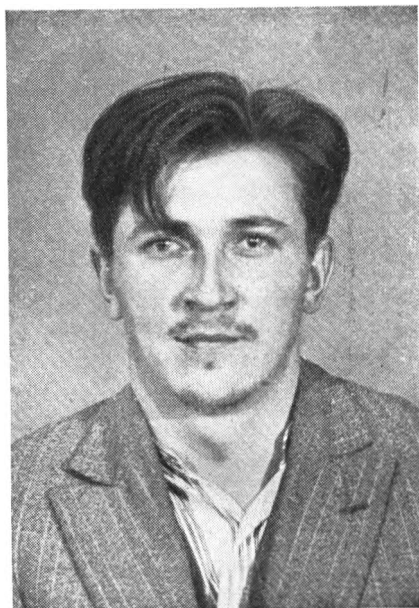
I Moskva genomgick hon kursen i Leninskolan under läsåret 1932—33. I skolan inledde hon en stilla flirt med en av föreläsarna, som hette Lauri Gustafsson och använde tacknamnet »Hagert», och gifte sig med denne. Då Gustafsson likväl sändes i hemliga uppdrag till Finland och det var tal om att också frun senare skulle få en kommendering dit, arrangerade Aino Lyidia hasteligen ett förhållande, som resulterade i ett barn och lyckades på detta sätt undandra sig resan till Finland. När den äkta mannen senare lyckades ta sig tillbaka till Moskva blev det naturligtvis att avge sjöförklaring

om barnet, men i övrigt fortfor familjelivet på vanligt sätt. Gamla vänner och kamrater till Aino Lyydia förklara, att hon har två karaktäristiska egenskaper, nämligen snuskighet och lättja. Sålunda bekvämade hon sig vanligen icke ens att på förhand läsa igenom de färdigt skrivna historier hon hade att läsa upp, och resultatet var därför sådant, som vi varit i tillfälle att höra i radion. Också hon blev anställd vid Moskvaradion i början av vårt vinterkrig, vilket bättre än något annat bevisar, vilken stor brist där rådde på mera begåvade finska kommunister. Den stilkänsla, som var »Tiltu från Moskva» egen, illustreras bäst av en händelse under sommaren 1940. Efter att ha uppläst »nyheterna» om den nyligen verkställda folkomröstningen i Estland, enligt vilken folket naturligtvis enligt sovjetmönster mer eller mindre hundra procentigt omfattat statens anslutning till Rådsförbundet, fortsatte hon därefter omedelbart utan att ens dra andan: «Lyssna till Clownens dans. Komponerad av Rimsky Korsakov».

»Redaktör, skald och minister.»

Den manliga figur, som under vinterkriget, men i synnerhet efter detsamma, lät sin giftdrypande stämma ljuda i Rådsförbundets radio, var *Armas Äikiä*, redan tidigare i finska arbetarkretsar känd under öknamnet »Räikiä». Det var just han, som ropade ut allehanda fnoskigheter på Lahtis våglängd mitt under det finska programmet, i synnerhet i augusti 1941.

Armas Äikiä föddes i Pyhäjärvi socken (V.I.) enligt kyrkoböckerna den 14 februari 1904, men enligt egen utsago den 14 mars samma år. Vårt samhälle har uppenbarligen gjort sin första stora bock genom att överhuvudtaget anteckna honom såsom född i Finland. I början av 1920-talet flyttade han till huvudstaden, där han ivrigt begynte deltaga i kommunisternas cellbildnings- och erövringsarbete inom arbetarrörelsen. Sålunda påträffa vi honom bl.a. år 1923 såsom sekreterare för den socialistiska ungdomsavdelningen i Malm och år 1925 såsom medlem av bestyrelsen för ungdomskretsorganisationen i Nyland. Samtidigt medarbetade han i kommunisttidningarna »Rynnäkkö», »Liekki» och »Työväenjärjestöjen Tiedonantaja». Från värnpliktsuppbådet uteblev han förfallolöst och deltog trots sin ungdom i landsförrädisk verksamhet så att han år

1920 av Högsta domstolen dömdes till ett frihetsstraff på 1 år och 5 månader. När han försattes på fri fot år 1928, hälsade »Työväenjärjestöjen Tiedonantaja» hjälten välkommen och anställde honom vid sin redaktion, där Äikiä slutligen blev huvudredaktör för kommunisternas härvarande huvudorgan. Äikiä har alltid varit oerhört stursk och fräck i sitt uppträdande. Som exempel härpå må blott nämnas, att han den 1 maj 1930 sprang upp på talartribunen vid socialdemokraternas fest på Tallbacken och där hann hålla ett kort tal, innan man kom sig för att avbryta det. Vid en annan friluftsfest talade han, iklädd paletå, och då polisen kom för att an hålla honom, kastade han paletån till de omkringstående, satte en skärmössa på sig och försvann i mängden. År 1930 dömde Åbo hovrätt Äikiä till 5 års tukthus och 8 års förlust av medborgerligt förtroende. I centralfängelset i Helsingfors inledde han år 1933 hungerstrejk, som tidningen »Vapaus» i Leningrad och »Punainen Karjala» i Petroskoi utnyttjade såsom hetspropaganda. Dessutom försökte man i Helsingfors provocera fram demonstrationer med anledning av samma hungerstrejk. Efter att ha blivit frigiven flydde Äikiä från

Vasa i motorbåt till Sverige den 17 november 1935. Därifrån fortsatte han färden till Rådsförbundet och förekom 1936 i Petroskoi.

När O. V. Kuusinen i början av december 1939 bildade sin marionettregering i Terijoki, utnämndes Äikiä, denna typiska asfaltblomma, till lantbruksminister i densamma. Det Kuusinenska gänget blev av kända orsaker i varje fall utan rike, men såsom ersättning fick Äikiä år 1940 tjänstgöra såsom folkkommissarie för fiskeärendena i Råds-Karelen. Tjänsten torde likväl icke ha berett honom särskilt mycket arbete, då »herr ministern» hade tid att i egen hög person smutskasta sitt forna fosterland i radion.

Armas Äikiäs högsta ärelystnad har varit diktarkallet. Och hans kommunistkamrater påstå, att då Nikolai Virtanen, som utropats till Råds-Karelens Majakovski och nationalskald, på sin tid likviderades, hade förmodligen Äikiä, som var mycket pigg på att upptaga dennes mantel, förmodligen sitt finger med i spelet. Vi anför slutligen ett utdrag ur Äikiäs kanske berömdaste dikt, som upplästes många gånger i Moskvaradion, bl.a. den 3 februari 1940. Det är nog svårt att tro, att den är skriven av en finne. Snarare skulle man tro den vara en lovprisande hymn för att blidka något orientalistiskt gudavidunder. Men dikten innehåller också förklaringen till att Äikiä har hållit sig flytande och icke tillsammans med många andra finska kommunister har mist huvudet.

Folkens kampbrödraskap i ett enda namn.

Jorden är dock utan gräns
Miljoner gånger slagen till marken har den åter rest sig och gått
till angrepp

Folkets kraft är utan gräns
Det reser sig och lyfter ur sina leder föregångarna och folkhjältarna,
som leda det till frihet.

Kunde jag i dikt uttrycka folkheroismens gränslöshet,
vågade jag sjunga en högstämd lovsång till människan,
då skulle jag kasta pennan långt ur min darrande hand,
icke tänka på ordens klang, ej på satsernas poesi.

Jag skulle ge dikten ett nytt innehåll och en mot segrar
sprängande rytm.

Folkens storhet är gränslös, så ock högstämtheten i deras arbete.
Det kan icke uttryckas symboliskt.

Jag ville skildra hjälten i min sång med ett enda ord,
som har stålets skärpa och en klang så ren som mänskligheten.

Endast ett ord skulle jag kasta ut över världen,
ett ord med tyngden av Marx' snille,
kunskapens bottenlösa källa,
legoslavens kampvilja
och det segerrika upprorets stränga revolutionsidéer.

Endast ett ord
med Engels' allvetande andliga överlägsenhet,
en ironi, som dräper inskränktheten,
isartikens lagars naturkraft och orubblighet,
med den allforskande allmängiltigheten i Lenins vetenskaper,
intensiteten i tankens och arbetets proletära snabbhet,
ledarens energi,

överbefälhavarens lugn,
dådens mäktiga virvelstorm,
kampens triumf,
i nederlagets ögonblick segervisshet, och trohet,
i segerns ögonblick flärdfrihet.

Med ett ord ville jag besjunga en man,
symbolen för fastheten i vår klass,
en man, som under förföljelsens år har utstått fängelse, landsflykt,
mödor och motgång,

Sibiriens nätter och köld.

Med ett ord ville jag stämma upp världens största tondikt
om en man,

som också i andra ändar av världen skall förgöra det
kapitalistiska vidundret,
skurken, och förtrycket, uppenbarelsesbokens vidunder
och leda alla folk ur kapitalväldets dystra natt till de

Socialistiska Rådsrepublikernas solvälde.

Ett är ordet för alla folk, som störtats i slaveri under kapitalets herrar,
av ett ord gör jag en stridsmarsch och en hjältesång för alla
kapitalets slavar.

Den är arbetarens paroll,

den är åkerbrukarens lösen,
 ett tändande krigsrop,
 som upprepas av miljonarméers ståtliga soldater,
 framåt på himlen, på jorden och på havet storma frihetens
 regementen.

Det ordet är ett namn,
 det är fanan för folkens kampbrödraskap.
 Det skimrar från Kreml i Moskva som morgonstjärnan.
 I dess glans klarna öst och väst,
 söderns trakter och jordklotets norra krets.

Och envar, som ser detta ljus,
 om ock han vore svag som mitt Finlands,
 mitt fosterlands folk,
 skall därefter vara stor och stark,
 störta förtryckaren, fördriva den, som lagt honom i bojor.
 Så vill jag besjunga folkens storhet och kasta pennan ur min
 darrande hand.

Min lyra är svag, dess strängar äro för få.
 Jag kastar ett ord mot fienden likt en bomb,
 som förintar förtryckarens fästningar,
 jag säger endast ett ord,
 ett enkelt,
 vänligt:

STALIN.

Folkens kampbrödraskap i ett namn,
 frihetskrigens hjältesång,
 mäktig som världsrevolutionen,
 dess segrars fest,
 lysande som en fågels bana,
 världsalltets eviga illumination.

*

En av de finskspråkiga radiotalare, som oftast anlätades i Tallinnradion, var *Artur Roman Ader*, född i Tallinn 10. 2. 1909. Han är estländsk medborgare, men har vistats i Finland ett par tiotal år i en fotsättning. Till yrket var han massör, sjukgymnast, filare

och rörarbetare, men blev på grund av sitt grälsjuka uppträdande ofta tvungen att byta arbetsplats. Redan under vårt vinterkrig talade han skadeglatt om bolsjeviksegrar och då han var nattvakt i ett hus, väckte han under alarmen ingen annan av gårdsfolket än sin fästmö. Då ministeriet för inrikesärendena icke längre beviljade honom vistelse- och arbetstillstånd, reste han den 12 juni 1940 till Estland, där han i början av år 1941 torde ha existerat såsom fångvaktare. På det området behövdes ju ökad arbetskraft efter bolsjevikernas maktillträde. Då Ader behärskade finska fick han efter det kriget utbrutit avancera till radioanmälare.

*

En annan typ, som i Tallinnradion uppträtt särskilt som representant för intelligensen, var journalisten och författaren *Martin Raud*, också han estländsk medborgare, född 14. 9. 1903. Till Finland kom han första gången i mars 1930 och uppehöll sig här tills han i juli 1931 förpassades bort. Vår författare hade nämligen skrivit de flesta av sina verk här på växelblanketter och texten utgjordes närmast av andras namn. Likaså försökte han en gång med tillhjälp av förfalskade brev från de estländska författarna Visnapuu och Tuglas lyfta arvoden, som de hade att få här i Finland. Dessa anlag för bankbanan fingo kanske Raud att känna själsfrändskap med vissa höga makthavande inom Rådsförbundet. Raud besökte senare många gånger Finland. Sist reste han till Estland den 5 juni 1940 och lämnade då sina hotellräkningar att skötas av Estlands legation. Det var några drag ur den diktares Odyssé, som uppträtt såsom representant för den estländska intelligensen.